

Ellet J. Waggoner

Poslanica

Jevrejima

- Komentari -

E. J. WAGGONER
JEVREJIMA POSLANICA – KOMENTARI

E. J. Waggoner
JEVREJIMA POSLANICA – KOMENTARI
Serija predavanja preuzeta iz Biltena Generalne konferencije 1897.

Naslov originala:
STUDIES IN THE BOOK OF HEBREWS
A Series of Studies taken originally from
The 1897 General Conference Bulletin
By Ellet Joseph Waggoner

Izdavač:
Branko Đurić

Prevod sa engleskog:
grupa prevodilaca

Dizajn korica:
Goran Vidas – gvidaszg@hotmail.com

Štampa:
Apollo Graphic Production, Beograd; tiraž 50 primeraka

Prvo izdanje

Beograd, 2016.

Elektronska verzija knjige „Jevrejima Poslanica – Komentari“ besplatno je dostupna na Internetu, za ličnu upotrebu. Ukoliko želite da kupite ovu knjigu u štampanom obliku, možete je naručiti na:

dobrvest@yahoo.com
(+381) 064/40-29-428

ELLET J. WAGGONER

JEVREJIMA POSLANICA KOMENTARI

SERIJA PREDAVANJA PREUZETA IZ BILTENA
GENERALNE KONFERENCIJE 1897.

Beograd, 2016

SADRŽAJ

PREDAVANJE BROJ 1	7
PREDAVANJE BROJ 2	15
PREDAVANJE BROJ 3	22
PREDAVANJE BROJ 4	29
PREDAVANJE BROJ 5	35
PREDAVANJE BROJ 6	41
PREDAVANJE BROJ 7	51
PREDAVANJE BROJ 8	64
PREDAVANJE BROJ 9	77
PREDAVANJE BROJ 10	89
PREDAVANJE BROJ 11	97
PREDAVANJE BROJ 12	107
PREDAVANJE BROJ 13	121
PREDAVANJE BROJ 14	127
PREDAVANJE BROJ 15	140
PREDAVANJE BROJ 16	152
PREDAVANJE BROJ 17	166
PREDAVANJE BROJ 18	174

PREDAVANJE BROJ 1

(Utorak popodne, 9. februar 1897)

Prema najavi, a i po mojoj želji, ovo će biti proučavanje Svetog pisma. Ali da bismo zaista mogli da imamo biblijski čas, moramo da imamo i nekoga ko će da proučava Pismo. Znam da su ovde nezgodne okolnosti za proučavanje Pisma. Ne možemo ovde da imamo biblijsku školu kao što bismo imali da smo se skupili samo u tu svrhu, pošto je dan u velikoj meri ispunjen drugim sastancima; pored sastanaka, mnogi ovde moraju da obave i neke druge dužnosti, tako da je vreme za proučavanje veoma ograničeno. Ipak mislim da bi svako od nas mogao da nađe sat vremena svakoga dana za proučavanje Pisma. Trebalo bi svakog jutra da nađemo bar toliko vremena i da ga posvetimo toj svrsi. Molim vas da otvorite svoje Biblije na Jevrejima poslanicu. Neka neko počne da čita i neka, bez pauze, neko drugi nastavi, stih po stih prvog poglavlja Jevrejima, a svako neka gleda u svoju Bibliju tokom čitanja.

(Čita se poglavlje)

Najpre, uzmimo stih po stih i zapazimo šta kaže – svaku izjavu; i zapazimo šta kaže - svaku reč; i prepoznamo šta kaže.

Šta je tema ovog poglavlja?

Hristos.

Ko je Onaj o kome se ovde prvo govori?

Bog.

Dakle, Bog je onaj o kome se prvo govori. To je prva stvar koju znamo, zato što, kada krenemo od početka poglavlja, pretpostavljamo da ne znamo šta sledi. Šta je prva stvar koju susrećemo u ovoj knjizi?

Bog.

To je početak. Šta u vezi sa Bogom? Šta je On učinio?

On je govorio.

Bog je govorio. Kada?

U prošlim vremenima.

Kome je On govorio?

Očevima.

Kako je govorio?

Preko proroka.

On je govorio – koliko često?

Mnogo puta. Na razne načine.

Da, Bog je govorio. Šta On još uvek radi?

On govori. On i dalje govori.

On govori. On je govorio. Na koje vreme se ovaj izraz „On je govorio“ odnosi?

Na prošlost.

To je svršena radnja. „On je govorio.“ Naravno, ali do kog vremena dolazimo svršetkom te radnje?¹

Do sadašnjosti.

Kome je govorio?

Nama.

Kome govori?

Nama. Meni.

Vrlo dobro; nema ničega na ovom svetu što ljudi, uključujući tebe i mene, treba da znaju, razumeju i cene više od ove jednostavne stvari. Mi u ovome imamo Boga. Znam iz sopstvenog iskustva da, samo kada stanem i pomislim na to, to već čini čuda. Šta smo naučili do sada u ovoj lekciji?

Bog mi govori.

Bog govori. Bog *govori*. Kada ne bismo znali ništa više o Bibliji od toga, i to bi bila velika stvar. Koliko god su nam prethodnim proučavanjem neki delovi Svetog pisma postali bliski, oni mogu, naravno, da nam postanu jasniji dok ovde proučavamo prirodu Reči, žive Reči. Činjenica da Bog govori – imamo li to na umu? Da li se uvek ponašamo kao da On govori? Bog je govorio i On i *sada* govori. Kome On govori?

Nama.

Kako nam govori?

1 Govornik ovde koristi Present Perfect, vreme u engleskom jeziku koje opisuje radnju koja je počela u prošlosti i traje do sadašnjosti, odnosno ima posledice u sadašnjosti – *prim. prev.*

Preko svog sina.

Ima li neko drugačiji prevod toga, drugačiji tekst?

(Neko sa grčkim originalom) „U svom sinu.“

Da, mislim da i u Revidiranoj verziji piše isto; i to je doslovno u tom slučaju. Koji je razlog da pouke Pisma, obećanja – a pouke su obećanja – nemaju više dejstva na nas, ne zažive u nama više nego što jesu? Mi ne prepoznajemo Boga dok govori. To je neverje. Mi ne možemo da vidimo snagu suštine. Ljudi misle da veruju u Pismo ukoliko veruju da je Bog jednom, pre mnogo vremena, nešto rekao. Ali oni mogu da veruju u sve to, dok na takav način razmišljaju o tome, a da uopšte ne veruju u Pismo za bilo šta što je dobro za njih. Neki od tih ljudi su nesvesno u svojim umovima prihvatili ideju da je Reč zastarela – da je izgovorena toliko davno, da je život u njoj presušio, tako da Reč dolazi nama kao ljuštura. Ne dolazi nam kao ljuštura, ali je mi tako doživljavamo. I onda, šta je ta živa stvar koja je nama ovde predstavljena za održanje naše sadašnje vere?

Bog govori.

Kakva je priroda Božje reči?

Sila. Duh. Život. Jovan 6,63.

Reč je Duh i ona je život, jer je sam Bog život. Reč živog Boga živi i ostaje zauvek. Večna Reč!

A sada, šta je osobina onoga što je večno – osobina Boga, Hrista, Neba, Zemlje – kada se načini novo da traje zauvek?

Besmrtno, nepromenljivo, živo.

Da li Bog stari?

Ne.

Koliko je Bog stariji danas nego što je bio u početku?

Nimalo.

Kako se On zove?

JA SAM.

JA SAM. JA SAM. Onda On nije nimalo stariji nego što je bio pre milion godina. Koliko je onda starija Njegova Reč, koja je očevima izgovorena preko proroka? Nije starija, zar ne? Koliko je stara?

Večna je.

Zašto? Zato što upravo sada kao da govori nama danas. Imamo ovu dodatnu izjavu: On nam govori preko svog Sina. Ali ako se pozovete na svoje znanje Biblije, kako je govorio očevima?

Kroz proroke.

Ali kako im je govorio preko proroka?

U svom Sinu.

Koji duh je bio u prorocima kada su oni govorili?

Duh Hristov.

Onda ovo možemo da pročitamo na sledeći način: Bog koji je u prošlim vremenima govorio očevima kroz proroke, u ovim poslednjim danima govori nama u svom Sinu, u kojem zapravo govori sve vreme; i ta Reč koju je izgovorio toliko davno (kako se nama to čini) i koja je toliko stara, po našem računanju vremena, upravo je sveža i živa kao i uvek. Prošle godine, kada sam prelazio Severno more, sprijateljio sam se sa jednim čovekom koji je bio veoma prijatan saputnik, ali nevernik. Pričali smo mnogo i on me je upitao: „Kako znaš da je Biblija istinita?“ On nije uopšte verovao da je istinita. On nije verovao ni u šta iz Biblije. Rekao sam: „Prijatelju, kako znaš da ja sada pričam sa tobom? Kako znaš?“ On je rekao: „Zato što te čujem.“ „Čuješ; znaš. Da li bi, na neki drugi način, mogao u potpunosti da znaš da ja pričam sa tobom, da me ne čuješ da pričam?“ Dakle, to je jedini način na koji možemo da znamo da je ovo Božja reč – tako što Ga čujemo da nam govori. Sada znam da je ovo Božja reč, zato što mi On govori i ja Ga čujem; i kada dođemo do te istine, ne postoji šansa za bilo kakvim izgovorom ili sumnjom. Vi ne pomišljate da, dok ja govorim, postavite pitanje: „Možda to nisi ti koji govoriš; možda je neko drugi“. Nema mesta takvom pitanju, zar ne? Vi znate da ja govorim, zato što me čujete; i mi poznajemo Boga zato što On govori. Ako to ne znamo, kako možemo da verujemo? Zar nije Hristos rekao da ga Jevreji nisu (u)poznali zato što nisu mogli da ga čuju? Pa ipak, zar nije Reč izgovorena da bi učinila da oni poveruju u Hrista? On je rekao: „Ovaj glas se nije čuo radi mene, nego radi vas“ (Jovan 12,30 – Čarničev prevod). Da li su oni iz toga zaključili ono što su mogli? Ipak, zar nisu čuli glas? Sada, nije li to način na koji mnogi dobri čitaju Bibliju? To je glas, izraz. Vi čitate reči i dobijete zvuk, ali

niste došli do toga da čujete glas Božji. Postoji još nešto, osim glasa Božjeg, što želite da čujete – vi želite da čujete samu Reč. Ne znam ni za šta na svetu što mi je pomoglo više nego to kada zastanem i poslušam Boga koji govori. Ja mogu da kažem: „Bože, govori“ i onda slušam, a On govori; i onda uzmem Bibliju i čitam i tako čujem Boga koji govori. Reč Božja; On govori očevima preko proroka, u Sinu u ovim poslednjim danima – doslovno „u poslednjim od ovih dana“ govori nama u Sinu; On govori. Kada je Bog progovorio na Sinaju, Mojsije je odgovorio na taj glas; i onda, kada je Bog izgovorio Deset reči², šta Biblija kaže da su ljudi uradili?

Oni su zadrhtali. Zamolili su da im Reč ne govori više.

Da, to je bilo loše. Oni su više želeli da čovek priča sa njima, nego Bog. Šta je Bog? Zar On nije život? Kakva je priroda Njegove Reči? Da su oni primili Božje reči kao žive reči, oni ne bi preklinjali Mojsija da glas utihne. Ne; oni su čuli istu Reč koju i mi često čujemo i nisu je prepoznali kao živu Reč Boga koji im govori; zato su bili uplašeni. Uplašili su se da će ih ona ubiti. Bog ne bi govorio svojoj deci na takav način, da bi Njegove reči mogle da ih unište. Pročitajmo 2. Mojsijevu 20,18-21: „I sav narod vide grom i munju i trubu gde trubi i goru gde se dimi; i narod videvši to uzmače se i stade izdaleka. I rekoše Mojsiju: govori nam ti, i slušaćemo; a neka nam ne govori Bog, da ne pomremo. A Mojsije reče narodu: ne bojte se, jer Bog dođe da vas iskuša i da vam pred očima bude strah njegov da ne biste grešili. I narod stajaše izdaleka, a Mojsije pristupi k mraku u kojem beše Bog“. Koja je bila Mojsijeva osobina?

Krotkost i bogobojažljivost.

Ipak postoji još jedna kvalifikacija koja ide uz to i spominje se u Jevrejima poslanici. On je bio veran. Nije se plašio da se približi, niti da će umreti ako pristupi Bogu. On je prišao gori koja se tresla i dimila, gorela i grmela. A šta je bila ta grmljavina?

Glas Božji.

A sada dolazi vreme kada će se ponovo začuti taj glas i takođe zvuk trube. Neki će biti uplašeni i tražiće mesto da se sakriju. Drugi će reći: „Gle, ovo je naš Bog; radovaćemo se, biće nam drago“. Zašto? Zato

2 Misli se na Deset zapovesti ili Dekalog – *prim. prev.*

što su oni naučili da prepoznaju zvuk trube. Oni znaju da, kada Bog govori, to je život. To je život i nije važno na koji način On govori; to je život i oni to znaju, i uopšte nisu uplašeni. Ako šapuće, u redu je; ako grmi, dobro je. U to vreme truba će se čuti sve glasnije i glasnije i mi nećemo pobeći od glasa; poznaćemo ga.

(Neko čita grčki original) „Bog veličanstveno grmi svoji glasom.“

Da, Bog čini veličanstvene stvari. Poznajem ljude, i sam sam jedan od njih, koji su ponekad bili na mestu gde se govorila Božja reč i gde je bio prisutan neko za koga sam znao ili bio siguran da prenosi Reč Gospodnju, poruku od Duha Božjeg a ipak sam bio uplašen. Pretpostavlja se da svi prisutni veruju u Duh proroštva – Bog još uvek kroz neku osobu govori svom narodu; ali ja poznajem ljude koji se plaše da su primili svedočanstvo od Gospoda. Nesumnjivo su neki od vas imali ovakvo iskustvo. Poznajem ljude koji su, kada je pročitano svedočanstvo, izgubili i srčanost, i nadu, i hrabrost i postali potišteni, klonuli. U čemu je bio problem? Nije li bio u tome što nisu poznali Božji glas, što još uvek nisu naučili (da prepoznaju – *prim. izdavača*) taj radostan glas? Ipak, ako osoba nije u odgovarajućem stanju uma da čuje Božji glas, šta će ona učiniti kada čuje taj glas? Zar se neće udaljiti? U ovom vremenu koje dolazi, da li će biti dobro stati izdaleka? Ne, mi želimo da se u to vreme približimo. Neće li samo oni koji poznaju glas Gospoda želeći da se približe u to vreme? Koliko načina govora ima Bog? Mnogo? Onda mi želimo da se upoznamo sa različitim oblicima Božjeg glasa. Nije dovoljno znati samo jedan glas, jer ako On govori na mnogo načina, moramo umeti da prepoznamo sve, da bismo mogli da prepoznamo Boga svaki put kada nam govori. Ova ideja o poznavanju Božjeg glasa u svim njegovim oblicima možda će nam se javiti u nastavku proučavanja Jevrejima poslanice. Niko nije video Oca. Hristos je sjajnost i slava; a kada slava zasija iz Hrista, to je sjajnost slave Boga. I dalje: On je obličje Oca. Obličje; koju reč mi vrlo često koristimo, a mogla bi da bude sinonim za ovu i koja, iako se jedva ikada toga setimo, dolazi direktno iz grčkog jezika? – Reč „karakter“. Šta je ideja karaktera – šta je karakter čoveka? Nije li to upravo ono što čovek jeste? Dakle, to je reč koja je ovde upotrebljena.

Koga je On imenovao za nasljednika svega? Hrista. Zapazite sledeći izraz: „budući sjajnost slave i obličje bića njegova“ (Karadžić). Takođe: „noseći sve u reči sile svoje“. On sam je Reč. On nosi sve svojom moćnom Rečju. I opet: „učinivši sobom očišćenje greha naših“. Čišćenje naših greha – koji sinonim se našem umu nameće?

Isprati. Pročistiti. Oprati.

Sada ćemo da čitamo treći stih u svetlu onoga što smo naučili ovog popodneva: „Koji, pošto je sjaj Njegove slave, i obličje Njegovog bića, i nosi sve rečju svoje sile, i sobom je očistio naše grehe i seo s desne strane prestola veličine na visini.“

A sada, da li vam ovo izaziva neki upečatljiviji utisak nego ranije? On sam je očistio naše grehe zato što je On sin Oca; zato što je svetlost, zato što je karakter svog Oca; zato što On nosi sve. Sada uzmimo reč „nosi“. Možete li da date neku sličnu?³

Drži. Podupire. Nosi.

Da, nosi ili podržava, podupire. „Nositi“ je prva definicija one reči koja je data u tekstu na grčkom jeziku. Nosi sve; To mi deluje ubedljivije. Šta je Hristos?

Obličje Božje ličnosti.

Šta On radi?

Nosi sve Rečju, ili sobom. Pošto to radi, šta On može da učini?

Da nas očisti od greha.

Ovde se radi o grehu u nama; pretpostavimo da Ga pustimo da ga nosi i da nosi nas; šta će onda to doneti?

Pravednost nama.

Shvatate? Pošto On sam nosi sve, zato On sobom čisti sve nas od greha.

Naše vreme je isteklo. Neka naša tema za proučavanje sutra popodne bude ovo prvo poglavlje, stih po stih, kao što smo počeli. Ispitajte; u redu je. Ako bi trebalo da razgovaram s vama, a vi ne razumete,

³ U delu teksta koji sledi govornik traži pravi prevod grčke reči iz Jevrejima 1,3. na engleski jezik ('noseći sve rečju svoje sile'). U engleskom tekstu (King James verzija, koja se u to vreme najviše koristila), upotrebljena je reč *uphold* koja zapravo znači *podržati*, dok se u srpskom prevodu koristi reč *nositi*, što sasvim odgovara grčkom originalu – *prim. prev.*

recite, „Molim vas, ponovite tu rečenicu“. Nema drugog načina na koji možete nešto da saznate. U redu je ispitivati i Gospoda na isti način; i zapamtite, mi možemo da dođemo licem k licu sa Gospodom, i da Ga pitamo, i to je jedini način na koji možemo da Ga čujemo kako govori. Razgovarajte sa Njim u Njegovoj Reči; pričajte s Njim; pitajte Ga šta kaže i tražite da ponovi iznova i iznova, sve dok to ne postane očigledna poruka za vas. Proučavajte svaki izraz koji koristi i onda ćete moći i da proniknete u Njega i vidite Njegovu silu.

PREDAVANJE BROJ 2

(Sreda popodne, 10. februar 1897)

Setimo se da ne možemo da znamo ništa osim onako kao što to nađemo u Reči. Ja nisam ovde da nešto istresem pred vas, da vam ispričam nešto što sam na bilo koji način shvatio ili saznao; mi smo ovde zajedno, i vi i ja, da proučavamo Reč i vidimo šta nam je Gospod rekao; i da vidimo da Bog govori svakome od nas, a ne samo posebnima i da svi možemo da naučimo da Ga razumemo kada govori.

Dok se nalazimo na početku ovog poglavlja, mi stojimo licem k licu s Bogom, koji nam govori kroz svog Sina. Nije ništa novo za Boga da govori, jer je govorio i u prošlim vremenima očevima i prorocima i sada govori nama preko Hrista. Čini mi se da Jevrejima poslanica na upadljiv način prikazuje ono što nalazimo u čitavoj Bibliji. Počinje sa Bogom, a u čitavom Pismu mi stojimo licem k licu s Bogom. Ovde se možemo zaustaviti s poštovanjem. Bog nam u ovim poslednjim danima govori preko svog Sina. On je nekada govorio i još uvek nam govori kroz svoju Reč. Bog je najpre rekao i stvorio, kao što je izraženo u Psalmima: „Jer on reče i postade“ (Psalam 33,9). On je sve stvorio u Hristu, zato što je Hristos reč i Bog je u Njemu (kroz Njega – *prim. izdavača*) govorio; zato je sve u Njemu stvoreno. I dalje, mi saznajemo da je Hristos odsjaj Božje slave, isijavanje Njegove slave. Nema razlike između Oca i Sina. Sin je otisak karaktera Božjeg bića.

Pitanje: Ako nema razlike između Oca i Sina, kako je Hristos mogao da kaže: „Otac je veći od mene“ (Jovan 14,28 – SSP¹)?

Ne znam. Sada ćete mi oprostiti ako se zadržim na trenutak na ovom pitanju, bez ličnog uplitanja bilo koga². Koji uslovi nam omogućavaju da čujemo ono što nam drugi govore? A ako ne čujemo, šta nas to sprečava da čujemo? Ponekad neka osoba možda ne govori dovoljno glasno ili dovoljno jasno. Da li je moguća takva situacija i kada Bog govori? Ne. Zar Bog ne govori dovoljno jasno da bi se čuo, i dovoljno

1 SSP – Savremeni srpski prevod

2 Bez odnošenja na bilo koga – *prim. izdavača*

precizno da bi se razumeo, i dovoljno glasno da bi se čuo? Najverovatnije. Dakle, ako krivica nije u Njemu, a mi ne čujemo, u čemu je problem? Mi ne slušamo! A sada, recimo da sam ja ovde da bih govorio ovog popodneva, i ako bih ja počeo da pričam, i ako bi svako od vas u isto vreme počeo da priča sa osobom do sebe, vi ne biste mogli da čujete mnogo od onoga što ja kažem. I ako bi ovde postojao neko ko ne bi rekao ništa, ali bi pokušavao da sluša, razgovor drugih bi mu otežao da čuje. Dakle, moje iskustvo i zapažanje, a nesumnjivo i vaše, jeste da jedan razlog zašto ne čujemo kada Gospod govori, je to što Mu ne pružamo priliku da govori; mi Ga ometamo. On počne da govori i pre nego što završi rečenicu mi počinjemo da Mu uzvraćamo ili smesta zaboravimo da On priča i počinjemo da pričamo sa osobom do sebe i kažemo: „Ne znam kako to može da se desi“. Šta uopšte mislite o tome? Mi tako ne bismo postupali prema bratu, zato što to nije pristojno. A onda, zar Bog nema pravo da bude saslušan, barem dok ne završi govor, pre nego što počnemo da Mu odgovaramo? Svi se slažete da On ima to pravo. Pošteno je da Bog ima priliku da završi ono što govori pre nego što počnemo da Mu odgovaramo.

Rekli ste mi nešto o prirodi Božje reči; ona živi i ostaje zauvek. Bog je u prošlim vremenima govorio; a da li je prestao da govori? Nije. Onda još uvek nije vreme da mi pričamo. On još uvek govori. Šta On kaže u Psalmima? „Budite tihi i znajte da sam ja Bog“ (Psalam 46,10 – eng. prevod). Braćo, jedini način na koji možemo da saznamo nešto jeste da ostanemo tihi. Ne želim da kažem da ne bi trebalo da postavljamo pitanja; to je u redu, ali držimo se samo onoga što Bog kaže i ne sumnjajmo ni u šta što Bog kaže jasno, samo zato što kaže i nešto drugo što ne razumemo. Pošto Bog na jednom mestu kaže nešto što ne razumemo, mi onda često posumnjamo i u ono što razumemo. To nije u redu. Držite se onoga što On kaže i u pravo vreme ćete saznati i ono što ne razumete.

Vratimo se sada na onu misao u poglavlju: Hristos stoji kao odsjaj Božje slave i obličje Njegove ličnosti – kao sam otisak i isijavanje slave Božje. Hristos je Reč, a Reč koju On govori je duh i život. Kada On izgovara tu Reč, koja je duh i život, On priča sopstveni život. Tako, kada

čitamo da On nosi sve svojom silnom rečju, mi u tome vidimo ne samo to, već vidimo i da On sve nosi SAM. Dakle, On govori, On stvara, On nosi, On je očistio naše grehe i seo s desne strane Veličanstva na Nebu.

Kakva je sila te reči „budući“ – „budući da je odsjaj“ (Jev. 1,3 – Karadžić)? Budući da je odsjaj Božje slave, učinio je nešto. Pošto je On odsjaj, *zato što je odsjaj Očeve slave, zato što je sama slika Božja, zato što nosi sve svojom silnom rečju*, On je očistio naše grehe. Da li piše da će očistiti naše grehe? Ne, piše da je to (već) učinio. On ih je pročistio, isprao, oprao. Voleo nas je i oprao nas je svojom sopstvenom krvlju.

A sada, postoji jedna reč u tekstu koja zaista ne bi trebalo da bude tu. Ona nije navedena u najboljim grčkim tekstovima. To je reč „naše“. Šta je Hristos učinio? Očistio grehe. On je izvršio pročišćenje greha. Zašto je trebalo da On sam očisti greh? Pošto On sam nosi sve, pošto je sve u Njemu, On je i greh očistio sam i izvršio pročišćenje. Koliko dugo ćemo čekati na oprostjenje? Koliko dugo ćemo čekati da spoznamo potpuni i savršen oprostaj i očišćenje od greha? Dovoljno dugo da priznamo greh, da prihvatimo ono što je već učinjeno. Koliko grehova je on očistio? Sve grehe. Onda je u stvari tačno da je on očistio naše grehe. On je očistio grehe celog sveta, zato što je došao da sve ponese.

Sada Hristos ima bolje mesto od onog koje imaju anđeli; to bolje mesto je zato što je seo s desne strane Veličanstva na Nebu; postao je moćniji od anđela, zato što je nasleđem dobio uzvišenije ime od njih. To uzvišenije ime koje je dobio je „Sin“, ime kojim se Bog nikada nije obratio nekom od anđela.

Svi Božji anđeli su se klanjali njemu, kao Prvorodenom, kada je uveden u svet (vidljivo se pokazao, objavio – *prim. izdavača*), tako da je za Hrista u najdonjim mestima (Efescima 4,9), čak i u jaslama, Bog rekao: „Neka mu se poklone svi anđeli“.

„Presto je tvoj, Bože, doveka.“ Ove reči je Otac uputio Sinu. „Skiptar pravednosti (pravde) je skiptar tvog carstva.“ Koja reč stoji kao simbol moći i autoriteta u carstvu? Skiptar (žezlo). Skiptar znači moć, tako da je sama priroda i sila Njegovog carstva pravednost. „Jer, Božije carstvo nije jelo i piće, nego pravednost“ (Rimljanima 14,17 – SSP). Skiptar Njegovog carstva je skiptar pravde. Sila Hristovog carstva je sila

pravednosti. On je zavoleo pravednost i, voleći pravednost, zamrzio je bezakonje. Postoji samo jedno stanje uma uključeno u ljubav prema pravednosti i mržnji prema bezakonju. Ako čovek voli pravednost, on ne mora da priziva neko drugo stanje uma da bi zamrzio zlo. Sve je u ljubavi prema pravednosti. Zapazite šta dolazi prvo – voli pravednost, mrzi bezakonje. Veoma je uobičajeno u ovom svetu da ljudi pokušavaju da izgrade ljubav prema pravednosti ili osećaj ljubavi prema pravdi, vičući protiv bezakonja; ali to nije pravi način. Ne, najpre zavoli pravednost, a mržnja prema nepravednosti (nepravdi) će neminovno sama doći. „Toga radi pomaza te, Bože, Bog Tvoj uljem radosti više nego drugove Tvoje“ (Psalam 45,7) – u prisustvu tvojih drugova ili prijatelja.

Ovde su nam rečene dve stvari u vezi sa Hristovim carstvom: skip-tar ili moć, a samim tim i priroda Njegovog carstva, jeste pravednost; i Bog Ga je pomazao. Na šta ukazuje pomazanje? Ukazuje na carstvo. Kada je bio pomazan, bio je pomazan kao car. Bog je, pomazujući Ga za cara ovog carstva pravednosti, koristio ulje radosti; zato je Njegovo carstvo – carstvo radosti. „Jer, Božije carstvo nije jelo i piće, nego pravednost, mir i radost u Svetom Duhu“ (Rim. 14,17 – SSP). Stoga, oni koji priznaju vlast ovog carstva će, pre svega, biti pravedni ljudi. „Sva tvoja deca biće pravednici.“³ Ne može biti nikakve sumnje da li će oni koji priznaju autoritet Hrista biti pravedni. Autoritet je pravedan i ko god priznaje taj autoritet, mora takođe da bude pravedan.

Ali, Hristovo pravo na carstvo, u ovom slučaju kao vladara Zemlje, pokazano je i zapečaćeno Njegovim pomazanjem. To je ono što Ga uvodi u carstvo i uspostavlja Ga nad carstvom. On je pomazan uljem radosti, uljem sreće; stoga, pošto je to ono što ukazuje na Njegovu pravo da vlada, Njegovo carstvo je carstvo radosti. Pošto je to carstvo sreće i radosti, oni koji Mu pripadaju veseliće se u Bogu, biće radosni u Gospodu, radovaće se u Svetom duhu. Može li onda neko da bude podanik, lojalan podanik Hrista cara, i da ne bude radostan? Ne. Ako neko nije radostan, onda tu nešto nije u redu. On ne prepoznaje autoritet cara.

3 Poziva se na Isaiju 54,13.14 – *prim. prev.*

U drugom poglavlju 1. Jovanove poslanice, u 6. stihu je tekst koji smo često čitali: „Ko govori da u njemu stoji, dužan je i sam da živi (hoda – eng. prevod) onako kako je on živeo (hodao)“ (Čarnić). Da li piše da mu je *nametnuta* obaveza da hoda kao što je Hristos hodao? Da bi trebalo da se natera da hoda kao što je On hodao? Da ilustruemo: Prolazimo poljem i ugledamo stablo u daljini. Neko me pita koja je to vrsta drveta. Čuo sam da je to bukva. On kaže: „Ako je to bukva, onda bi trebalo da ima određeni oblik lista i jedinstvenu vrstu kore“. Da li on misli da, ako je to bukva, obaveza tog drveta je da uzme odgovarajuće lišće i stavi ga na sebe? Ne. Ako je to drvo bukve, ono ima ono što i treba da ima, zato što to mora da ima, ako je to ta vrsta drveta. Ako to nije drvo bukve, onda i ne treba da ima takvo lišće i koru. Onaj koji kaže da stoji u Hristu, trebalo bi da hoda (živi) kao što On hoda (živi). To znači, ako neki čovek kaže da je hrišćanin, on bi trebalo da ima određene osobine koje ga izdvajaju od drugih. Trebalo bi da hoda onako kako je Hristos hodao. Zašto bi to trebalo da radi? Zato što je hrišćanin, zato što je ta vrsta hoda (življenja) osobina Hrista. On stoji u Hristu i hoda kao što je i On činio; ali ako nije poput Hrista, on ne stoji u Hristu.

Ima mnogo ljudi koji misle da bi Hristovi podanici trebalo da budu radosni i zato pokušavaju da budu radosni. Recimo da kažemo: „Hajde da budemo radosni ovog popodneva“. Ali, vi ne možete da budete radosni ukoliko niste zaista radosni, te takvi ni ne možete da učinite sebe radosnim. Ptica peva zato što je radosna – zato što je radost u njoj.

Pitanje: Što se tiče ove tačke ‘biti uvek srećan’, čitamo u 1. Petrovoj 1,4,5 da smo mi ponovo rođeni „za nasledstvo koje ne propada, ne kviri se i ne vene. Ono se na nebesima čuva za vas, koje Božija sila, kroz veru, čuva za spasenje, spremno da se otkrije u poslednje vreme. U kojem ćete se radovati, iako ste sada malo, gde je potrebno, ožalošćeni zbog raznovrsnih iskušenja“ (kombinacija prevoda SSP-eng. prevod). Zar ponekad nema i tuge?

Dakle, nastavite da čitate i videćete: „Da se kušanje vaše vere, mnogo dragocenije od propadljivog zlata, koje se kuša vatrom, nađe na hvalu i čast i slavu kada se pojavi Isus Hristos; kojeg volite iako ga

niste videli; u kojega, iako ga sada ne vidite, ipak verujete i radujete se radošću neizrecivom i punom slave“ (kombinacija prevoda Karadžić-eng. prevod).

U ovome je blaženstvo mira i radosti Hristove, da to ne morate vi da stvorite. Vi to i ne možete da stvorite. „Ostavljam vam mir, dajem vam svoj mir“ (Jovan 14,27 – Čarnić). Da li ga je dao svima ovde? Da. Nije važno da li će ga ljudi uzeti ili neće. On ga je dao.

Evo jednog novčića. Brate Hajat, daću ga tebi zbog prijateljstva (novčić je stavljen na sto, pored njega). Da li sam ga dao njemu? On ga nije uzeo. Ne znam da li će ga uzeti ili ne, ali dao sam ga njemu, kao dobronameran poklon, i ostavljam ga tamo, kod njega, i nikada ga neću uzeti nazad. Sada, ako verujete da govorim istinu, onda verujete da sam mu dao novčić od 5 centi.

Isus kaže: „Ostavljam vam mir, dajem vam svoj mir“. Kome? Svima. A dao ga je i nama. Ima ljudi koji ne veruju da nam je to On dao i ne uzimaju ga, a ima i nekih ljudi koji to i ne žele. Međutim, ostaje činjenica da je Bog dao svoj mir. Međutim, na šta u vezi sa tim mirom misli? „Moj mir“ – mir Božji, koji prevazilazi svaki um. Čitajte dalje: „Ali, ne dajem ga onako kako svet daje. Neka se ne uznemirava vaše srce i neka se ne plaši“ (SSP). Ne brinite. Koja je bila osobina Hristovog mira? Neki misle da je mir neka vrsta bezbrižnog osećaja ugodnosti, jednostavna vrsta osećaja lenjosti, jer čovek nema ništa da ga podsta-kne, i leži u mreži za ljuljanje na suncu, i ima mir – ništa ne radi, ništa ga ne brine. On je čovek mira. To je ono što ljudi misle o miru. To nije način na koji je Hristos radio. Od kolevke pa do groba, đavo je tražio svaku moguću priliku da Mu uzme život. Imao Ga je jednom u svojim rukama, odnosno njegove sluge su Ga imale. Odveli su Ga do ivice brega i pomislili da bi mogli da okončaju Njegov život; i to su pokušavali stalno. Ali, to nije bila najgora stvar koju je On morao da podnosi. Tumači zakona (književnici) i fariseji su Mu stalno prigovarali, kritikujući svaku reč koju bi On izustio. O njemu su se govorile laži. Rekli su: „U Njemu je đavo; On je lud; On obmanjuje ljude; On ih zavodi“. I takve stvari je morao da trpi. I ne samo Njegovi neprijatelji, već ni Njegova braća nisu verovala u Njega. I tako, gde god je išao, nailazio

je uvek na probleme – nešto da Ga ometa, nešto da Ga napadne. Uvek je bio u nekom previranju, uvek je bio u nekoj nevolji, ali nikada nije bio uzdrman.

„U svetu ćete imati nevolju“ (Jovan 16,33), ali nemojte biti uzdrmani. Hristov dar (poklon) je takve prirode da čovek može da ima nevolju, a da ne bude uzdrman; on može da ima bol i tugu, a da ne bude žalostan; on može da bude potišten, a da se ipak raduje; on može da ratuje, a da bude u miru. To je mir koji On daje.

Nikom nije bilo dozvoljeno da napravi ulje poput onog ulja kojim su sveštenici bili pomazani. Šta učimo iz toga? To nije samo proizvoljna stvar. Ne pokušavajte da falsifikujete Božiju milost. Bog daje ulje radosti. Ne pokušavajte da stvorite veštačku radost. To je trebalo da pokaže da to ne može da se učini.

A sada, nastavljajući proučavanje Jevrejima poslanice: „Ti si, Gospode, u početku osnovao zemlju, i nebesa su dela tvojih ruku. Ona će proći, a ti ostaješ; i sva će oveštati (ostariti) kao haljina (odeća), i savićeš ih kao ogrtač, kao haljinu i izmeniće se; A ti si uvek isti i tvojih godina neće nestati (tvoje godine nikada neće proći – eng. prevod)“ (Jev. 1,10-12 – Čarnić). Nebesa i zemlja će ostariti. U kakvom su sada stanju? Na mnogim mestima nalazimo zemlju koja je stara, istrošena, neplodna, ogoljena. Ona je istrošena i ostarela – toliko je stara, da drhti. Nije se tresla u početku, kada je bila nova, ali sada se zemlja tresu i podrhtava.

Zemlja će ostariti kao odeća i biće izmenjena kao ogrtač. Kada odeća ostari, vi je odložite. Kada promenite stari kaput, šta imate? Novi. Zemlja i nebesa će ostariti kao haljina (odeća) i biće promenjeni; i onda, naravno, kada budu stari i promenjeni, pojaviće se novo nebo i nova zemlja. „Ali ti si uvek isti i tvoje godine nikada neće proći.“ On ne stari. Kakva uteha se nalazi u tome! Mi se menjamo. On je isti. Čak i ako ne verujemo, On je isti. On ostaje veran, uvek isti. Đavo nas navodi da mislimo da se Hristos menja onako kako se mi menjamo. Ali, On je isti.

PREDAVANJE BROJ 3

(*Četvrtak popodne, 11. februar 1897*)

Trebalo bi da imamo na umu rečenice iz prvog poglavlja, zato što drugo poglavlje zavisi od prvog, a treće od drugog itd. Neka granice između poglavlja nestaju dok proučavate.

Pre nego što nastavimo tamo gde smo juče stali, prisetimo se da u prvom poglavlju piše da Bog govori u svom Sinu (kroz svog Sina – *prim. izdavača*), koji je toliko uzvišeniji nego što su anđeli, toliko moćniji u odnosu na njih, da sedi s desne strane Oca. Posao anđela je da služe. Oni su poslani ljudima, sa porukom od Gospoda, sa zapovestima i uputstvima od Gospoda. Mi čitamo o tome u Starom zavetu (savezu), i kada god te zapovesti nisu poslušane, i kada su zanemarena ta uputstva, za svaki prestup i neposlušnost sledile su odgovarajuće posledice.

Ali, o čemu nam Sin govori? O silnom spasenju! Gospod je počeo da objavljuje spasenje, i ono je doneto nama; a oni koji su čuli za njega, prihvatili su ga.

Hristos je došao na Zemlju; Njegove usne su se pomicala; ljudi su videli da Mu se usne pomeraju i divili su se blagotvornim rečima koje su izlazile iz Njegovih usta. Bog je govorio. Koliko često čujete ove reči: Ja ne govorim od sebe? „Ja nisam govorio sam od sebe“ (Jovan 12,49 – Čarnić). Bog je bio u Hristu, izgovarajući reči pomirenja. Sada je Hristos otišao gore, a u svoje ime, kao svog predstavnika, On je u nas stavio reč pomirenja. Ko je to rekao? Jesam li ja to rekao? Ne, to je rekla Reč. Zato ne mislite o tome kao o nečemu što ste čuli od mene. Čitajte to ovde, i čitajte iznova, i čitajte kada ste sami kod kuće, i kada čitate, ne primenjujte to na imena vama poznatih propovednika. Ne piše „propovednici“. O kome On ovde priča? „Ako je (*bilo – eng. prevod*) ko u Hristu“ (2. Korinćanima 5,17). Dakle, u pitanju je bilo koji čovek u Hristu. Bog je stavio u njega reč pomirenja. Mi želimo da razumemo da je to pouka i za nas danas – da Bog ne gleda ko je ko, i da u crkvi On nema velike i male, već ima ljude i ti ljudi su svi isti; i Bog je svakome, u skladu sa njegovim pojedinačnim sposobnostima, dao reč pomirenja. I

to ne pripada ništa više propovedniku, nego što pripada tebi, osim ako Bog možda nije dao njemu veći dar i šire polje delovanja. Reč je jedna i ista je za svakog pojedinca koji je u Hristu i ta Reč je reč pomirenja. „Ako neko govori, neka to čini kao da govori (objavljuje – eng. prevod) Božije reči“ (1. Petrova 4,11 – SSP). I on to i može da uradi, ukoliko dozvoli Bogu da priča u njemu (kroz njega – *prim. izdavača*), odnosno ako ne govori svoju sopstvenu reč, već Reč Božju.

Toliko često se zahvaljujem Bogu kada vidim i čujem za sporove u vezi sa sveštenstvom u crkvama, koje tvrde da imaju posvećeno sveštenstvo i sveštenike, a koji imaju pravo da tumače Reč; zahvaljujem Gospodu što svakom svom čoveku kaže: Vi ste „sveto sveštenstvo, da prinosite duhovne žrtve“ (1. Petrova 2,5 – SSP).

Mi ovog jutra čitamo iz Svedočanstva: „Rad na spasavanju ljudskih duša je po važnosti daleko iznad svih drugih poslova u našem svetu“. I kada razmišljamo o poslednjem stihu prvog poglavlja Jevrejima poslanice, možemo da razumemo neizmernu vrednost tog dela. Anđelima koji se ističu snagom, anđelima čija moć je poput moćnih vetrova, Bog je zapovedio da budu sluge onih kojima je povereno to delo spasavanja duša. Predivno je razmišljati o tome. Za mene je ponižavajuće, i osećam se postišeno, kada pomislim koliko malo to cenim; kada pomislim da nam je Bog dao posao da objavimo Jevanđelje, dok su nam ova čudesna bića pomoćnici. On nam je predao reč pomirenja, istu reč koju je Hristos objavio. I nama je, na ovoj Zemlji, poveren isti posao koji je i Hristos obavljao. Jer, „molimo vas *u ime Hristovo (umesto Hrista – Šarić)*, pomirite se s Bogom“ (2. Korinćanima 5,20 – Karadžić). A Hristos je dao tim moćnim bićima posao da nam budu na usluzi, da rade za nas i pomažu nam u službi koja nam je poverena.

Postoji nešto čudesno i potpuno neprirodno, nezemaljski, u vezi sa Božjim poklonom; kada stavlja čoveka na visok položaj – a stavio je svakoga od nas na visok položaj – to Njega ne uzvišava, već ga ponizuje. Kada svet stavi čoveka na visok položaj, to Njega ponizuje. Zašto Bog nije anđelima dodelio delo propovedanja Jevanđelja i spasavanja duša? Zato što On nije anđelima pokorio svet (Jevrejima 2,5). Evo slavne utehe za svakoga kome je Bog poverio rad na spasavanju duša. Oni

koji čuju Hrista, objavljuju to sa silom Božjeg svedočanstva – čudima, znacima i darom Svetog duha. On je propovedanje Jevanđelja poverio ljudima. On je pokorio svet ljudima. I to je beskrajno uzvišeno delo koje Bog daje čoveku.

„Šta je čovek, da ga paziš i sin čovečji, da ga obilaziš? Učinio si ga malo manjim od anđela; krunisao si ga slavom i čašću i postavio si ga gospodarom nad delima svojih ruku.“ (KJV)

Gde nalazimo svedočanstvo o tome? U prvom poglavlju 1. Mojsijeve i u 8. Psalmu. Samo razmislite o ova dva poglavlja; nesumnjivo su slična. Gospod je rekao:

„Da načinimo čoveka po svom obličju, kao što smo mi, koji će biti gospodar od riba morskih, i od ptica nebeskih, i od stoke, i od cele zemlje, i od svih životinja što se miču po zemlji.“ (1. Mojsijeva 1,26)

Zapazite svaku izjavu – neka ima vlast nad morskim ribama, nad pticama nebeskim, i nad stokom, i nad celom zemljom, i nad svime što se miče. I bilo je tako. Tako je Bog učinio. A Psalam kaže:

„Šta je čovek, te ga se opominješ (sećaš) i sin čovečji, te ga pohodiš (da se o njemu brineš – Bakotić)? Učinio si ga malo manjeg od anđela; slavom i čašću venčao (krunisao) si ga, postavio si ga gospodarom nad delima ruku svojih, sve si metnuo pod noge njegove, ovce i volove sve, i divlje zveri, ptice nebeske i ribe morske, što god ide morskim putevima.“
(Psalam 8,4-8 – Glas Crkve)

Sva vlast je data čoveku. „A kad mu pokori (potčini – SSP) sve, ništa mu ne ostavi nepokoreno“ (Jev. 2,8 – Čarnić). Vidimo da je Bog dao Adamu vlast nad celom Zemljom. Da li to znači da se Bog sklonio u drugi plan i povukao se u korist čoveka? Ne. Bog nije mogao da se odrekne svojih prava, zato što sve postoji jedino u Njemu. Reč Božja nosi sve. I Njegova sila upravlja svime. Zato je vlast, koju je Bog dao Adamu nad celom zemljom, nad pticama, zverima i ribama, bila potpuna kao i Božja sila, potpuna kao i Božja vlast, jer On je vladao u Adamu. Sve postoji Njegovom Rečju. On je rekao, i bilo je tako. Kada

pogledamo stvari u prirodi, mi vidimo dokaz Njegove sile. Kada posmatramo livadu, vidimo da je Reč Božja stvorila travu. Bog je rekao i – gle! Ta reč se pojavila kao drvo ili kao trava.

Možda ste videli slike oblika glasa, čak ljudskog glasa, gde, kada se ispusti ton, tako da dah koji je oblikovao taj ton pobudi membranu na kojoj su čestice peska, u svakom od tih slučajeva, taj pesak, koji je bio pokrenut vibracijom, poprimio je različite forme tj. oblike. To je samo jedna ilustracija, samo nagoveštaj činjenice da je Bog „rekao i bilo je tako“. Bog je rekao, i Njegov glas je poprimio sve beskonačne forme koje vidimo u prirodi; i sve što vidimo, i svako mesto na koje stupi naša noga, dato je od Boga, da spoznamo da je Njegova reč zaista nešto, a ne puka praznina.

Kao poslednji čin stvaranja, Bog je stvorio čoveka. I dok u svim tvorevinama vidimo Reč Božju koja je stvorila drveće, travu itd, u čoveku vidimo Reč Božju koja je stvorila telo. Čovek je bio sin Božji. Mi to nalazimo u trećem poglavlju Jevanđelja po Luki. Ponekad mislimo da su te genealogije¹ prilično suvoparne, ali smisao je u poslednjoj reči.

I evo nas, gledamo u ono šta treba da dođe, jer znamo da, šta god da Bog čini, to će biti zauvek. Ništa se ne može dodati tome, ništa oduzeti. Još uvek gledamo i vidimo tu čoveka, sa svime što mu je Bog dao. Šta dalje tekst kaže? „No sad još ne vidimo da mu je sve pokoreno.“ Pošto je čovek pao, kao i sama priroda, Bog je preuzeo potpunu kontrolu nad zverima, pticama i ribama; tako da će oni poštovati Njegovu volju. Oni to čine, sve dok im čovek dopušta. Čovek je jedino biće koje neće biti savršeno poslušno. Čoveka njegov prestup i pobuna sprečavaju da se povinuje Bogu. Posmatramo Zemlju; ali koja je to Zemlja data čoveku? Svet koji će doći. Dakle, On nije anđelima pokorio svet koji će doći, već čoveku. Ta vlast koju je čovek imao u početku nad zverima, pticama i ribama, kao i nad Zemljom, jeste vlast koju je Bog dao čoveku nad svetom koji će doći, tako da će u tom budućem svetu čovek ponovo imati potpunu i savršenu vlast nad svime što je Bog stvorio. Sve će biti pokoreno njemu – kao da je pokoreno Bogu – njemu kao poglavaru, zato što je Bog u njemu, i Bog će biti sve u svemu. Tada će Reč biti telo, u svom

¹ Genealogija, od grčkih reči γενεα (rod, pleme, koleno) i λόγος (reč, govor, misao) je nauka o postanku, odnosima i korenima imena i prezimena ljudi (rodoslovlje), životinja i biljaka.

savršenstvu, kao što je bila u početku u Adamu. „No sad još ne vidimo da mu je sve pokoreno“, već naprotiv, vidimo suprotno. Pre svega, sve je pokoreno čoveku; a zatim, čovek se našao u položaju da je ispod svega. U početku, čovek beše iznad; a sada je ispod. Sva odgovornost je na palom čoveku. On je vezanih ruku i nogu predat sotoni; on je pao. I tako, dok gledamo čoveka u uzvišenom položaju, kako je stvoren u početku, gledajući njega, mi vidimo Isusa; jer, u početku je Reč stvorila telo, tako da je Hristos, Reč, u Adamu. I tu mi vidimo Isusa. Gde? Na istom mestu gde je čovek pao; tamo vidimo Isusa, malo manjeg od anđela, zato što je zauzeo čovekovo mesto. Kada je, u početku, bio na nemerljivo višem položaju, zbog pretrpljene smrti, da bi izbavio čoveka, da bi ga spasio, da bi ga podigao, On je zauzeo njegovo mesto. A ako neko podigne onoga ko je pao, on mora da ode tamo gde je taj čovek. Gde god da je pali čovek, i Isus je tamo. Ali, i ja sam pali čovek. Neka svako primeni to na sebe. Gospod nije odbacio čoveka. Čitamo: „Jer Gospod ne odbacuje za svagda (zauvek – eng. prevod)“ (Plač Jeremijin 3,31 – Daničić). On uopšte ne odbacuje. Ne; čovek se sam udaljava; Bog ne odbacuje. I ne postoji niko ko može da istrgne čoveka iz Njegovih ruku. Tu smo sigurni sve dok mi želimo da ostanemo u Njemu.

Mi vidimo savršenog čoveka, koji ima vlast; a onda pada i sve je iznad njega, i na njemu, i protiv njega. I dalje gledajući tamo, vidimo Isusa kao čoveka, i zbog pretrpljene smrti vidimo Ga krunisanog slavom i čašću; blagodaću² Božjom, On treba da okusi smrt za svakog čo-

2 **Blagodat** – Božija *nezasluziva* milost i naklonost (ne može se zaslučiti bilo čim. Nije pravilna upotreba reči *nezasluzena* jer ona u svom značenju ostavlja mogućnost da se milost zasluži, što nije moguće u slučaju blagodati).

Iako reči **milost** i **blagodat** imaju slično značenje, one nisu isto. Osnovna razlika bi se mogla izraziti u sledećem: **milost** predstavlja Božije kažnjavanje u mnogo manjoj meri nego što naši gresi zaslužuju, a **blagodat** predstavlja još i dodatne Božije blagoslove (pored *milosti*) uprkos činjenici da ih ne zaslužujemo. **Milost** je oslobađanje od osude u određenoj meri ili oslobađanje od osude u potpunosti. **Blagodat** je pružanje dodatne naklonosti prema nedostojnima pored *milosti*. Očigledno je da je **blagodat** širi pojam od *milosti* koja predstavlja samo jedan njen aspekt.

Na žalost, u Savremenom srpskom prevodu i svim poznatijim hrvatskim prevodima prevodioci nisu pravili razliku u značenju između ova dva pojma tako da su i reč *blagodat* prevodili rečju *milost*, što je pogrešno – *prim. izdavača*

veka. Zbog toga, kad god vidite palog čoveka – a on ne može da padne niže od groba – tamo ćete videti i Hrista, koji je sišao u grob i za svakog čoveka okusio dubinu greha i poniženja. Dakle, greh i poniženje svakog čoveka je na leđima Hrista – čoveka Isusa Hrista. Ali, isti taj čovek Isus Hristos je krunisan slavom i čašću.

Sada zapazite – kruna ukazuje na cara ili vladara. Gde smo u ovom poglavlju prvi put čitali o kruni? „Neko je negde posvedočio, rekavši: ‘Šta je čovek da ga se sećaš, ili sin čovečiji da ti je do njega stalo? Učinio si ga tek malo manjim od anđela, ovenčao si ga slavom i čašću’“ (Jev. 2,6.7 – SSP). To znači – učinio si ga carem, slavnim carem. Adam, car slave i časti; toliko dugo je on bio nad svime. Ali, kada je zgrešio, izgubio je slavu koju je imao. Međutim, sada vidimo Isusa krunisanog slavom i čašću, na položaju na kojem je čovek bio u početku. On je krunisan slavom i čašću u onoj istoj prirodi, kakvu je i čovek imao. Tako, kao što je Bog stvorio čoveka i krunisao ga slavom i čašću, mi sada vidimo čoveka Isusa, tog Čoveka koji je u svakom čoveku krunisan čašću i slavom; i stavio je sve na Njega.

Sada pročitajmo poslednje reči prvog poglavlja Poslanice Efescima:

„Da vam Bog našega Gospoda Isusa Hrista, Otac slave, da Duha mudrosti i otkrivenja, **da ga upoznate**, da vam prosvetli oči srca, da saznate kakva je nada na koju vas je pozvao, koliko je bogatstvo njegovog slavnog nasledstva među svetima i kolika je njegova neuporedivo velika sila za nas koji verujemo. Ta sila je srazmerna delovanju njegove silne snage, koju je na delu pokazao na Hristu kada ga je vaskrsao iz mrtvih i poseo sebi zdesna na nebesima, iznad svakog poglavarstva i vlasti, sile i gospodstva i iznad svakog imena koje se može dati, ne samo na ovom svetu nego i u budućem (onom koje dolazi – eng. prevod).“ (Efe. 1,17-21 – SSP)

Ali, koje je bilo ime koje je Isus uvek voleo da koristi za sebe dok je bio na Zemlji? Sin čovečiji. Sin čovečiji je došao da nađe i spase ono

što je izgubljeno; kada predate Sina čovečijeg; Sin čovečiji će ići u Jerusolim i razapeće Ga, i biće sahranjen; i trećeg dana će Sin čovečiji vaskrsnuti; a kada vidite Sina čovečijeg da odlazi; videćete Sina čovečijeg kako dolazi na oblacima. Sve vreme je to „Sin čovečiji“. I taj Sin čovečiji koga vidimo, zbog svoje vernosti je krunisan slavom i čašću i imao je pod sobom sva poglavarstva, i moći, i sile, i vlasti, ne samo na ovom svetu, već i na svetu koji će doći. Jer nije Bog anđelima pokorio svet koji će doći, već ga je pokorio čoveku, i to još Isusu, i vi ste potpuni u Njemu. Čitajte u drugom poglavlju, stihove 1–6:

„I oživeo je vas, koji ste bili mrtvi zbog svojih prestupa i grehova, u kojima ste nekada živeli kada ste se držali običaja ovoga sveta i poglavara demonu, duha koji sada deluje u nepokornima. I svi mi smo nekada živeli među njima, udovoljavajući požudama svoga tela i sledeći telesne želje i nagone pa smo, kao i ostali, po prirodi bili podložni Božijem gnevu. Ali, Bog je bogat milosrđem pa je zbog svoje velike ljubavi, kojom nas je zavoleo, zajedno s Hristom oživeo i nas, koji smo bili mrtvi u svojim prestupima. Blagodaću ste spaseni. S njim nas je vaskrsao i poseo (posadio – Karadžić; postavio – Čarnić) nas na nebesima u Hristu Isusu“ (kombinacija SSP-eng. prevod)

Gde je On? Daleko iznad svih poglavarstava i moći. Nije li rad na spasavanju duša daleko iznad svega na ovom svetu? Rečeno je da je „biti Rimljanin veća stvar nego biti car“. Danas, i u svako doba, biti hrišćanin je veća stvar nego biti car Zemlje. I sada imamo Reč koju su nam potvrdili oni koji su Ga čuli: „Pošto ga je Bog posvedočio čudnim znacima, i čudesima, i raznim silama, i razdeljivanjem Duha Svetoga po svojoj volji. Jer nije anđelima pokorio budući svet o kome govorimo“ (Jev. 2,4,5 – Čarnić). Tu jednostavno piše da sila, čast, slava, dostojanstvo koji će pratiti propovedanje Jevanđelja i koje je Bog stavio u one koji su se pomirili sa Njim, jesu sila i slava budućeg sveta.

PREDAVANJE BROJ 4

(Petak popodne, 12. februar 1897)

Kakva suprotnost u rečima postoji na početku drugog poglavlja Jevrejima poslanice? Reč Gospodnja i reč anđela; a reč anđela je bila čvrsta (utvrđena). Ali, koja je razlika između reči koju su izgovorili anđeli i one koju je izgovorio Gospod? Koju reč Gospod izgovara? Spasenje. Da li su anđeli izgovorili tu reč? Ne. Pogledajte šta kaže tekst: „Jer ako je bila čvrsta (utvrđena) reč rečena posredstvom anđela, i svaki prestup i svaka neposlušnost primila odgovarajuću odmazdu (kaznu)“ (Čarnić), onda je i svako zanemarivanje, svaki prestup i svako nepokoravanje reči koju su anđeli govorili dobilo odgovarajuću odmazdu (kaznu).

U čemu je ta suprotnost? „Kako ćemo je izbeći mi, ako prenebregnemo (ne marimo za) toliko spasenje?“ O tom velikom spasenju je prvo govorio Gospod, a onda su nam to potvrdili oni koji su Ga čuli.

Kako su anđeli uključeni u to delo (posao) spasenja? Oni imaju neko mesto, ali ne bilo kakvo mesto u tom lancu prenošenja reči. Prvo ju je izgovorio Gospod, a onda ona dolazi do nas preko onih koji su je čuli. A kako su anđeli uključeni u to sveopšte širenje reči? Oni nisu uključeni. Međutim, kakva je njihova povezanost sa tim? Oni su sluge – na usluzi su onima koji prenose ovu reč; i opet kažem, kao što sam rekao i juče, svaki put kada o tome razmišljam, preplavi me najdivnije osećanje strahopoštovanja; to me uplaši. A ipak, srećan sam kada pomislim na to predivno delo koje je povereno čoveku, tako silno delo – samo pomislite na to! Moramo da se zadržimo na tome da bismo shvatili veličanstvenost ove službe.

Međutim, to ne znači da smo mi veliki. Ne piše da smo mi iznad anđela zato što obavljamo posao koji nije poveren njima i koji oni ne mogu da obave. O tom poslu spasenja je govorio samo Gospod i oni koji su Ga čuli; ali ne anđeli, zato što On nije njima potčinio svet koji će doći. Tako da ova objava reči spasenja ima bliske veze sa svetom koji će doći. A šta je taj svet koji će doći i o kome govorimo? Novo Nebo i nova

Zemlja. Svet je potčinjen čoveku, prema svedočanstvu nekog ko je posvedočio negde o čoveku, govoreći: „Šta je čovek, te ga se opominješ (sećaš) i sin čovečiji, te ga pohodiš (da se o njemu brineš – Bakotić)? Učinio si ga malo manjim od anđela; krunisao si ga slavom i čašću“ (Psa. 8,4.5 – eng. prevod). Kruna ukazuje na cara; zato, kada je Bog stvorio čoveka, učinio ga je carem. On je nosio krunu slave, ukazujući na carstvo slave. Cela Zemlja je bila puna Božje slave otkrivenog Boga. Tada je čovek bio car slave i Zemlja je bila njegovo carstvo. Sve je bilo potčinjeno njemu. Nije bilo ničega što mu nije bilo potčinjeno. Svako živo biće je bilo potčinjeno njemu, i on je bio vladar nad svime, i sama Zemlja je bila njemu potčinjena. Ali, sila koja je bila iza toga i u svemu tome, bila je Božja sila, jer samo Bog ima silu.

Čovek je stvoren po Božjem obličju, od praha zemaljskog. „Gospod Bog je stvorio čoveka prahom“, bukvalno, nije ga stvorio od praha, već ga je stvorio prahom. Onda je udahnuo u njegove nozdrve dah života i čovek je postao živa duša. Ali, čovek je bio prah i nakon što je krunisan slavom i čašću, on nije bio ništa osim praha. A sada, ovaj prah koji je Bog uzeo, oblikovao i krunisao slavom i čašću, postavio je nad delima svojih ruku, potčinio mu sve, dao mu vlast nad svime; dakle, prah je imao vlast nad svime. On je još uvek bio prah. A koliko je više sile imao ovaj prah koji je oblikovan u ličnost, nego prah koji je još ležao na zemlji? Nije imao više sile. I to se pokazuje u činjenici da, kada nestane dah koji Bog udahne, prah je podjednako bespomoćan, kao što je bio i ranije, odnosno kao i svaki drugi prah. Tako da sila nije u prahu; i upravo ovde svet, čitavo čovečanstvo, pravi grešku. Čovek vidi svoje lice i priliku u ogledalu, i divi se sebi, i neće da poveruje da je prah; ili, ako zna da je prah, to je drugačija vrsta praha od bilo koje druge. Nemogućnost da ovo prepozna je ono što navodi nekog čoveka da pretpostavlja svoju prevlast nad drugima, da misli da je bolji od drugih. A Gospod želi da se sve vreme držimo onih prvih načela. Čovek i u najboljem slučaju nije ništa više od praha. Ne možemo se na tome previše zadržavati, jer zaboravljanje toga je zapravo ono što je u početku dovelo do svakog greha. Sotona je rekao Evi da će ona postati kao Bog. Da se ona setila Reči, i Njenog porekla, da li bi mogla da

pretpostavi da će to biti tačno? Ne. Zaboravljanje toga uzdiže čoveka i čini ga oholim. Čovek u svom najboljem stanju nije ništa više od praha.

Kakva je razlika između odbačenog praha i ovog ovde? Bog je izabrao da iskoristi ovaj prah na malo drugačiji način od onog na koji koristi drugi prah. Bog je imao namenu za taj prah; on vredi; on će doneti rod. Ovo je prah kojem je Bog namenio da donese drugu vrstu roda. Koliko više prava ima ovaj prah koji može da hoda – umesto da bude raznet vetrom – da se hvali i razmeće, nego što ima onaj prah u polju? Tamo ćete videti neke lepe, fine, rumene jabuke, ali taj prah u polju verovatno neće početi da se hvali: „Ja sam bolji od praha na putu; taj prah na putu ne čini ništa dobro, osim što leži tamo dan za danom i ne doprinosi ničemu. Vidite šta sam ja uradio“. A ipak ima isto toliko prava, kao i mi, da se hvali onim što je (sam) učinio.

Ovo je pouka ohrabrenja o tome šta Bog može da učini. Čovek, postavljen nad delima Božjih ruku, krunisan slavom i čašću – a ipak samo prah – jeste dokaz Božje sile.

A sada, gledajući taj neživi prah sa svim što mu je potčinjeno, šta je sledeća stvar koju vidimo? Sledeća stvar je da nije sve pod njim. I dalje gledajući, šta vidimo? Vidimo Isusa. Vidimo da je učinjen malo manjim od anđela, upravo tamo gde je čovek pao. I šta sada ima? Krunu slave i časti. Ali, pre nego što je dobio tu krunu slave i časti, šta je imao? Primio je smrt; okusio je smrt.

Najpre vidimo čoveka krunisanog slavom i čašću, koji ima vlast nad svim Božjim delima, sve je pod njim. Nastavljamo da gledamo i vidimo da nije sve pod njim, već umesto toga vidimo Isusa na onom mestu gde je čovek pao; i dalje gledamo, i onda Ga vidimo krunisanog slavom i čašću. To je redosled. On je bio učinjen malo manjim od anđela; on je bio čovek. Tako, kada razmišljamo o Njemu sada, razmišljajmo kao o čoveku, i od tog trenutka pa nadalje, mi pred sobom sve vreme imamo Isusa, ali uvek kao čoveka. Nikada to nemojte da zaboravite.

Pošto je čovek u početku bio učinjen malo manjim od anđela, a onda je Isus bio učinjen malo manjim od anđela, u čemu je razlika? Nema razlike. Kada je Bog stvorio Adama svojom Rečju, Reč je postala telo. Dok je Bog govoreći stvarao, njegove reči su izašle i, gle – pojavila

se Zemlja. Njegova Reč je izašla; On je govorio; On je rekao: „Drveće“, i nastalo je; On je rekao: „Trava“, i nastala je; tako je sve ono što raste po zemlji vidljivo ispoljavanje Reči. To je Reč života, a ovo su jednostavno neki od različitih oblika života Reči.

To je slučaj i sa čovekom stvorenim tamo u početku. Tamo vidimo da se Reč pokazala kao telo. Sila kojom je ovo učinjeno bila je Božja sila, Bog je bio u Reči, a Reč je bila u Adamu, tako da je ova sila mogla da se pokaže u njemu; Bog je živeo u njemu i delovao u njemu; Bog uzima ovaj prah i koristi ga da učini ove predivne stvari. Bog je onaj koji deluje u vama da hoćete i činite ono što je Njemu ugodno. A sada, ako je Bog tamo, a ja sam ovde, to je suviše daleko. Bog je onaj koji radi u meni. Reč je postala telo, a Adamov život bio je Božji život. On nije imao drugi život. Blaženstvo ovoga je što, kada je čovek pao, Reč je postala telo. Ali, recimo da ga je Bog ostavio i da nije hteo da učini Reč telom, šta bi se desilo sa njim? On bi se vratio u prah. Međutim, Bog nastavlja svoj život u čoveku. Tako da, kada je čovek pao, i Bog pada tamo sa njim. Da li je to zaista tako ili je to neka iluzija? Da li je Bog nastavio život u čoveku, uprkos tome što je ovaj zgrešio? Mi smo ovde, zar ne? Mi smo grešnici. Mi živimo, zar ne? Čiji život se pokazuje u nama? To je Božji život. I tako Bog nastavlja svoj život u grešnim ljudima. Kada je ušao greh, došla je i smrt; zato, kada je čovek zgrešio, pojavila se i smrt. Bog je ostao sa njim; stoga, pošto je ostao sa njim, iako je čovek zgrešio, Bog je preuzeo na sebe grešno telo. I tako je preuzeo na sebe smrt, jer je smrt ušla u svet.

Pogledajmo dalje. Čitavo stvaranje se do sada nastavlja „istom Rečju“ (2. Petrova 3,7). Sve na svetu se održava istom Rečju. Iako je sve pod prokletstvom i svi to mogu da vide, ipak je činjenica da traje; to je dokaz da je Bog tu, da je Hristos tu, božanska reč je tu, noseći to prokletstvo. Ali, kako Hristos podnosi to prokletstvo? Gde je taj trenutak u kome je prokletstvo palo na Hrista? Grešno telo. I ne samo grešno telo, već ono što je simbol prokletstva koje je palo na Hrista – krst. Koji je dokaz da On nosi prokletstvo? „Neka je proklet svako ko visi na drvetu“ (5. Mojsijeva 21,23; Galatima 3,13). I smrt i krst zajedno znače prokletstvo; zato, gde god nečeg ima, tu je prokletstvo. Pa ipak,

gde god nečeg ima, tu je i Hristos. Gde god ima nečeg što postoji i nosi prokletstvo, tu je i Hristos.

Ali, tamo gde je Hristos primio prokletstvo na sebe, On nosi krst. Zar onda ne vidite istinitost izjave sestre Vajt od pre oko godinu dana, da je „Hristov krst utisnut u svaki list u šumi“? A pre malo više od godinu dana, u tekstu na prvoj strani Pregleda i glasnika (*Review and Herald*), pojavila se izjava da je i u sam hleb koji jedemo utisnut krst. Ima nečeg predivnog u tome. Možda, kada smo pročitali da je u svakoj krišci, u svakom listu Hristov krst, neki od nas su prešli preko toga, ne razmišljajući, a neki od nas su jednostavno rekli sa Nikodimom: „Kako to može biti?“ Kada mi to onda nalazimo raspetog Hrista? Čim je tu neko prokletstvo. I On je ponovo podignut, jer ako propovedate raspetog Hrista, njegovo vaskrsenje neminovno ide uz to.

Vidite kako je Bog zbog našeg ohrabrenja svuda objavio Jevanđelje. Ljudi su skloni da se obeshrabre. Hrišćani verovatno misle: „Bog nas je zaboravio“. Da li ste vi ikada razmišljali na taj način, kao da Gospod ne brine za vas, te da vas je ostavio same? Ima li ikoga ko se, barem na kratko, nije osetio tako, obeshrabreno? Ponekad kažemo: Ja nisam od velikog značaja na ovom svetu, ja nisam važan; ja sam samo jedna beznačajna i prezrena, s pravom prezrena osoba; mogu da nestanem i ne bi bilo nikakve razlike. On je rekao da nijedan vrabac ne može da padne na zemlju, a da on ne zna (Matej 10,29), a zašto? Zato što je u njemu Božji život i nema ničega što može da se desi na ovom svetu, a da Bog ne oseti. To i Njega lično pogađa, zato što su Njegov život sva osećanja koja postoje na ovom svetu. Kada si udaren, kada si pretučen, osećaš to. Šta čini da to osetiš? Da si mrtav, ne bi to osetio. Zašto to osećaš? Zato što si živ. A odakle ti život? On dolazi od Boga. To je Božji sopstveni život, zar ne?

Da li je onda moguće da ljudsko biće bude dodirnuto, samo dodirnuto – ne pretučeno, u modricama ili poniženo – a da Gospod to ne oseti? Da li je to moguće, bez obzira da li je u pitanju svetac ili grešnik? Može li bilo šta da se desi nekom stvorenju na ovom svetu, a da Bog to ne oseti? Kuda bih otišao od Njegovog lica, kuda bih pobegao od Božjeg lica? (Psalam 139,7). Ne možemo da pobegnemo, zato što je

Božja sila u svemu; i zbog toga vrabac ne može da padne na zemlju, a da Gospod to ne zna. Mi živimo sa svim tim slabostima. To je onda Hristos u telu. A da li mislite da bi Hristos sve to izdržao i ostao ovde sve ove godine, sa svakom nemoći, i pokvarenošću, i slabošću, i svakim grehom na Njemu, a da se onda, malo po malo, potpuno povuče i sve to ostavi i odbaci? Ako je hteo to da uradi, odbacio bi to u početku; ali činjenica da je došao u palo čovečanstvo je dokaz Božjeg prisustva, a Njegovo prisustvo je tu da bi dalo život. I tako je Bog na sve stavio pečat krsta – na svaki list, na svaku vlat trave, na sve što vidimo. On jednostavno želi da, gde god da idemo, i sve što treba da radimo, i sve što jedemo, i vazduh koji dišemo – kroz sve ovo nam propoveda jevanđelje, daje nam jevanđelje – ohrabrenje, snagu, spasenje!

„Poput puteva Juga, staza dužnosti je ograđena cvećem, čista i bela kao sneg. Jedino kad skrenemo desno ili levo, povrede nas trnje ili skrivene opasnosti.“

PREDAVANJE BROJ 5

(Nedelja popodne, 14. februar 1897)

Naš tekst kaže: „Šta je čovek, te ga se opominješ i sin čovečiji, te ga pohodiš? Učinio si ga malo manjim od anđela“ itd. Ovde smo upućeni na poreklo čoveka. Kada čitamo da je Bog stvorio čoveka, čemu su naše misli odmah usmerene? – Izveštaju u 1. Mojsijevoj 2,7: „I stvori Bog čoveka od praha zemaljskog“.

Gde god se u Starom zavetu govori da je neko razbijen od strane Gospoda, mi to nalazimo zajedno sa pokajanjem, pokoravanjem ili gorčinom duše, prahom i pepelom. Kako bi se ponizili pred Gospodom, ljudi su se posipali pepelom po glavi. Na šta je to ukazivalo? – Ja nisam ništa drugo osim praha. U 51., pokajničkom psalmu, kaže se slično: „Žrtva je Bogu duh skrušen (slomljen – eng. prevod; pokajnički [raskajan] – Stvarnost), srca skrušena i poništena (ponizna – Stvarnost; ponižena – Šarić) ne odbacuješ (ne prezireš – eng. prev, Šarić, Stvarnost), Bože“ (Daničić). Reč „skrušen“ znači istrljan jedno o drugo, dok ne postane prah. Gospod, dakle, ne odbacuje prah, zato što može da učini mnogo čak i sa prahom. Dobar radnik ne odbacuje svoj materijal. Prah je jedna od stvari koje Gospod koristi da bi sve uradio. Učinio je da iz praha sve raste. Od praha je stvorio čoveka da vlada delima Njegovih ruku i zato Gospod ne odbacuje prah.

U Psalmu 90,1-3 čitamo:

„Gospode, Ti si nam utočište od kolena do kolena bio. Pre nego se gore rodiše, i pre nego si zemlju sazdao i vaseļjenu, od iskona i doveka ti si, Bože! Ti pretvaraš čoveka u prah (trulež – Daničić), i govoriš: ‘Vratite se sinovi čovečiji!’“ (Bakotić)

Bolji tekst kaže: „Vračaš čoveka u prah“ (eng. prevod). Originalna reč je ista kao i ona koja je pre toga prevedena kao prah. Ne znači da Bog čoveka vraća u propast da bi ga doveo u stanje iz koga on ne može

da bude vraćen. Snaga ovog izraza je zapravo u tome da povratak čoveka u prah ima veze sa spasenjem. Gospod vraća čoveka u prah i kaže: „Vratite se, sinovi ljudski“ (Daničić). Kada Bog šalje poruku prekora, to razbija čoveka i daje mu slomljeno i skrušeno (pokajničko) srce. Tada je on upravo tamo gde Gospod može od njega da napravi novog čoveka. Ali ako čovek ne veruje u tu poruku koja ga razbija, on postaje obeshrabren i kaže: „Ja nisam ni za šta“.

Evo čoveka koji zna da je grešnik, ali ne veruje, niti će verovati da može da bude drugačiji. Sva priča o tome šta Bog može da učini za njega i od njega, uzaludna je priča. On ne veruje da Bog može da ga učini pravednim čovekom, iako je skrušen. Taj čovek možda veruje u Sveto pismo, ali činjenica je da ne veruje u jednostavnu tvrdnju da Gospod može da stvori čoveka od zemaljskog praha. Ili, ako veruje u to, onda veruje da je Gospod izgubio svoju silu otkad je to učinio prvi put i ne može to da učini ponovo. Ali Gospod je to učinio jednom i nije zaboravio kako se to radi. U početku je stvorio čoveka od praha. Sada čovek koji sumnja da Bog može da ga odvede tamo gde je On i da učini ono što želi sa njim, ne veruje u tu jednostavnu tvrdnju; i mora da se vrati nazad i nauči prva načela.

Podsetili su me na jedan incident: Jedan moj prijatelj je prolazio kroz grnčarske radionice u Engleskoj, gde je zaposleno na hiljade ljudi. Naravno, znate da prilikom pravljenja posuda, neke od njih će imati nedostatke. On je video jednog starca sa kolicima punim tih razbijenih sudova i rekao je: „Šta ćeš da uradiš sa tim?“ – „Promeniću ih.“ I otišao je gore, ubacio ih u mašinu gde su bili samleveni i pretvoreni u prah, spremni da se od njih prave novi sudovi. Prvo su bili sa nedostacima i odbaćeni. Onda su ponovo pretvoreni u prah i zatim su od toga napravljene novi sudovi. Grnčar je mogao od njih da napravi nove sudove, kao što je mogao da ih napravi i prvi put.

U ovome je pouka koju Gospod želi da naučimo – da On može ponovo da nas stvori, isto kao što nas je stvorio i prvi put. Ali problem je u tome što ovaj prah počinje da se ponaša nadmeno, i gleda sa visine neki drugi prah, i zaboravlja da je i sam prah ili još misli da je od malo boljeg kvaliteta gline, nego neki drugi. Čovek neće dopustiti

da bude prah i neće dopustiti Gospodu da ga koristi. Ali sve dok smo svesni toga da smo prah, imamo blagoslovenu utehu da je Gospod Bog napravio čoveka od praha zemaljskog, i krunisao ga slavom i čašću, i postavio ga nad delima svojih ruku, i sve pokorio pod njegove noge; i to što je Bog učinio u početku, još uvek može da učini, i to i čini u čoveku Hristu Isusu. Tekst nam pokazuje dve stvari u isto vreme – potpunu bespomoćnost i predivno dostojanstvo. Dostojanstvo dolazi samo zbog bespomoćnosti. Najniža mesta su visoka mesta sa Bogom.

Bog je u početku napravio čoveka od praha i dao mu vlast nad svime. Kad Bog nešto učini, on to ne poništava; i kada nešto pokloni, on taj poklon (dar) ne uzima nazad. Bog je čoveku dao Zemlju i nije je uzeo nazad; ona pripada čoveku zauvek. Koji svet je Bog dao čoveku? – Svet koji će doći. A kakav je ovaj svet? – To nije taj svet. Šta On kaže o nama u ovom svetu? – „On je dao sebe za nas, da bi nas izbavio (oslobodio) od sadašnjeg zlog sveta“ (Galatima 1,4 – eng. prevod). Koje je to stanje koje vapi za izbavljenjem (oslobođenjem)? – Ropstvo. Čitava stvar je izokrenuta. U početku je čovek imao vlast, a sada on mora da bude izbavljen iz onoga čime je vladao. Vi „niste od sveta, nego sam vas ja izabrao iz sveta“ (Jovan 15,19 – SSP).

Koja je onda jedina korist koju Božje dete ima od ovog sveta? – To je samo mesto na kome se ono zaustavilo dok čeka svet koji će doći. To je samo odskočna daska sa koje će sići. Ko poseduje ovaj svet? – Sam đavo. Često oni koji se nazivaju Božjim narodom, koji imaju dom i pravo na novostvorenoj Zemlji, i naslednici su carstva koje je Bog obećao onima koji Ga vole, pokušavaju da nađu uporište u poslovima ovog sveta, što i ljudi ovoga sveta uvek pokušavaju da učine. Dok ispovedaju da su naslednici carstva Božjeg, oni pokušavaju da podele drugu vlast i da dobiju deo vlasti đavola. Postoji poruka koja je poslata. Neću je pročitati, ali tiče se Božjeg naroda koji učestvuje u previranjima i politici sveta. Reč politika nema ništa sa Hristom. Nema politike sa Bogom. Ako smo pročitali Sveto pismo i poverovali u tu istinu, ne bi bilo potrebno da se šalje poruka. Bog nam je dao svet koji će doći, i Bog je poslao Isusa da izbavi ljude iz sadašnjeg zlog sveta. Hristos je Reč koja je postala telo, On je učinjen manjim od anđela da bi, blagodaću Božjom,

okusio smrt za svakog čoveka. Po šta dolazi smrt? – Po Sina. Dakle, on je preuzeo na sebe greh. Čovek je u početku stvoren kao dobar, upravo onako kako to Gospod i zna da uradi. Stvoren je kao savršen. Đavo je rekao: „Ja ću pokvariti čoveka; ja ću pokazati da sam jači od Gospoda“.

Gospod je stvorio čoveka da bi vladao nad delima Njegovih ruku. Sotona je rekao: „Pokvario sam njegove planove; to ne može da se uradi“. Gospod je rekao: „Da, može; i ne samo to, ja ću uzeti palog čoveka, sa svim njegovim slabostima, i ja ću vladati svetom baš kroz njega“. Đavo je poražen. To nije neka teorija, to je praktična stvar za tebe i mene. Kada me đavo sruši, on ne može da likuje; jer, kada padnem, ja ću se ponovo podići. I koliko nisko padnem, toliko visoko ću se uzdići iznad onoga gde sam bio ranije. Reč je postala savršeno telo u Adamu, ali u Hristu je Reč postala palo telo. Hristos silazi do ponora i tamo je Reč telo, grešno telo. Ko je poverovao u naše propovedanje (svedočanstvo)? Kome se otkrila ruka Božja? Nije bilo ni obličja, ni lepote u Njemu, ničega zbog čega bismo ga poželeti (vidi Isaija 53,1.2). Ko bi poverovao da bi mogao da Ga vidi, to isto biće – tako propalo, više od bilo kog drugog čoveka – krunisanog slavom i čašću? Šta ide uz krunisanje slavom i čašću? – Carstvo. Čega? – Slave. Čega? – Sveta koji će doći. Onda čovek Hristos Isus ima sada pravo na svet koji će doći. U početku je Gospod vladao kroz Adama; sada Gospod vlada kroz drugog Adama i, kroz daleko gore uslove, radi ono što bi radio kroz prvog Adama, pod prvim uslovima. Ovo je slava povezana sa onim što smo čitali pre neki dan u prvom poglavlju Efescima:

„Da vam prosvetli oči srca, da saznate kakva je nada na koju vas je pozvao, koliko je bogatstvo njegovog slavnog nasledstva među svetima i kolika je njegova neuporedivo velika sila za nas koji verujemo. Ta sila je srazmerna delovanju njegove silne snage, koju je na delu pokazao na Hristu kada ga je vaskrsao iz mrtvih i poseo sebi zdesna na nebesima, iznad svakog poglavarstva i vlasti, sile i gospodstva i iznad svakog imena koje se može dati, ne samo na ovom svetu nego i u budućem (koji dolazi – KJV).“ (Efescima 1,18-21 – SSP)

Ko je onaj koji ima sve ovo? – *Čovek* Hristos Isus. I vi ste takođe oživljeni s Hristom, i s Njim nas je vaskrsao, i postavio na nebesima u Hristu Isusu (Efescima 2,5.6). Anđelima nije pokorio svet koji će doći, već nama; i to je razlog zašto anđeli ne mogu da propovedaju jevanđelje. Nebesa pripadaju Gospodu Bogu, ali Zemlju je dao sinovima čovečijim (Psalam 115, 16). Jedan čovek ju je izgubio; drugi je došao i povratio ju je. I on je bio uzdignut; i vi ste uzdignuti, da sednete sa Njim na isto mesto, daleko „iznad svakog poglavarstva i vlasti, sile i gospodstva i iznad svakog imena koje se može dati, ne samo na ovom svetu nego i u budućem.“

Koliko čovek može da zamisli to dostojanstvo položaja kao princa Božjeg, naslednika Božjeg, sunaslednika sa Hristom, deleći ono što Hristos ima od sveta koji će doći, sedeći sa Hristom na nebesima, ukoliko troši vreme kopajući po đubretu svetske politike? Ove dve stvari ne idu zajedno. Vi ne biste pomislili da će predsednik SAD-a da se kandiduje za gradskog činovnika, dok je još na funkciji predsednika SAD-a. Zamislite predsednika SAD-a koji se ponižava i učestvuje na seoskom partijskom sastanku ili se kandiduje za službu u školskom okrugu. Ipak, u tome postoji podudarnost, zato što je sve to deo iste vlasti. Ali ovde imamo oživljenog čoveka, učinjenog živim u Hristu, sa vlašću nad zemljom koja će doći, a onda bi on da se utvrdi na ovom svetu, iz kojeg je Gospod rekao da mora da bude izbavljen. On kaže: „Znam da me je Bog učinio vladarom sveta, ali pusti me da se igram još malo sa ovom iluzijom. Znam da ću otići, ali ima nečega tako nadahnjujućeg, uzbudljivog, u ritmu velikog bubnja; zato me pusti da se igram još malo, pre nego što odem.“

Bračo, mi ne cenimo ono što Gospod čini za nas. To dolazi od duha mudrosti i otkrivenja u poznavanju Njega. Treba da se molimo za Duh Božji; da se molimo kako bismo mogli da razumemo uzvišeni poziv i bogatstvo slave nasledstva. Čoveka koji je pronašao rudnik dijamanta i zna njegovu vrednost, ne moraju da mole da ne stavlja glinu u svoje džepove umesto dijamanta. Ali problem sa nama je u tome što smo poblesavili. Nismo se prizvali razumu. Nismo primili duh mudrosti i otkrivenja *u poznavanju Hrista*, kako bismo mogli da cenimo nasleđe koje nam je Bog dao.

Ono što se vidi nije stvarno; to uskoro prolazi. Ali ono što se ne vidi je stvarno. Bog je dao čoveku da se bavi samo večnim stvarima; dao mu je večni svet. Centar čovekove vlasti je bio rajski vrt; to je bio njegov dom. Nikakvo skrnavljenje (prljanje) nije došlo na to, tako je nastavilo da bude do sada, i nastaviće se i u večnosti. Centralni deo, samo imanje, nikada nije izgubljeno, nikada nije proketo, niti je bilo nečisto. I to je nešto čime treba da se bavimo; to je ono gde je naše državljanstvo. Neki ljudi misle da su hrišćani najpozvaniji da vladaju svetom, ali oni su upravo oni koji to nisu. Ovaj svet se njih ne tiče i oni bi trebalo da prepuste vlast nad njime onima kojih se tiče – onima koji su iz njega. Bog nam nije dao državljanstvo ovde; nije nam dao da imamo išta sa ovim svetom, osim da izađemo iz njega i da povedemo što više ljudi možemo, jer je to brod koji tone, ide u propast i mi smo ovde sigurni samo dok spasavamo nekog drugog ili mu pomažemo da izađe sa njega.

PREDAVANJE BROJ 6

(Ponedjeljak popodne, 15. februar 1897)

Počinjemo sa 9. stihom: „Vidimo Isusa“. Gde gledamo?

(Glas) „U čoveka u njegovom palom stanju.“

Da, naš pogled je usmeren na čovekovu prvu vlast. Dok gledamo, vidimo kako on pada i, još uvek gledajući, vidimo Isusa koji uzima čovekovo palo stanje i koji je krunisan slavom i čašću. Mi, kao i ostali koji se nazivaju hrišćanima, najvećim delom radije gledamo ono što jeste, nego ono što bi trebalo da bude. Kada smo pročitali o Božjem odnosu sa Njegovim narodom u Starom zavetu, izgubili smo iz vida Njegov plan za njih i videli smo radije ono što su oni primili, nego ono što je Bog nameravao da oni imaju. Božji plan je bio jedno, a ono što su oni primili nešto sasvim drugo. Da su oni prihvatili Božji plan i uzeli ono što je On imao za njih, njihova istorija bi bila znatno drugačija.

Bog je bio sa njima sve vreme; nije ih ostavio, ali to nije značilo da je ono što su oni radili bilo dobro. Da jeste, to bi bio kraj bilo kakvog napretka u hrišćanskom životu. „Bog je bio sa mnom u prošlosti, kada sam držao (svetkovao) nedelju“, neko kaže. To je u redu. „Bog je bio sa mnom i ja se neću promeniti.“ On je bio sa takvima, ali neće ostati sa njima dugo, ukoliko oni nastave na tom temelju. Ako misle da nemaju više šta da prime, ONI odlaze od Gospoda (ali Bog nikada ne odlazi prvi od njih – *prim. izdavača*). Gospod je bio sa Izraelom da bi, svim sredstvima koja su bila u Njegovoj moći, mogao da ih dovede do toga da prihvate ono što je imao za njih u početku.

Sada gledamo na tu predivnu vlast koju je Bog dao čoveku, svakom čoveku, jer ju je Isus osvojio nazad (povratio), okusivši smrt za svakog čoveka – i to je ono što želimo najviše da gledamo – potpunost vlasti, dostojanstvo preneto na čoveka. Tako predivna je bila ta čast ukazana čoveku da, iako je sam Bog vladar svemira, Njegov cilj je bio da vlada Zemljom samo kroz čoveka i da se ne upliće mimo čoveka. Ali čovek je prah. I to je pouka o tome šta Bog može da učini kroz prah. Ali dok to gledamo, mi sada ne vidimo da je sve pod čovekom, već

vidimo Isusa – Isusa manjeg od anđela, to jest čoveka. Reč je postala telo. Bog se pokazao (objavio) u telu, u ljudskom telu u početku, zato što je sila koja je delovala u Adamu bila Božja sila. Onda, kada je čovek zgrešio i odbacio Boga, Bog ga nije poslušao i ostavio ga na miru, već je sišao kod njega, toliko nisko koliko je on pao, i rekao: „Siroti čoveče, ja ću ti pomoći“. I ostao je sa njim. Tako vidimo Isusa nižeg od anđela, to jest, vidimo Ga kao čoveka. Ali vidimo Ga krunisanog slavom i čašću kao sina čovečijeg. Zapazite ovo, vidimo Ga krunisanog slavom i čašću kao Sina čovečijeg, a ne Sina Božjeg. Nije bilo neophodno da Sin Božji dođe na ovu Zemlju i pati da bi bio krunisan slavom; jer On je bio sâm isijavanje blistave Božje slave. Ali On se lišio (odrekao) ugleda, odrekao se sebe i postao čovek; uzeo je ljudsko telo, da bi čovek ponovo mogao da bude krunisan slavom i čašću. „Vidimo Isusa, koji je bio učinjen malo manjim od anđela, krunisanog slavom i čašću zbog smrti koju je podneo“ (Jevrejima 2,9 – KJV). Zapazite da u ovom stihu imamo sva Hristova dela za čoveka. Imamo Njegovo poniženje, i smrt, i vaskresenje, i vaznesenje. Kada je Hristos podignut iz mrtvih, koliko visoko je podignut? Čitajte ponovo: „njegova neuporedivo velika sila za nas koji verujemo. Ta sila je srazmerna delovanju njegove silne snage, koju je na delu pokazao na Hristu kada ga je vaskrsao iz mrtvih i poseo sebi zdesna na nebesima, iznad svakog poglavarstva i vlasti, sile i gospodstva i iznad svakog imena koje se može dati, ne samo na ovom svetu nego i u budućem (koji dolazi – KJV)“. (Efescima 1,19-21 – SSP)

Kada je Hristos bio podignut iz mrtvih, bio je podignut do Božjeg trona. „Oživeo i vas koji ste bili mrtvi zbog svojih prestupa i grehova“ (Efescima 2,1 – Čarnić). On je i nas „vaskrsao zajedno sa sobom“ (Efescima 2,6 – KJV). Hristos je podignut iz mrtvih u slavu, na isti način na koji se i pravedni, kada se podižu iz mrtvih, podižu u slavu. Ali čak i sada, kroz silu vaskrsenja, mi se podižemo sa Njim koji sedi na nebesima kao čovek Hristos Isus. Sve je to učinjeno za Hrista kao čoveka, za Hrista kao jednog od nas. Nema sumnje u to. Svi to razumemo. Ako to zaista razumemo, onda razumemo mnogo.

Ne želim da kažem da mi to razumemo u smislu spoznaje, ali razumemo na način na koji razumemo bilo koju istinu. „Verom pozna-

jemo (shvatamo – Čarnić)“ (Jevrejima 11,3 – Bakotić). To ne znači da možemo da kažemo da to možemo da shvatimo i objasnimo; to ne može da se učini. To se ne može znati čak ni u večnosti; to se ne može objasniti. To je tajna Božja. Samo Božji um to može da dokuči; samo Bog to može da razume; ali mi možemo to da razumemo i da iz toga izvučemo dobro tako što ćemo verovati u to, i tada to za nas postaje praktično iskustvo.

Isus je blagodaću Božjom okusio smrt za svakog čoveka: „Jer je dolikovalo njemu, za koga je sve i kroz koga je sve, pošto je mnoge sinove doveo u slavu, da stradanjima (patnjama – KJV; Stvarnost) učini savršenim začetnika njihovoga spasenja“ (Jevrejima 2,10 – Čarnić). To je On postao; to je bilo odgovarajuće; to je bilo neophodno, to je bilo baš ono što je trebalo učiniti. Ko je to postao? Pogledajte pažljivo taj stih. On (Hristos) koji dovodi mnogo sinova Bogu, čini poglavara njihovog spasenja, sebe, savršenim kroz patnju. Dakle, imamo u ovom stihu Boga Oca, mnoge sinove koji se dovode u slavu i poglavara kroz čiju patnju se oni dovode u slavu. Bog je bio taj koji je učinio njihovog poglavara savršenim kroz patnju. On je okusio smrt za svakog čoveka. To je bila odgovarajuća stvar koju je trebalo učiniti i jedina stvar koja se mogla učiniti da bi se sproveo prvobitni plan o davanju Zemlje čoveku – taj večni plan koji se ne bi mogao promeniti čak ni čovekovim padom.

Sav sud je predat Sinu, Hristu, ne zato što je on Sin Božji, već zato što je Sin čovečji. Kao što smo naučili pre nekoliko minuta, Bog je osmislio (i ne menja svoj plan) vladavinu svetom, vlast koju je dao čoveku – ne ovim svetom, već svetom koji će doći – jedino kroz čoveka. Pošto je vlast data čoveku, tako je čoveku dat i sud. Ali ne zaboravite da Božji narod ne treba da vlada ovim svetom. Nije u pitanju ovaj svet, već svet koji će doći, koji je Bog pokorio čoveku – savršen svet pod vlašću savršenog čoveka. Sada samo usput zapazite kako ta jednostavna istina uništava temelj svake lažne teorije.

Uzmite teoriju da hrišćani iznad svih drugih ljudi imaju pravo da vladaju ovim svetom, zato što su oni jedini koji su prikladni da vladaju. Ali oni su jedini koji nemaju pravo da vladaju ovim svetom. Oni ne-

maju ništa s tim. Njima je dat svet koji će doći. Oh, ne budimo sebični; kada nam je već Bog dao svet koji će doći, ne pokušavajmo da lišimo ljude ovog sveta svih pogodnosti koje oni mogu dobiti. Ne lišavajte ih toga; nije pošteno. Umesto da hrišćani budu jedini koji će vladati ovim svetom, oni su jedini koji treba da drže ruke dalje od njega. Pustite da njime vladaju oni kojima i pripada. Božjem narodu pripada svet koji će doći. Šta onda moramo da uradimo? – Naša dužnost je da pobegnemo iz ovog sveta, da prigrlimo što više siromašnih duša i da ih povedemo.

Dakle, u skladu sa Božjim prvobitnim planom, vlast koju je čovek izgubio, čovek mora ponovo da osvoji, zato što, ako je neko drugo biće osim čoveka osvoji, onda plan nije sproveden. Ali mi kažemo da je Bog u čoveku. Naravno da jeste, zato što je Bog bio u čoveku i u početku. Bog je u čoveku sve vreme. Ko je mogao da vlada svetom u početku? Čovek nije mogao da vlada; prah nije mogao da se podigne da bi išta učinio; ali Bog u čoveku je mogao da učini sve. Tako da, kao što je preko čoveka došla smrt, takođe je preko čoveka došlo i vaskrsenje iz mrtvih. Predivna je čast koju je Bog ukazao čoveku, ali čovek ne sme da misli da je on Bog. On je prah, a samo Božje prisustvo u njemu ga uzdiže.

„Jer, i Onaj koji posvećuje i oni koji se posvećuju, svi su od jednoga“ (Jevrejima 2,11 – SSP). Zato se Hristos ne stidi da ih nazove braćom. Videli smo slučajeve ljudi koji se stide svojih porodica – ljudi koji se, našavši se u boljim okolnostima, možda stekavši malo znanja ili malo više novca, stide da se zna da pripadaju svojoj porodici. Oni ipak njoj pripadaju; oni su ista krv. Ali onaj koji posvećuje, i oni koji se posvećuju, svi su jedno (od jednoga?). Zato se On ne stidi da prizna porodični odnos. Zar ne vidite da ovo neraskidivim vezama povezuje Gospoda Isusa sa nama? On priznaje da se ne stidi da nas ima za braću. Šta je dokaz za to? – Govoreći: „Objaviću tvoje ime svojoj braći“ (Jevrejima 2,12; Psalm 22,22). Kome On govori kada kaže: „Objaviću tvoje ime“? – Hristos govori Ocu i kaže: „Objaviću tvoje ime svojoj braći“. Ko je to? – To smo mi. Da li je to zato što smo mi tako dobri da se On ne stidi da nas nazove braćom? Da smo dobri, da li bi bilo ikakve svrhe reći da (nas) se ne stidi? Mora da postoji nešto što bi, pod uobičajenim okolnostima, učinilo da se On postidi. O, ima toga dovoljno, pod uobi-

čajenim okolnostima, čega se On može postideti. Ali dokaz da se On ne stidi se nalazi u činjenici da On kaže: „Objaviću tvoje ime svojoj braći“.

A sada, kakvo je to stanje koje bi učinilo neophodnim da Hristos objavi Božje ime nekome? Koje je jedino stanje pod kojim bi On trebalo da objavi Očevo ime? – To je ono u kome ljudi ne znaju to ime. Ne bi bilo svrhe objavljivati ime kada bi ga oni znali. Onda su oni kojima On objavljuje Božje ime, upravo oni koji ne znaju ime Oca, ali su Mu (ipak) braća. Kako mi zovemo one koji ne znaju ime Gospodnje? – Neznabošci, zar ne? Takvi smo bili i mi pre nego što smo se obratili. Možete se setiti vremena kada Ga niste znali. Ja mogu da se setim vremena kada Ga nisam znao ništa više nego da sam rođen u srcu Afrike. Čuo sam ime, ali Ga nisam znao. Onda su oni kojima Hristos kaže: „Objaviću ime Gospodnje“ neznabošci – ne obavezno neznabošci u Africi, nego neznabošci u Americi, ili u Evropi, i svuda po svetu. Gospod kaže: „Oni su moja braća“.

Bog bi doveo mnoge sinove u slavu. On ih zove sinovima. Oni su Njegovi sinovi, obeščašćeni, osramoćeni. U genealogiji u Jevanđelju po Luci, za Adama je rečeno da je sin Božji. A kada je pao, kako onda? – Pali sin, bludni sin. Bludni sin je uzeo očevo imanje, otišao i potrošio ga; ali on je ipak bio sin. Otac je rekao: „ovaj moj sin [je] bio mrtav i oživeo je, bio je izgubljen, ali je nađen“ (Luka 15,24 – Čarnić). I čitamo: „Vidite kakvu nam je ljubav dao Otac - da se nazovemo deca Božija“ (1. Jovanova 3,1 – Čarnić) Kome? – Nama – sirotim, palim nesrećnicima. „Vidite kakvu nam je ljubav dao.“ Kome? – Meni; da bih ja mogao da se nazovem detetom Božjim. To je ljubav. Hristos je gore na Nebu. Mi opipavamo u mraku i neznanju i On kaže Ocu: „Ja ću sići i objaviću Tvoje ime svojoj braći. Pokazaću svojoj braći ko si Ti. Oni Te ne poznaju. Oni su stranci. Oni su bili zavedeni i govorili su protiv Tebe; ja ću otići i objaviću im Tvoje ime.“

A koje je to ime? U 2. Mojsijevoj 34,6.7 čitamo:

„Gospod, Bog milostiv, žalostiv, spor na gnev i obilan milosrđem i istinom. Koji čuva milost hiljadama, prašta bezakonja i nepravde i grehe.“ (Daničić)

To je ime Gospodnje. „Tvrda je kula ime Gospodnje“ (Priče 18,10 – Daničić). Sada Hristos kaže: „Objaviću tvoje ime svojoj braći“. Nije važna boja kože, gde su ljudi rođeni, šta su učinili, gde su živeli, koliko su siromašni, prezreni, slabi. Hristos kaže: Ja ću otići i „objaviću tvoje ime svojoj braći“. Dakle, svaki Hristov sledbenik će reći: „Otići ću i objaviću Tvoje ime svojoj braći“ u Kini, u Indiji, u sirotinjskim delovima grada. Otići ćemo i objaviti Njegovo ime svoj našoj braći koju možemo da nađemo. I to je jedina stvar koja će udahnuti život misionarskom delu. Mi smo svi braća – ne postoji nešto poput „stranog misionarskog dela“. Svet je polje. To je sve jedno isto polje. U jednom smislu, svi mi smo stranci, došljaci, tuđini na stranom terenu; ali nema stranog terena u smislu da je jedan deo sveta stran drugom. Hristos sebe smatra jednim za celo čovečanstvo i zato On spasava čoveka; i mi zaista možemo da delimo Njegovo delo (posao) spasavanja grešnika samo ako prepoznamo svoju vezu sa njima.

Otvorite 10. poglavlje Rimljanima poslanice na trenutak, počivajući od 6. stiha: „A pravednost, koja je od vere, ovako govori: ‘Nemoj da kažeš u svom srcu: ko će se popeti na nebo?’ to jest, da svede Hrista, ili: ‘Ko će sići u bezdan?’ to jest, da izvede Hrista iz mrtvih“ (Čarnić). Ovaj tekst je citiran iz 5. Mojsijeve 30,12-14, kada se Hristos naziva „Rečju“:

„Nije na nebu, da kažeš: Ko će nam se popeti na nebo da nam je skine i kaže nam je da bismo je tvorili? Niti je preko mora, da kažeš ko će nam otići preko mora, da nam je donese i kaže nam je, da bismo je tvorili? Nego ti je vrlo blizu ova reč, u ustima tvojim i u srcu tvom, da bi je tvorio.“ (Daničić)

Ne reci u svom srcu, „ko će se popeti na Nebo i dovesti Hrista“. Zašto ne? – Zato što je On već ovde. Silazak je poniženje i raspeće: silazeći, On se ponizio, postao poslušan, čak do smrti na krstu. Ili, ne reci, „ko će sići u bezdan, da izvede Hrista“. Zašto ne? – On je već izašao, podigao se. Ali gde je ovaj raspeti i podignuti Hristos? - „Blizu ti je ova Reč.“ Koliko blizu? - „U ustima, i u srcu; to jest, reč vere koju

propovedamo, jer, ako ustima priznajesh da je Isus Gospod, i veruješ u svom srcu da ga je Bog podigao iz mrtvih, bićeš spasen.“ (Rimljanima 10,8.9 – KJV)

Na koje ljude se misli kada se kaže: „Držite ove zapovesti koje vam danas zapovedam“?

(Glas): „Na grešnike.“

Ali oni kažu da ne mogu to da učine. Oni mogu da kažu: „Ne znam koja je to zapovest“. Reč je za one ljude koji je ne znaju ili, ako je znaju, ne izvršavaju je. U svakom slučaju, reč dolazi do grešnika. Da, Bog šalje Reč (Hrista) svim ljudima, da bi ih upoznao sa večnom istinom. On je došao ovde, u telu. Bog je postao telo i u tom telu je proslavljen, jer je okusio smrt za svakog čoveka.

Hristos je došao u telu, u mom telu. Zašto? Da li je to zato što sam ja toliko dobar? – O, ne; zato što nema dobrog tela za Hrista u kome bi On mogao da dođe. Hristos je došao u telu, u telu svakog čoveka. „Istinita svetlost, koja osvetljava (prosvetljuje – SSP; obasjava – Karadžić) - svakog čoveka, dolazaše na svet“ (Jovan 1,9 – Čarnić). Život je svetlost i obasjava svakog čoveka. Drugim rečima, svaki čovek na ovom svetu živi po Božjoj blagodati. „Milost je Gospodnja što ne izgibosmo sasvim“ (Plač Jeremijin 3,22 – Daničić) i to je istina o čoveku koji huli na Boga. Odakle taj čovek dobija svoj dah? – Od Boga. Bog nastavlja da daje dah čoveku u njegovoj pokvarenosti, kako bi taj dar (poklon) otkrio Božju dobrotu i kako bi se čovek pokajao; jer to je Božja dobrota. On je dobar i prema zlom i prema dobrom; on šalje kišu i pravednima i nepravednima (Matej 5,45); to je Bog.

„Jer, on (Bog) je taj koji svima daje život i dah i sve drugo. Od jednog čoveka stvorio je sve narode da se nasele po svoj zemlji, određivši vremena i međe njihovog naseljavanja, da traže Boga, ne bi li ga nekako napipali i našli, iako on nije daleko ni od jednog od nas. ‘Jer, u njemu živimo i mićemo se i jesmo’ - kao što rekoše neki od vaših pesnika - ‘njegov smo rod.’“ (Dela 17,25-28 – SSP)

Šta ja sada radim? – Krećem se. Kako mogu da se krećem? – Silom Božjom. To je Božja sila kojom se ja krećem. Dok se krećem, dok pravim ovaj pokret (maše rukama), ja ne radim ništa loše. Ali recimo da se naljutim na nekoga, i da mu se tako približim, da je njegova glava blizu moje pesnice kada zamahnem, i da ga udarim: da li bi to bila drugačija sila koju koristim? – Ne; snaga koju koristimo da se borimo, čak i protiv Boga, jeste jednostavno Božja sila u nama¹ – Hristova sila u čoveku. Božja dobrota i strpljenje su takvi da će On ostati s nama i dopustiti da Njegova sila bude tako izopačena i okrene se protiv Njega, u nadi da ćemo biti dovedeni do pokajanja. Ovde je slavna istina – u Njemu se krećemo. Ako želimo da dozvolimo Bogu da koristi svoju sopstvenu silu, na svoj sopstveni način, onda će svi naši pokreti biti upravo onakvi kako ih Bog vodi. 14. i 15. stih:

„Pošto su deca od krvi i mesa, i on je uzeo udela u krvi i mesu, da smrću uništi onoga koji ima vlast nad smrću, to jest đavola, i da oslobodi one koji su, bojeći se (strahujući od – Čarnić) smrti, celog života bili u ropstvu.“ (SSP)

Neko pita: „Da li je Božja sila u čoveku i kada on greši?“ Kako ćete to otkriti? Pogledajte Reč. Reč je postala telo. Koliko vrsta tela ima? – Jedno ljudsko telo. Svi ljudi su od jednog tela. Mi smo svi Adamova deca. Mi smo svi braća. Mi smo svi u rodu i ne moramo da se stidimo i poričemo taj odnos, zato što i najbolji čovek, sam po sebi, nije ništa bolji od najgoreg. Hristos se ne stidi. Odakle dolazi sila? „Sila pripada Bogu.“ Postoji li neki drugi pokretač sile ili izvor sile? – Ne; ali postoji izopačena sila. To je pobuna. Recimo da Sjedinjene Američke Države uđu u rat sa Španijom (a naredne godine tj. 1898. su i ušle – *prim. izdavača*); da li bi to bila pobuna? – Ne. To su dve nezavisne zemlje.

1 Ovde nije baš najsrećnije upotrebljen izraz *Božija sila (Hristova sila u čoveku)*, koji, tako upotrebljen, može da dovede do zabune i pogrešnog shvatanja. Pisac to kasnije razjašnjava, u narednim predavanjima. Bolje bi bilo da se upotrebi izraz *čovekova životna sila, tj. sila koja održava život* [sila koju čovek koristi po sopstvenom izboru, ali i snosi odgovornost za taj izbor]. Radi se o mogućnosti čovekove zloupotrebe životne sile koja mu je data od Boga – *prim. izdavača*

Ali recimo da država Nebraska započne rat sa Sjedinjenim Državama. O, to jeste pobuna, zato što su Sjedinjene Države jedna sila. Ljudi su u pobuni protiv Boga, zato što su okrenuli Njegovu silu protiv Njega. Ali činjenica da smo u pobuni protiv Boga pokazuje da smo kao Njegova deca – pali, ali živi jedino (životnom – *prim. izdavača*) silom Njegovog života.

Ne želim da iko od ovoga pravi čisto teorijsku stvar; to je radost spasenja. To je sila jevanđelja za mene lično. To je za mene sve. To je ono što mi daje nadu spasenja i hrabrost da radim za palo čovečanstvo koje je jednako loše, neki od njih su, kao što sam bio i ja. Nikada nisam video nikoga u svetu za koga sam mislio da je bio išta lošiji od mene. Evo čoveka koji ne poznaje Reč. On možda kaže: Ne znam ništa o tome. On možda kaže u svom srcu: Kako mogu da nađem put? Kako da znam kako da budem ispravan? Ne mogu da nađem Boga. Recite mu: Da li si ubedio sebe? – Ne. Da li ti podupireš sebe, čak i kada kažeš da zaslužuješ svoj život? Ko ti daje snagu? A sada, ima nešto što nam je potrebno sve vreme da bi održalo naš život. To je vazduh. Da li si ti stvorio ovaj vazduh? Odakle dobijaš vazduh koji udišeš? To je Božji vazduh; to je Božji dah.

Bog je udahnuo svoj sopstveni dah u čovekove nozdrve, kako bi on mogao da živi. To je način na koji mi i dalje dišemo. Božji dah je ono što nas drži u životu, Duh Božji u našim nozdrvama. Dakle, taj čovek mora da prizna ono što je toliko očigledno da ne može, a da ne prizna; naime, da on nije sebe doveo u postojanje i da ne može da održava svoje postojanje ni za trenutak. On je doveden licem k licu sa Božjom silom u njemu, koja ga drži u životu. To je Hristos u palom čoveku, to je Hristos u prokletom čoveku, to je Hristos sa prokletstvom (kletvom) na sebi, to je Hristos koji je razapet. Hristos koji je uzeo pali, grešni ljudski rod na sebe, jeste razapeti Hristos. Ne govorite u svom srcu: „Ko će se popeti na Nebo i dovesti meni Hrista, to jest, da bude razapet?“ Ne; on je ovde u telu.

„Ako ustima priznaš da je Isus Gospod.“ Šta to znači da priznamo? Priznati nešto ne znači i činiti tako, već je potrebno potvrditi da je to tako. A sada, činjenica koju priznajemo jeste da je Hristos došao u

telu. Pročitacu ovde nešto. Rimljanima 1,18-20 (Čarnić): „Gnev Božiji pak otkriva se sa neba na svaku bezbožnost i nepravednost ljudi, koji nepravednošću zadržavaju istinu.“ Šta je istina? Hristos kaže: „Ja sam istina“. Prema tome, istina koja je izneta ovde je da „gnev Božiji otkriva se sa neba na svaku bezbožnost i nepravednost ljudi“ koji zadržavaju Hrista u tome, „jer ono što se može saznati o Bogu njima je poznato; Bog im je objavio“ (stih 19 – Čarnić); jer još od stvaranja sveta, i one nevidljive stvari o Bogu se mogu jasno videti „u onome što je stvoreno“ (SSP).

Pogledajte drveće; vidimo Božju silu u drveću i travi, i u svemu što je Bog stvorio, i to vidimo jasno. Ali čitao sam taj tekst godinama i zaboravio da sam i ja nešto od toga što je Bog stvorio. Zar nisam i ja jedan od predmeta stvaranja, kao što je i drvo? Šta se onda vidi i spoznaje u onome što je Bog stvorio, a čak ni čovek nije isključen? – Večna sila i božanstvo. Dakle, nemamo izgovora. Ako priznaješ ustima da je Isus Gospod, da je On u tvom telu – ali ne zaustavljaš se kod tog priznanja – „i ako veruješ u svom srcu da Ga je Bog podigao iz mrtvih“, podigao Ga sa svoje desne strane na nebesima, „bićeš spasen“. To je Hristos koji je razapet i podignut u svakom čoveku. Kada (čovek) bude priznao istinu i verovao u tu istinu, tada on ima Hrista u sebi, razapetog i podignutog, sa silom vaskresenja, da čini šta god Bog kaže. Kažem vam da je u jevanđelju sila koja može da podigne čoveka iz blata do Božjeg prestola i srećan sam zbog toga.

„Ko je kao Gospod, Bog naš, koji sedi na visini, koji se sagiba da vidi šta je na nebesima i zemlji; koji iz praha podiže ubogoga i iz kala (blata) uzvišuje ništega; i posaduje ga s knezovima, s knezovima u narodu njegovom.“ (Psalam 113,5-8 – Daničić)

Hvala Bogu na tome!

PREDAVANJE BROJ 7

(Utorak popodne, 16. februar 1897)

Uručeno mi je ovo pitanje dok sam ulazio: „U Rimljanima poslanici 13,1 (‘Nema vlasti, a da nije od Boga’), da li reč ‘vlast’ (moć, sila) ima isto značenje kao na drugim mestima?“ Ne znam zašto bi na jednom mestu trebalo da znači nešto drugo nego na drugom mestu. Vlast je vlast, i vlast pripada Bogu, i nema drugog izvora vlasti (moći, sile). Ne izgleda kao da bi trebalo da bude teško ljudima koji veruju u Boga da veruju i u to. Vlast, bez ikakvih uslova i ograničenja, pripada Bogu, to jest, povezana je sa Njim. To je Njegova osobina. Recimo da prihvatimo da Bog ima vlast, ali nema svu vlast koja postoji. Da je to tako, postojao bi još neki Bog, zar ne?

(Glas) Tako bi moralo da bude.

Recimo da kažemo da On ima neku vlast u svemiru i da postoji i drugo biće u svemiru koje ima neku vlast. Onda će biti pitanje: Koja vlast je veća? Postojeće spor u svemiru. Upravo takav neki spor se i pojavio – sotona je zahtevao da bude jednak sa Bogom i usudio se da ospori (Božje) pravo na vlast. Ali ja sam zahvalan Bogu zato što ne postoji sumnja u vezi sa ishodom ili činjenicama. Vlast pripada Bogu i zato mi ne moramo da čekamo do kraja da bismo saznali ko će pobediti, kako bismo stali na Njegovu stranu. Znamo iz Svetog pisma i iz Reči Božje u čitavoj prirodi, da vlast, apsolutna i univerzalna, sva vlast koja postoji, pripada Bogu. Zar ne vidite da bi, ukoliko nije tako, postojao neki deo svemira nad kojim Bog ne bi imao pravo na kontrolu.

(Glas) Da.

I kad bismo mogli da saznamo ko su ti pojedinci koji imaju vlast koja ne pripada Bogu, mi ne bismo imali nikakav temelj, ništa na šta bi se mogli osloniti u propovedanju jevanđelja njima. Oni bi rekli: Ja nikada nisam primio ništa od Gospoda i ne dugujem Mu ništa.

Ne vidite li da je pitanje o podeli vlasti jednostavno pitanje: Koliko bogova postoji? Postoji jedan Bog, i samo jedan.

To je za mene predivno; svaki dan živim, i što duže živim, to je divnije za mene – u tako malo reči, a tako jednostavna istina, sva istina razložena. Ko god da prepozna tu činjenicu i drži je se, kao da je to sva istina koja postoji u svemiru da Bog jeste, i da nema drugog; i kada shvatimo da Bog jeste, onaj koji dolazi Bogu mora da veruje da On jeste. To je Njegovo ime – Ja (je)sam. Šta? – Ja sam, nepromenljiv. Kada se suočimo s tim, to je predivna pomisao. Bog jeste. Gde? – On jeste. Idi gde god želiš po svemiru i tamo može da bude rečeno: On jeste. Znate da to piše u 139. psalmu (stihovi 7-10):

„Kuda bih otišao od duha tvog, i od lica tvog kuda bih pobegao? Da izađem na nebo, ti si onde (*to je otprilike jedini prostor za koji neki ljudi veruju da ga On ima*); da siđem u pakao, (*to je u dubini, u srcu Zemlje*) onde si. Da se dignem na krilima od zore, i preselim se na kraj mora, i onde će me ruka tvoja voditi, i držati me desnica tvoja.“ (Daničić)

Zašto bi iko pokušao da umanjiti Božju vlast ili da tvrdi kako je vlast podeljena između Njega i još nekog bića? Zar ne vidite da, radeći to, čovek izmiče sebi tlo pod nogama? Kakvo poverenje mi možemo da imamo u Boga, ako On nije vrhovni, apsolutni, jedini Bog, jedini vladar u svemiru? Ako iko može da traži vlast pored ili odvojeno od Boga, mi onda nemamo nadu.

Postoji jedno biće koje je pomislilo da podeli božanske počasti sa Gospodom. On je rekao: „Izjednačiću se s Višnjim“ (Isaija 14,14), i on je usadio taj duh u ljudski rod od samog početka, govoreći: U onaj dan kad okusite... bićete kao Bog (1. Mojsijeva 3,5). Verujem da su se zbog toga naši praroditelji odvojili od Boga. Oni su pomislili da će moći da napreduju bez Njega i da zato ne moraju da Ga slušaju. Sve je povezano sa tim; sotona je rekao: Ja imam vlast mimo Boga, ja sam nezavisan od Njega. Sotona je učinio da oni poveruju da je Bog tiranin (despot) i da pokušava da ih drži dalje od Neba, kako oni ne bi imali znanje i kako bi On mogao da prisvoji sve počasti za sebe. Onda su oni pojeli plod kako bi dobili vlast (moć) koju je Bog zadržavao od njih. Ali prevarili

su se, jer vlast pripada samo Bogu. Kada su ispružili ruke da uzmu to što bi im dalo moć i učinilo ih da budu kao Bog, misleći da će moći da postoje nezavisno od Njega, upravo tog dana pojavila se smrt. Tada su shvatili da nema druge sile osim Boga i da ih je đavo slagao.

Bog je u svojoj milosti i strpljenju dozvolio da se Njegova sila izopači, dozvolio je ljudima da koriste Njegovu silu, čak i protiv Njega. Zašto? – Zato što je On milostiv i pun ljubavi, šalje svoju kišu i na zle i na dobre, svoje sunce pravednima i nepravednima, kako bi dobrota Božja mogla da otkrije istinu, silu koja pripada Bogu.

Ta pouka koju smo juče došli da proučavamo u drugom poglavlju Jevrejima poslanice, toliko je važna, da moramo tome da posvetimo vreme, proučavajući Pismo i ukazujući na to kako je jasno otkriveno da je Bog u Hristu, zato što se Bog pokazuje samo u Hristu.

I zato nije važno koji pojam koristimo kada govorimo – Bog ili Hristos – to je ta sila, zato što je Hristos Božja sila i mudrost. Gde god je Hristos, tu je i sila Božja. Gde god je sila Božja, tu je i Hristos.

Pa da ne bismo odlutali od proučavanja Jevrejima poslanice, čitaćemo, počevši sa ovim stihovima:

„Ali sad još ne vidimo da Mu je sve pokoreno. Ali vidimo Isusa, koji je bio učinjen malo manjim od anđela, krunisanog slavom i čašću zbog smrti koju je podneo; da bi, po blagodati Božjoj, okusio smrt za svakog čoveka. Jer je Njemu dolikovalo, zbog koga je sve i kroz koga je sve, da dovede mnoge sinove u slavu, da poglavara njihovog spasenja učini savršenim kroz patnju. Jer i onaj koji posvećuje, i oni koji se posvećuju, svi su od jednoga; zato se ne stidi nazvati ih braćom, govoreći: objaviću ime Tvoje svojoj braći i usred crkve hvaliću te. I opet: Ja ću se u Njega uzdati. I opet: Evo ja, i deca koju mi je dao Bog. Imajući u vidu da deca imaju telo i krv, tako je i On uzeo udeo u tome, da smrću uništi onoga koji ima vlast nad smrću, to jest đavola; i da izbavi one koji su, strahujući od smrti, celog života bili robovi. Jer, zaista, On nije uzeo na sebe prirodu anđela.“ (2,8-16 – KJV)

On se vraća na početak. On nije anđelima potčinio svet koji će doći; stoga, pošto se Hristova žrtva, kao što smatramo, odnosi na ovaj svet, On na sebe nije uzeo prirodu anđela, već prirodu semena (potomstva) Avramovog.

„Zato je bilo potrebno da u svemu bude kao braća, da bude milostiv i veran poglavar sveštenečki pred Bogom, da izvrši pomirenje za grehe naroda.“ (stih 17 – KJV)

Pogledaćemo ponovo ono što smo pročitali juče u 10. poglavlju Rimljanima poslanice: „A pravednost, koja je od vere, ovako govori: ‘Nemoj da kažeš u svom srcu: ko će se popeti na nebo?’ to jest, da svede Hrista“. Odnosno, Hristos je sišao svojom voljom. On se ponizio i postao poslušan do smrti, čak smrti na krstu. „Ili ko će sići u bezdan?“ to jest, da izvede Hrista iz mrtvih“. Ili, kada se jevanđelje propoveda kroz Hrista, reč koja može da se kaže svakoj duši je: Sada nema potrebe da kažeš, gde ću Ga naći? Ovo je upravo ono zbog čega možda 99,9 % propovedanja jevanđelja ne stigne do ljudi – zato što ne uspe da se uspostavi veza između Boga i ljudi. Da, veruj u Gospoda. Ali, šta? Gde je On? Gde mogu da nađem Gospoda? Kako mogu da znam da je Hristos razapet i ustao? Ne bi trebalo govoriti tako. Reč je Hristos. Nemojte da kažete: Ko je došao da nam donese Reč, ili Hrista, kako bismo mogli da postanemo pravedni da bismo držali zakon. Ne, nikako; Jer šta kaže? Reč je u njima. U njihovim je ustima. Ili, doslovno, u ustima i u srcu (umu – *prim. izdavača*).

Šta je reč vere koju propovedamo? „Jer ako ustima priznajesh da je Isus Gospod, i veruješ u svom srcu da ga je Bog podigao iz mrtvih, bićeš spasen.“ A sada, koja je ta velika stvar, ta velika istina u vezi sa Gospodom Isusom, koja treba da se priznaje ustima? To da je Reč postala telo – to je ono što treba da se prizna, ‘Priznaj Gospoda Isusa’. Zašto da priznaš Hrista? – Zato što priznati nešto, znači reći da je to tako. Priznati Gospoda Isusa u telu znači priznati da je Hristos sila Božja; a to znači priznati da ta sila uopšte nije od ljudi. Ovaj život koji imam nije moj život. On je Božji.

On je Božji u apsolutnom smislu. Dah Božji, i Reč – oni su podjednako u ustima. To je ispoljavanje Božje sile. A onda, kada čovek to prizna, on jednostavno odustaje, on se odriče svih svojih pretenzija na moć i prava da vlada; i vlasništva nad sobom, koje je tvrdio da ima, on se odriče, i on je Gospodnji, jer ovaj život je život koji je Bog dao. To je dah koji je Bog pozajmio. Ja živim na (po) Njegovoj darežljivosti; i ne samo to, već je i Njegov život u meni.

Znajući to – da je Hristos, Gospod, sila Božja, u mom telu – poverovaću u svom srcu da Ga je Bog podigao iz mrtvih; to jest, da Mu daje pobjedu nad slabošću tela i čak nad smrću. Onda imam Hrista razapetog i ponovo podignutog u telu i, kada verujem u tog Hrista, podignutog s desne strane Boga, to i mene podiže sve dok verujem. Čovek srcem veruje za pravednost.

Ovo je poruka za Božji narod; i kada ovo čitate, videćete da nije slučajno što danas razmatramo ove stvari.

Okrenimo se 40. poglavlju Isaije:

„Glas je nekoga koji viče: Pripravite (pripremite) u pustinji put Gospodnji, poravnite u pustoši stazu Bogu našem. Sve doline neka se povise, i sve gore i bregovi neka se slegnu, i što je krivo neka bude pravo, i neravna mesta neka budu ravna. I javiće se slava Gospodnja, i svako će telo videti; jer usta Gospodnja govoriše.“ (stihovi 3-5 – Daničić)

A sada, koji je taj glas koji viče u pustinji: „Pripremite put Gospodnji“? – Bio je to glas Jovana Krstitelja (pogledajte Jovan 1,19-23).

Ali, da li je Jovan Krstitelj završio poruku? – Ne. Čitajte dalje:

„I javiće se slava Gospodnja, i svako će telo videti; jer usta Gospodnja govoriše. Glas govori: Viči. I reče: Šta da vičem? Da je svako telo trava i sve dobro njegovo kao cvet poljski. Suši se trava, cvet opada kad duh Gospodnji dune na njega; doista je narod trava. Suši se trava, cvet opada; ali reč Boga našeg ostaje dovek. Izađi na visoku goru, Sione, koji javljaš

dobre glasove; podigni silno glas svoj, Jerusalime, koji javljaš dobre glasove; podigni, ne boj se. Kaži gradovima Judinim: Evo Boga vašeg. Evo, Gospod Bog ide na jakog, i mišica će Njegova ovladati njim; evo plata je njegova kod Njega i delo njegovo pred Njim.“ (stihovi 5-10)

U poslednjem poglavlju Svetog pisma čitamo: „Vidi, dolazim ubrzo, i plata moja ide sa mnom“ (Otkrivenje 22,12 – Čarnić). Ali ovde čitamo: „Pripremite put Gospodnji“. Onda je zadatak Jovana Krstite-lja bio da pripremi drugi Hristov dolazak; isto kao i prvi. I ta poruka treba da se prenese danas. On će doći i vladaće mišicom; „i njegovo delo (je) pred njim.“ To je poslednja poruka. To mora da se desi. Poslednja poruka je o Gospodnjem dolasku, a Njegov dolazak je blizu. Mi često govorimo o poruci trećeg anđela koji dolazi sa silom, ili sa jakim glasom, „glasnim pokličom“. Šta ovde imamo? – „Podigni silno svoj glas; podigni ga, ne boj se.“ Onda je ovo glasni poklič iz poruke trećeg anđela. To je ono što imamo ovde, u 40. poglavlju Isaije. To je poslednja poruka koja ide sa glasnom vikom, govoreći: „Kaži Judinim gradovima: evo vašeg Boga!“ Gde? – pita neko. Ne mogu da Ga vidim; Gde je On? Onda otvorite oči. To je poslednja poruka: Evo vašeg Boga. Gde? – U onome što je stvorio. Ovo je glavni deo poruke. Videli smo na šta ukazuje – na kraj. To je Božji dolazak u sili i to je poruka objavljena moćnim glasom. Šta ću vikati? Koju poruku ću preneti? – „Da je svako telo trava i sve dobro njegovo kao cvet poljski. Suši se trava, cvet opada kad duh Gospodnji dune na njega; doista je narod trava. Suši se trava, cvet opada; ali reč Boga našeg ostaje dovek.“

Šta je onda poruka, poslednja poruka koja se prenosi ljudima? – Evo vašeg Boga; moćnog Boga. Svako telo je trava, ali Reč Gospodnja ostaje. Ukratko, sam čovek je ništa. Bog je sve. A sada uzmite ovu jednostavnu rečenicu: „Svako telo je trava“. Da li je to tačno? Mi ponekad pokušavamo da to izbegnemo, govoreći: Svako telo je poput trave. Ali „svako telo je trava“.

Uzmite prvo poglavlje 1. Mojsijeve. Nismo ni upola počeli da razumevamo to poglavlje. Kad bismo temeljno znali prvo poglavlje 1.

Mojsijeve, ne bi bilo mnogo toga u Bibliji što ne bismo mogli da vidimo potpuno jasno. Čitajmo na tri različita mesta ovde, u ovom poglavlju. Najpre 11. stih:

„Opet reče Bog: Neka pusti zemlja iz sebe travu, bilje, što nosi seme, i drvo rodno, koje rađa rod po svojim vrstama, u kome će biti seme njegovo na zemlji. I bi tako.“

Odakle onda dolazi trava? – Iz zemlje. On je rekao: Neka je zemlja pusti iz sebe, i zemlja je poslušala. Zemlja nije imala moć sama po sebi da pusti iz sebe travu, ali kada je On stavio svoju Reč u nju, onda je došla i trava; i tako trava i dalje raste. Reč ostaje dovek; On još uvek govori: Pusti travu, i trava raste silom te Reči. 24. stih:

„Potom reče Bog: Neka zemlja pusti iz sebe duše žive po vrstama njihovim, stoku i sitne životinje i zveri zemaljske po vrstama njihovim. I bi tako.“

Ista stvar, upravo ista stvar koja je rečena i za travu. Neka zemlja pusti iz sebe travu, a sada neka zemlja pusti iz sebe zveri (životinje). Trava i životinja su došli iz istog mesta. „I Gospod stvori čoveka od praha zemaljskog“ (2. Mojsijeva 2,7). Trava, životinja, čovek dolaze iz zemlje. Čovek, kao i sve ostalo, jeste trava. Svako telo je trava; ona raste iz tla – kojom silom? – Silom Božjom. Tom silom mi živimo. Svi su od praha i svi će se u prah i vratiti. Onda nema mnogo razlike između trave u polju i nas. Hristos je rekao: „Pogledajte ljiljane u polju“ (Matej 6,28), ali postoji neki drugi ljiljan, jer „Izrailj će procvetati kao ljiljan“ (Osija 14,5).

Gde čovek dobija svoj oslonac? Odakle dolazi njegov život? Gde čovek dobija svoju hranu? Nema ničega što čovek jede, a da ne dolazi iz zemlje. Zveri poljske jedu biljke. Svako telo je trava. Ima mnogo oblika trave, ne samo ona trava po kojoj gazimo; i pšenica je jedna vrsta trave; biljke su samo drugačiji oblici trave i Bog ih je dao čoveku kao hranu. Drveće je istog svojstva kao i trava, tako da je sve stvoreno kao trava; ali Reč Gospodnja ostaje.

Mi možemo da naučimo nešto od trave. Koliko puta smo izašli baš kada su trava ili kukuruz počinjali da niču i, dok smo prolazili pored njih, primetili smo veliki grumen zemlje, odvojen i podignut. Možda

bi mogao da bude težak nekoliko kilograma. I onda smo bili radoznali da pogledamo ispod; i šta smo videli? – Samo malu vlat trave, verovatno vlat pšenice, tako sićušnu i malu, da još na sebi nije imala boju. Samo mala bela masa vlakna i vode; to je sve, ništa više. Jednostavno je stajala uspravno i, ne samo da je stajala uspravno ispod tog grumena zemlje, već ga je odlučno gurala sa svog puta, i držala se na svom mestu i stalno išla napred, bez obzira na taj grumen. Moglo bi se reći da jedna vlat trave gura od sebe nešto što je 10 000 puta teže od nje same. Kada bi čovek imao toliko sile, u skladu sa svojom veličinom i težinom, on bi mogao da podigne planinu. On bi mogao da podigne Pajks Pik¹ i da ga baci kao što bi dete bacilo loptu.

Ali kada grumen izvadite odatle, vlat se neće sama održati. Ona samo posustaje – evo, nestala je. Čak i ako pomerite taj grumen, ona ne može da stoji. Ta vlat trave, nakon svega, nije tako mala stvar, ali nesporno je da je postojala predivna sila koja se pokazala na toj vlati trave. A kakva je to bila sila? Božji vlastiti život, Njegovo sopstveno prisustvo tamo, koje čini u toj travi upravo ono za šta je travu i stvorio; Bog je bio taj koji je delovao u njoj, da hoće i čini onako kako Mu je ugodno.

Ne samo Njegova sila, već i Njegova mudrost. Koliko puta smo videli drvo koje je pružalo svo svoje korenje na jednu stranu, a nimalo na drugu. Zašto se to dešavalo? – Zato što je tu bio potok, a na drugoj strani je bilo suvo i neplodno. Kako je to drvo znalo da je tamo bila voda? I ne samo to nego, ako koren stabla, pružajući se na svom uobičajenom putu ka vodi, naiđe na prepreku koju ne može da probije, on će se podvući ispod pa popeti, i nastaviti dalje. Da li je to slučajnost? Nema slučajnosti u vezi sa tim.

Botaničari nam govore, i mi to znamo, da svaka različita vrsta biljke zahteva različitu vrstu hrane. Postoje mala vlakna koja se protežu iz korenja; ova vlakna su usta kojima biljka uzima hranu. Ova vlakna se skupljaju oko jednog dela zemlje. Ali oni koji su pažljivo posmatrali, reći će nam da će ovo korenje primetiti razliku i otići da nađe tlo koje mu je potrebno za hranu. Kako zna kako to da uradi? To je ono što i

1 Pajks Pik (Pike's Peak), planinski vrh u Koloradu, SAD, visok oko 4300 m, deo čuvenih Stenovitih planina (The Rocky Mountains) – *prim. prev.*

ptice i zveri rade. One idu tamo gde mogu da nađu odgovarajuću hranu za sebe. Čovek čini isto. Videli smo silu koja je bila u toj vlati trave, i to je bila sila Božja, a to je Hristos. Ali Hristos nije samo sila Božja, već je i Božja mudrost; i tako su i sila, i mudrost Božja u toj vlati trave. Biljka priznaje svoju bespomoćnost. Biljka se nikada ne predstavlja da je nešto za šta nije stvorena da bude. Biljka nikada nije izašla sa svog mesta. Ako je izvučemo s njenog mesta, ona više nije dobra ni za šta. Kada je bila na mestu gde ju je Bog stavio, sve je bilo u redu. Ona je potpuno potčinjena Bogu i zato se sila Božja pokazuje na njoj, kako bi je dovela do savršenstva, kao travu u polju, sa Božjim životom u sebi, a taj isti Božji život u njoj daje joj silu da uzme vodu i hranu koji su joj potrebni. Kada životinja to čini, mi to zovemo instinktom. Šta je to? To je život koji Bog daje. To je mera života koju Bog daje životinji da je usmeri, u skladu sa njenom vrstom, a životinja u savršenom prirodnom stanju, kada je bila povezana sa ljudima, činila je ono što je bilo neophodno za njenu snagu i zdravlje; mudrost koju je Bog dao jeste za njeno savršenstvo kao životinje.

Ali kada čovek radi te stvari, to više nije Bog, zar ne? Ne, to je zato što sam ja mudar i ja imam takvo pronicljivo opažanje. Ne, ne, to je život Božji. Kakvu god mudrost čovek ima, i snagu, to dolazi od Njega. „Ovako veli Gospod: Mudri da se ne hvali mudrošću svojom, ni jaki da se ne hvali snagom svojom, ni bogati da se ne hvali bogatstvom svojim, nego ko se hvali, neka se hvali time,“ – što sam ja Gospod? – Ne; „što razume i poznaje mene da sam ja Gospod“ (Jer. 9,23.24 – Daničić). U skladu sa ovom mišlju, svako telo je kao trava. Mi smo svi zajedno biljke, sa jednim životom u svima nama. A sada, zapazili smo biljku, koja je bila u zemlji, sa grumenom preko nje. Ona nije imala silu u sebi, bilo šta da podigne taj grumen, ali je u njoj bila moćna sila, i to znači da, ako bi bilo koji čovek, u poređenju sa travom, imao srazmernu silu u sebi, mogao bi da podigne Alpe. Naš Spasitelj je rekao: „Kad biste imali vere kao zrno gorušično“, mogli biste da podignete planinu. Da li je to pretpostavka? – Sve je u veri, u apsolutnoj zavisnosti od Boga. Umesto da budemo uplašeni ili obeshrabreni ili zgroženi zato što smo samo trava, to je zapravo naša nada. Ono što Bog može da učini sa travom

u polju, to može da učini i sa nama, ako imamo vere. Bog će učiniti za nas ono što čini i za nju.

Koji život se onda pokazuje svuda u svemiru? – Hristov život. Hristos u telu, razapet i podignut, Hristos u telu, razapet u meni, zato što, ako je Hristos razapet dalje od mene, čak i da je pored mene, to je daleko. Ja ne mogu da uspostavim vezu. Ali kada znam da je taj život koji je ponuđen (dat – *prim. izdavača*)[†] i koji je dovoljno moćan da odnese pobedu nad grehom i smrću, da je taj isti život u meni, i to priznam i verujem, sve što taj život može da učini je moje. Uzmite stihove koji su nam svima poznati: „Tada rekoh: evo, idem, kao što je u knjizi pisano za mene; hoću činiti volju tvoju, Bože moj, i zakon je tvoj meni u srcu“ (Psalam 40,7.8). To jest, Tvoj zakon je moj život i to je upravo ono što piše u poslednjem stihu 12. poglavlja Jevanđelja po Jovanu: „A ja znam da je njegova zapovest (koja je u čoveku) večni život. To, dakle, što govorim, govorim onako kako mi je rekao Otac“ (SSP). I ovo je večni život, da možemo poznavati jedinog istinitog Boga, i Sina koga je On poslao. Znati Njega i Hrista je večni život. Zato je Božji zakon jednostavno život. To je zakon života – zakon životnog duha u Hristu Isusu, koji nas je oslobodio od zakona greha i smrti. Tako je Božji zakon jednostavno Božji život. To je Njegov život. Onda ne može da bude nikakvog spora u vezi sa tim. Ljudi razmišljaju o Božjim zakonima kao o nečemu što je On doneo, kao što bi zemaljski vladar doneo zakone; to jest, Bog je stvorio čoveka, a onda je pomislio: A sada, koji zakon bih mogao da donesem, koji će ga voditi, koji će biti dobar za čoveka? Ali Bog nije tako uradio. Zakon je bio Njegov život. On je stavio život u čoveka kao svoj zakon i sve dok taj čovek pristaje da bude pod Njegovom kontrolom, on će biti sveti čovek, Božji čovek.

Mi govorimo o zakonima prirode i o Božjim zakonima; ili, o prirodnom i o moralnom zakonu. Kakva je razlika između njih? Prirodni zakon, to je kada vidimo biljku, i ona raste na određeni način, i uvek raste na pravi način; ona će rasti na način na koji ju je Bog stvorio. Ona dopušta Bogu da On živi svoj sopstveni život u njoj. Onda je ono što se zove prirodnim zakonima jednostavno Božji život koji se pokazuje u onome što vidimo – biće koje je savršeno u skladu sa svojom vrstom.

Isti je život u travi, u lozi, u hrastovom drvetu. Ali Bog je stvorio travu po svojoj vrsti, i lozu da bude nešto drugo, po svojoj vrsti, i hrast da bude nešto drugo, po svojoj vrsti; i isti život u svemu vodi svakoga do savršenstva, po njegovoj vrsti. I stvorio je čoveka po svojoj vrsti – da bude trava, tačno, prah, ali da ima vrhovnu poziciju na Zemlji. I Božji život u čoveku, ako mu se pokori tako potpuno, kao trava i drveće, dovešće ga do savršenstva po njegovoj vrsti, do savršenstva koje je Bog osmislio za njega.

Šta bi se desilo kada bi ova trava počela da pretpostavlja da bi mogla da bude hrast? Neće biti trava, već će izrasti u hrastovo drvo i tražiće da bude nešto što nije. – Onda Božji plan nije usavršen (upotpunjen) u njoj. Ona se odupire Božjem životu. Ona kaže: ja ne želim da budem ovakva; ja želim da budem onakva i učiniću sebe takvom. I čitava stvar je osujećena. Dakle, mi vidimo da je zakon jedan i da je to Božji život, i to nije proizvoljno uređeno, ali Bog je tvorac i izvor života i Njegov život deluje u svim Njegovim stvorenjima sve dok Mu ona to dopuštaju. Ali sada ne vidimo da je sve pod Njim. Vidimo prokletstvo; a zašto? – Zato što je prokletstvo došlo na Zemlju. Ali prvo je prokletstvo došlo na čoveka, a onda na Zemlju, zbog čovekovog greha. Koje je to prokletstvo koje je palo na čoveka? – Smrt.

Zbog greha su došli prokletstvo i smrt. Smrt je odsustvo života. Tako je smrt pala na čoveka zato što je on odbio Božji život. On je rekao: Ja ću biti Bog. Neću biti zavisian od Njega. Uzeću ovo, ovaj plod – a znate da je to bila jedina stvar koju je mogao da vidi u vrtu. On je mislio da ga je Bog lišio svega, zato što mu je zabranio ovu jednu stvar. On je mislio da je sve ostalo ništa. On je mislio da mora to da ima, da bi mogao da živi. Tako je rekao: Uzeću sa ovog drveta, što će mi doneti moje pravo, i dati mi moju moć, tako da mogu da budem nezavisian od Boga, i ja ću Ga odbaciti. Šta je dobio? – Dobio je odsustvo života. Bog u svojoj milosti nije poslušao čoveka i pustio ga da bude potpuno odvojen od Njega, zato što, da jeste, on bi nastavio da umire. Ali on nastavlja svoj život kao čovek u svom slabom i palom stanju. Ali on je pao. Mi ne vidimo savršenstvo života. Mi vidimo prokletstvo nad Zemljom, zbog čovekovog greha.

Trnje i korov su jednostavan dokaz slabosti, smanjenja životne moći. Slabost čoveka, kao i životinja, dokaz je smanjenja životne moći, što je odsustvo Hrista. Hristos je na sebe preuzeo sve naše slabosti, tako da, kada Ga prihvatimo i upoznamo, i imamo znanje o Njemu, onda smo postali nova stvorenja: „Ako je ko u Hristu, novo je stvorenje“ (2. Korinćanima 5,17 – Čarnić). Umesto da rađa trnje, korov i bodlje i bude odbačen, on donosi plod za večni život, na Božju slavu.

† *Dat i koga većina treba da prestane da odbija* – ideja ove primedbe je poruka iz 5. poglavlja Rimljanima poslanice koja glasi da su nam Hristos i svi Božiji darovi kroz Njega (Njegov život, opravdanje, pomirenje, spasenje...) dati kao nasledni dar – dar koji dobijamo rođenjem (stičemo pravo rođenjem).

Iako ovu ideju autor nije posebno obrađivao u ovoj knjizi, smatrali smo vrlo bitnim da je naglasimo s obzirom da se Vagoner posebno dotakao ove ideje u svojim delima *Galatima poslanica – komentari (The Glad Tidings)* i *Rimljanima poslanica – komentari (Articles on Romans)*, i s obzirom da jedino ova ideja može sačuvati vernike od podmuklog falsifikata opravdanja verom – *Arminijanizma*, koji u praksi predstavlja opravdanje i verom i delima iako je deklarisan kao opravdanje samo verom.

Ukratko donosimo nekoliko najbitnijih pasusa iz pomenutih dela po pitanju ove životno važne ideje (a preporučujemo i jedno detaljno razmišljanje na ovu temu koje je izneto u 13. poglavlju knjige *U potrazi za krstom* od Roberta Wieland-a [naslov poglavlja glasi *Šta je Hristos postigao na krstu*]):

„Pravdom jednoga besplatan dar je došao na sve ljude za opravdanje života’ (Rimljanima 5,18 – eng. prev). Ovde nema izuzetaka. Kao što je osuda došla na sve, tako je i opravdanje došlo na sve. Hristos je okusio (doživeo, prošao kroz) smrt za svakog čoveka. On je sebe dao za sve. Štaviše, On je dao sebe *svakom čoveku*. Besplatan dar ja dat *svima*. Činjenica da je to besplatan dar, dokaz je da nema izuzetaka. Da je pripao samo onima koji su imali neke posebne kvalifikacije, onda to ne bi bio besplatan dar.“

„Činjenica je, dakle, i to je jasno izraženo u Bibliji, da je dar pravednosti i života u Hristu došao na svakog čoveka na Zemlji. Ne postoji ni najmanji razlog da svaki čovek koji je ikada živeo ne bude spasen za večni život, osim ako to ne želi. Toliko mnogo njih prezrivo odbija dar koji je ponuđen zabadava.“ (E. Dž. Vagoner, *Rimljanima poslanica – komentari*, str. 101 originala)

„Bog je svakom čoveku dodelio meru vere, i to svima jednaku meru, jer mera blagodati je mera vere. ‘Svakome se od nas daje blagodat u skladu s Hristom kao darom’ (Efescima 4,7 – eng. prev). Hristos je dat bez rezerve svakom čoveku, svi imaju podjednake mogućnosti da dobiju nasledstvo.“ (str. 89)

„Da li pitate šta onda može da spreči da svaki čovek bude spasen? Odgovor je – ništa, osim činjenice da neće svi ljudi održati veru. Kada bi svi sačuvali sve što im Bog daje, svi bi bili spaseni.“ (str. 69)

„Bog... želi da *svi* ljudi budu spaseni, i da dođu do spoznaje istine' (1. Timotiju 2,4). I On 'postiže sve stvari prema savetu Njegove volje' (Efescima 1,11). 'Da li nameravate da učite (poučavate o) univerzalno(m) spasenj(u)e?' – neko može da upita. Mi name-ravamo da (poučavamo) učimo upravo ono što uči Reč Božja – da 'se pokaza blagodat Božja koja spasava sve ljude' (Titu 2,11). Bog je ostvario spasenje za svakog čoveka *i dao ga svakome*, ali većina ga je prezrivo odbila i odbacila. Suđenje će otkriti činjenicu da je potpuno spasenje dato svakom čoveku i da su izgubljeni promišljeno odbacili svoje rođenjem stečeno pravo na nasleđe.“ (Vagoner, *Galatima poslanica – komentari*, str. 13 i 14 originala).

„Neko može površno da kaže: 'Onda smo svi kako treba; šta god da uradimo to je ispravno, što se tiče zakona [Božjeg], jer smo otkupljeni'. Istina je da su svi otkupljeni, ali nisu svi *prihvatili* otkupljenje. Mnogi kažu za Hrista: 'Mi nećemo da ovaj čovek vlada nad nama, niti da verujemo blagoslovima koje Bog ima za nas'. Ali, otkupljenje je za sve. *Svi* su kupljeni skupocenom krvlju – životom Hristovim, i *svi* mogu, ako žele, da budu slobodni od greha i smrti.“ (str. 61)

PREDAVANJE BROJ 8

(Sreda popodne, 17. februar 1897)

Mi proučavamo Boga, silu Božju. Koje reči iz 2. poglavlja Jevrejima poslanice iznose ovu temu pred nas? – „Vidimo Isusa.“ To obuhvata sve. I u kom svojstvu nam je tamo predstavljen? – Kao „Malo manji od anđela“. On je kao čovek. Pod kojim okolnostima smo usmereni da gledamo u Njega? Pod kojim okolnostima je on prikazan?

(Skup je odgovorio) „Krunisan slavom i čašću.“

Ali šta je bilo pre toga?

Mrtav, razapet. Prvo ide smrtna patnja. On je okusio smrt za svakog čoveka, to jest, ovim rečima, „Vidimo Isusa“, mi treba da Ga vidimo u svojstvu čoveka. Ali pod kojim okolnostima treba da vidimo Isusa koji je okusio smrt za svakog čoveka? Kada propovedamo Hrista, kako Pavle kaže: „Mi propovedamo Hrista raspetoga“ (1. Korinćanima 1,23 – Čarnić). Ali taj izraz, „razapeti Hristos“, obuhvata i vaskresenje; a vaskresenje obuhvata „krunisanje slavom i čašću“.

Juče smo otišli u 40. poglavlje Isaije i u tom poglavlju smo našli poruku koja kaže: „Pripremite put Gospodnji“ i „svako telo je trava“. Ali to nije sve, jer da je sve, ne bi nas odvelo nikuda. Postoji drugi deo toga – Reč Gospodnja ostaje dovek. I onda ova poruka može da se sažme ovako: „Kaži Judinim gradovima: evo vašeg Boga“. I ovako: „Vidimo Isusa“; „kaži Judinim gradovima: evo Boga vašega“

Stoga pouka, koju treba sada da naučimo – a ja ne vidim ikakvu korist da u ovom trenutku idemo dalje kroz ovu knjigu, sve dok ne shvatimo ovu pouku i dok ne naučimo da slušamo ovaj nalog – jeste: „Evo Boga vašega“. Pogledajmo za trenutak u nastavku 40. poglavlje Isaije:

„I javiće (otkriće) se slava Gospodnja, i svako će telo videti; jer usta Gospodnja govoriše. Glas govori: Viči. I reče: Šta da vičem? Da je svako telo trava i sve dobro njegovo kao cvet poljski. Suši se trava, cvet opada kad duh Gospodnji dune na

nj; doista je narod trava. Suši se trava, cvet opada; ali reč Boga našeg ostaje doveka. Izadi na visoku goru, Sione, koji javljaš dobre glasove; podigni silno glas svoj, Jerusalime, koji javljaš dobre glasove; podigni, ne boj se. Kaži gradovima Judinim: Evo Boga vašeg. Evo, Gospod Bog ide na jakog, i mišica će Njegova ovladati njim; evo plata je njegova kod Njega i delo njegovo pred Njim.“ (Daničić)

Evo poruke da onaj koji to objavljuje ne treba da se boji da izjavi: „Podigni silno svoj glas; podigni ga, ne boj se; kaži Judinim gradovima: evo vašeg Boga“. Ova poslednja poruka, onda, treba da ukaže ljudima na Boga, kako bi mogli da Ga vide.

Neće biti potrebno nekome ukazivati na Gospoda kada On dođe niti govoriti ljudima da Ga vide. Oni će Ga videti, bez pokazivanja na Njega. „Svako oko će Ga videti“ (Otkrivenje 1,7 – SSP). Onda neće biti potrebno da prizoveš nečiju pažnju i kažeš: „Evo tvog Boga“, jer oni koji znaju Gospoda, tražiće Ga i prepoznaće Ga. Tada neće biti potrebe reći grešnicima: „Evo Boga vašega“, jer će biti kasno. Zato ova poruka: „Evo Boga vašega“ treba da se objavi pre nego što Gospod dođe; to jest, kada On zaista dođe, Njegov narod će Ga prepoznati i reći će: „Gle, ovo je Bog naš, Njega čekasmo“ (Isaija 25,9 – Daničić). Ne bi bilo u redu reći onima koji ne poznaju Boga: „Evo vašeg Boga“, jer On nije njihov Bog. Svako na ovom svetu pravi bogove za sebe, služi svojim bogovima, ali Gospod zna da smo u neznanju i saoseća sa nama čak i kada kažemo u svojim srcima: Mi ne želimo Gospoda. Mi govorimo svojim postupcima: Nas ne zanima da Ga imamo nad sobom. Naša dela Ga odbijaju, ali Bog nas ne sluša. On kaže: Oni su jadna, neuka deca. Oni ne znaju o čemu pričaju. Sin kaže: Otići ću i objaviću (otkriću) Tvoje ime svojoj braći. „U Tebe se uzdaju koji znaju ime Tvoje, jer ne ostavljaš onih koji Te traže, Gospode!“ (Psalam 9,10). Svako ko zna (poznaje) Gospoda mora da Mu veruje, mora da Ga voli, zato što je On dostojan poverenja i ljubavi.

Sada, pošto poruka koja treba da se objavi za ove poslednje dane, treba da pripremi ljude za Gospoda kada se On otkrije i kada Ga svako oko bude videlo, mi znamo da će biti u redu reći: Evo Gospoda. Delo

onih koji tvrde da prihvataju i objavljuju poruku jeste da kažu svetu: Evo vašeg Boga, i da prenesu tu poruku svima. Da li je Gospod odbacio sve jadne, neuke, slabe ljude u svetu – neznaoše – u ovoj ili nekoj drugoj zemlji? – Ne, On ih voli i još uvek ih smatra svojom decom. Znae priču iz 15. poglavlja Luke. Bludni sin je uzeo očevo imanje, otišao i potrošio ga. *Otac ga nije odbacio, već ga je toliko voleo i čeznuo za njegovim povratkom da, kada ga je video izdaleka, potrčao mu je u susret i rekao: „Ovaj moj sin je bio mrtav i oživeo je. Bio je izgubljen, ali je nađen“.* Dakle, sve vreme koliko ga nije bilo, otac ga nikada nije zaboravio; on ga je još uvek smatrao jednim od svoje dece i čeznuo da se on vrati. Ovo je način na koji Gospod posmatra ljude na Zemlji. On ih zove svojom decom i čezne da se oni vrate i da uče o Njemu.

Đavo je obmanuo svet. On je lažno svedočio o Bogu i učinio da svi, u većoj ili manjoj meri, veruju da je Bog nepravedan i tiranin, i da Ga se ništa posebno ne tiču ljudska posla. I sada treba da odemo u svet i da kažemo: Evo vašeg Boga. Ali pre nego što to učinimo, biće neophodno da Ga mi sami poznajemo. Recimo da izađem sa porukom i kažem: Evo vašeg Boga, i neko upita: Gde je On? Ja Ga ne vidim, šta da radim? Moramo umeti da pokažemo Boga. Gde možemo da vidimo i upoznamo Boga? – U onome što je stvorio. Njegova večna sila i božanstvo se vide u delima Njegovih ruku. Tako, kada naučimo da Ga vidimo u Njegovim delima, onda možemo da kažemo ljudima: Evo vašeg Boga.

Ali Bog se otkriva u Hristu; pošto je sve što je stvoreno, stvoreno preko (posredstvom, kroz) Hrista – Reči. Dobro, ali Hristos koji je prikazan svetu, prikazan je kao vaskrsli i razapeti Hristos. On je Onaj o kome treba da kažemo: Ovo je naš Bog. Moramo dovesti ljude do toga da Ga vide razapetog za njih, i vaskrslog zbog njihovog opravdanja. Kao što smo pročitali u Rimljanima poslanici 10,6-9. Ne piše: Ko će se popeti na Nebo, da nam dovede Hrista, da možemo da Ga vidimo; ne piše: Ko će sići u bezdan, da izvede Hrista, da bismo mogli da imamo koristi od Njegove žrtve; piše – Reč, Hristos, Reč vere koju propovedamo, blizu ti je.

Zar nemamo sliku toga u Pavlovom govoru pred Atinjanima? Oni su opipavali, tražili Boga u svom neznanju. On je rekao: Bogu se ne

služi delima čovečijih ruku. On nije daleko ni od jednog od nas. Da li je time ipak mislio da je malo udaljen od nas? Ne; u Njemu živimo, i krećemo se, i jesmo (Tekst u Delima 17,25-28). Onda je On toliko blizu, da se poistovećuje sa nama. Bog, Gospod, Reč koja je postala telo zbog nas, poistovećuje se sa čovekom tako čvrsto, da te veze nikada ne mogu da se prekinu, nikada da se razreše; on je jedno sa ljudskim telom i tako će biti kroz čitavu večnost.

Sada vam govorim da, pošto možemo da vidimo da je ovo živa stvarnost za nas, onda su tu za nas i hrabrost, i snaga. Zato sam ja ovde, i sam grešnik. Želim da stavim svoje grehe na Gospoda, želim da me On vodi; ne samo grehe koje sam počinio, već i samo moje grešno stanje. Kako ću to učiniti? – „Svu svoju brigu prebacite na njega“ (1. Pet. 5,7 – SSP). Kako ćemo na Njega prebaciti sve svoje brige? Ovo je praktično pitanje.

Koliko ljudi zapravo zna kako da prebaci svoje brige na Gospoda? Da li da ih sve skupim na gomilu i prebacim ih na Gospoda? – Ne, ne možemo to da uradimo. Ako se sećamo prvih reči koje smo naučili u Poslanici Jevrejima, onda imamo odgovor – „nosi sve svojom silnom rečju“. On nosi sve. Sve je uključeno. Greh je uključen; da, On nosi naše grehe; On nosi svu tugu i sve slabosti sveta. Ali recimo da ja ne verujem u to – a ima mnogih koji ne veruju – da li to išta menja? Postoji izjava: On nosi sve svojom silnom rečju. Ali, ako ja u to ne verujem, da li će to išta promeniti u toj činjenici? Bog je istina, iako je svaki čovek lažljivac. Ko je lažljivac? – Onaj koji ne veruje u Božju Reč. Takav je uvek lažljivac, jer ko god ne veruje u Boga, čini ga lažovom; to jest, ko god ne veruje u Reč Božju, praktično kaže: Bog je lažljivac. Kada bilo ko kaže: Bog je lažov, šta on radi? – On sam laže. A ko je taj što kaže: Bog je lažljivac? – Svako ko ne veruje.

Da vidimo. Postoji tekst u Prvoj poslanici Jovanovoj, u 2. poglavlju, 21. stihu. Ovde će se veoma dobro uklopiti: „Ko je lažljivac ako ne onaj ko tvrdi da Isus nije Hristos (Mesija – Čarnić)“ (SSP). Pa sada, prilično je lako reći da je Isus Hristos Sin Božji; ali jedno je reći, a drugo je znati to, verovati u to. Šta podrazumeva to da je On Hristos? – Pomazani, Spasitelj (Mesija). Šta je Njegov posao kao Hrista? – Da

spasi, da se lično poveže sa svakim pojedincem, da nosi grehe. Da, da nosi naše grehe. Koliko grehova Hristos nosi? – Grehe svih. Imate to u prvom delu 2. poglavlja: „On je žrtva pomirenja za naše grehe“, – i onda verovatno zaboravimo ostatak stiha – „i ne samo za naše, već i za grehe celog sveta“. Jovan je rekao: „Evo jagnjeta Božjeg, koje uze na sebe greh sveta“, doslovno, „koje nosi grehe (množina) sveta“ (Jovan 1,29). Šta je donelo smrt? – Greh. „On je okusio smrt za svakog čoveka“. Stoga, koliko grehova je On stavio na sebe? – Grehe svakog čoveka.

I sada ponovo dolazimo do iste stvari. On nosi grehe svakog čoveka. To je činjenica. Nadam se da je činjenica da toliko verujemo u to, da smo zadovoljni što bi On trebalo da ih nosi, a ne mi. Da li to, u najmanju ruku, olakšava teret, ako mi nastavimo da ih sve nosimo? – Ne, on ih nosi u svakom slučaju. Ako mi ovo poričemo, onda uopšte nema vere u Hrista, jer imamo tu jednostavnu izjavu: „da se on javio da ukloni grehe“ (1. Jovanova 3,5 – Čarnić). On ih uklanja tako što ih odnosi. On ih nosi i uklanja. Ako ne pristanemo da ih On ponese, ako ne želimo da priznamo da ih On zaista nosi, već ih pustimo da budu na nama, onda, naravno, Njega činimo lažljivcem, a to nas čini lažljivcima i nemamo praktičnu korist od takvog sporazuma (dogovora).

Ali sada On nosi grehe sveta. Razmišljajmo o sebi, čak pre nego što smo se obratili; da li je On nosio naše grehe tada? – Da. Pa da li ste ikada počinili neki greh ili imali greh ili grešnu naviku a da je to bilo nekako udaljeno od vas? Da je taj greh još bio par stotina metara daleko od vas, da je bio jasan prostor između vas i vašeg greha, vi biste mogli prilično dobro da napredujete. Problem je bio što je greh sve vreme bio upravo u vama. I pošto smo bili grešni, greh je bio u nama i mi sami smo bili greh. Imali smo teret toga; ali šta je sve vreme bila istina u vezi sa Hristom? – On je nosio naše grehe. Gde je On onda bio? – U nama; on je živio u nama – ne u opštem smislu. Hristos nije u nama u opštem smislu, već lično i pojedinačno.

Mi moramo za sebe da saznamo da li verujemo u najjednostavniju stvar koju jevanđelje prikazuje. Hristos nosi grehe sveta i On je to činio od početka. Mnogo puta ste čuli priču o čoveku koji je išao putem sa vrećom kukuruza na svom ramenu, a njegov sused je naišao zaprežnim

kolima i pozvao ga da se popne, da ga poveze. I on se popeo i seo na sedište iza; i uskoro se vozač osvrnuo i video čoveka sa vrećom kukuruza koja je još bila na njegovom ramenu i rekao je: Zašto to ne spustiš? – O, to je suviše za konja. Dovoljno je što nosi mene samog bez mog tereta.

Sada, ako nosimo svoje grehe, da li to olakšava teret Gospodu? – Ne; On ih i dalje nosi. Oko toga nema rasprave. Mi pokušavamo da dođemo do praktičnih činjenica i, *ako im verujemo i ne odlažemo ih*, pronaći ćemo sve dobro koje postoji u njima. On nosi grehe sveta. Ali ima mnogo ljudi koji se nikada nisu oslobodili svojih greha. Možda ovde ima nekih. Ako ovde postoji neko ko nikada nije saznao kako to izgleda osloboditi se greha, onda se nadam da će mu ova lekcija pomoći da vidi jasno i da razume kako da pusti (odbaci) greh i da ga se otarasi; zato što ja nemam poruku, bilo šta da kažem ljudima na uopšten način: Dođite Gospodu, i prihvatite Ga kao svog Spasitelja, i prepustite Mu svoje grehe, i On će vas spasiti. To je lako reći, ali ljudi to ne razumeju. Gde je On kako bih mogao da Mu dođem? Gde mogu da Ga nađem? Oni to ne vide. Hiljade jasnih ljudi koji su iskreni, i ozbiljni, i željni da se otarase greha i da žive pravednim životom, prihvataju Ga; oni misle da, ako budu verovali u nešto, zašto ih Gospod ne bi blagoslovio – i On to čini. Gospod, u svojoj beskrajnoj milosti, prihvata najtiši šapat, najmanji podsticaj, čak i pomisao koja je daleko, i dočekuje je, i radi u njenu korist. Ali ipak znamo – ja znam, i vi znate iz svog iskustva – da ima mnogo ljudi koji priznaju Hrista, priznaju da su hrišćani, a nemaju jasno određenu ideju kako doći Gospodu, pronaći Gospoda, upoznati Ga i biti lično upoznat (blizak) sa Njim.

A sada, ono što mi želimo jeste da prestanemo da budemo neozbiljni. Ako je Gospod blizu, i treba da bude nađen, onda želimo da Ga nađemo; a On kaže: „Tražite Gospoda, dok se može naći; prizivajte Ga, dokle je blizu“ (Isaija 55,6 – Daničić). Dok je blizu, o, tako blizu da ne morate da prelazite na drugi kraj sobe; ne morate uopšte da idete nigde, već je ovde; On je u vama. On je bio toliko blizu mene svih ovih godina kada nisam znao ništa o Njemu, i nosio je moje grehe. Zašto? – Zato što je Gospod Isus u svemu što je stvorio. On nosi sve, zato što je On u svemu. On je spona čak i za neživu prirodu. Lično, moćno Božje

prisustvo je ono što drži planine i sprečava da se kamenje raspadne na deliće; zato što je Bog tu, sa svojom ličnom silom. A videli smo juče, kada su u pitanju trava, i drveće, i korenje – da oni uzimaju hranu koja je prilagođena njima, a ostavljaju sa strane ono što im ne odgovara. To fino razlikovanje, kada uzimaju ono što je dobro za njih, a ostalo ostavljaju sa strane, videli smo da nije ništa drugo nego Božja sila koja za njih radi ono što mi zovemo instiktom kod životinja; a kada je u pitanju čovek, to zovemo razumom. To je Božje lično prisustvo. Ako priznamo da je On u nama, da smo mi poput trave i biljaka, i ako to zaista priznamo, kao što to čini i sama trava, onda će nas ova Božja sila voditi da napravimo isti pravilan izbor, kao što čine trava, korenje i drvo, birajući ono što im je neophodno.

„Od Njega ste i vi u Hristu Isusu, koji nam je postao mudrost od Boga, pravednost...“ (1. Kor. 1,30 – Čarnić). Ali problem je što ljudi to neće da priznaju. Oni nisu spremni da priznaju da nemaju silu, a tako umišljaju da im ne treba Gospod, i zato ne puštaju Gospoda da upravlja njima. U prvom poglavlju Rimljanima poslanice, nakon izjave da se ono, što se može saznati o Bogu, o Njegovoj večnoj sili i božanstvu, pokazuje od stvaranja sveta, na onome što je On stvorio, imamo ovo:

„(Tako) da nemaju izgovora, jer iako su Boga poznali (upoznali – SSP), nisu ga kao Boga proslavili, niti zahvalnost pokazali, nego u svojim mislima padoše u ništavnu varku (zaludeše – Karadžić), te potamne njihovo nerazumno srce. Postali su ljudi govoreći da su mudri, pa zameniše slavu besmrtnoga Boga slikom i prilikom smrtnog čoveka, i ptica, i četveronožnih životinja, i gmizavaca.“ (stihovi 20-23 – Čarnić)

Oni (neznabošci, ljudi) zaludeli su u svom rasuđivanju i njihovo telesno srce je potamnelo. I tako čitamo u 2. Korinćanima 10,4.5:

„Jer, oružje našeg vojevanja (borbe – D. Stefanović) nije telesno, nego božanski silno u razaranju utvrđenja. Mi ra-

zaramo mudrovanja i svaku oholost koja se diže protiv spoznanja Boga, i zarobljavamo svaku misao, da bude poslušna Hristu.“ (SSP)

Ovo znači da ono što mi obožavamo kao ljudski razum, zapravo je glupost. „Govoreći da su mudri, postali su ludi.“ To jest, obožavati ljudsko rasuđivanje, odvojeno od Gospoda, jednostavno je glupost. Ako bi ljudi želeli da rasuđuju pravilno, oni moraju da se predaju u Božje ruke, čija sila deluje u njima, da bi On bio njihovo rasuđivanje: da bi On birao za njih. Reč „jeretik“ znači onaj koji bira, odlučuje za sebe. To ne znači da je čovek, koji ne izabere ono što ja kažem, jeretik – da je čovek, koji odlučuje sam za sebe, odvojeno od crkve, jeretik. Ne; svi u crkvi mogu da budu jeretici, ali oni mogu biti pravoverni, u skladu sa „vjeruju“¹ svoje religije. Jeretik je čovek koji odlučuje sam za sebe, umesto da dopusti da Bog odluči. Kada verujemo da je svako telo trava, mi jednostavno dopuštamo Bogu u nama da odluči za nas, kao što On odlučuje i u korenu, u biljci, da izabere ono što mu je neophodno. Koren će preći veliku razdaljinu u potrazi za onim što mu je potrebno, i svaki put će to pronaći. Ići će daleko da bi našao vlagu, a ostaviće suvo mesto. On je pasivan u rukama Gospoda, i Gospod odlučuje za njega, i to je jednostavno ispravno.

Mi treba da naučimo ovu istinu, da vidimo Boga u onome što je stvorio. Tako ćemo videti Boga i u nama. U početku je bila Reč, i Reč je bila u Bogu, i Reč je bila Bog, i Reč je postala telo. Onda, ako verujemo u Reč, moramo da verujemo da je Reč telo. I ta istina koja će, kada se prihvati, skloniti grešnika od greha, i uzvisiti ga, jeste prepoznavanje jednostavne činjenice da je Bog u njima; da je On u njihovom životu, da je On njihova snaga; da nema ničega odvojeno (bez) Boga.

„Nisi mi kupio za novce kada², niti si me pretilinom (salom) žrtava svojih nasitio, nego si me mučio svojim gresima, i dosadio si mi bezakonjem svojim.“ (Isaija 43,24 – Daničić)

1 *Vjeruju* – kredo – kratka formula glavnih istina određene religije.

2 Kad - sredstvo za kađenje, najčešće tamjan – *prim. izdavača*

Ispunjava me stidom i kajanjem, a u isto vreme, najlepšom ljubavlju prema Gospodu, kada pomislim da sam svim gresima, koje sam počinio svih ovih godina, naterao Gospoda da ih nosi: da sam Ga time opterećivao. Zato što On ne voli greh. To je Njemu gadno; to je Njemu odvratno; a ipak je dozvolio da Njegov život nosi ove grehe, i bio je zabrinut zbog njih. Ali trebalo bi da svako bude ispunjen ljubavlju kada pomisli na Njegovo strpljenje, da je On, kako bi nas oslobodio od ovih greha, spreman da ostane sa nama godinu za godinom, sa onim što mi tovarimo na Njega, i ipak ostaje tu, čekajući i čekajući da prepoznamo tu činjenicu, da je On ovde, tako da mu dopustimo da ih nosi i da se oslobodimo njih. Otvorite sada 4. poglavlje Efescima poslanice. Počemo sa 4. stihom:

„Jedno je telo i jedan je Duh, kao što ste i vi pozvani na jednu nadu svoga zvanja. Jedan Gospod, jedna vera, jedno krštenje. Jedan je Bog i Otac svih, koji je nad svima, i kroza sve, i u svima vama.“ (KJV)

Najbolji grčki prevod, ako se dobro sećam, izostavlja tu reč „vama“ i glasi: „Koji je nad svima, i kroz sve, i u svima“. Recimo da uzmemo onako kako piše: „Koji je nad svima, i kroz sve, i u svima vama“. Ni polovina vas ovde ne veruje u to, čak ni na taj način, zato što mi imamo tu nesrećnu farisejsku predstavu da je Bog u nama sve dok smo mi dovoljno dobri da bi došao u nas – Bog je u nama, zato što nismo poput onih grešnika. Nije li to ona farisejska molitva? – Jeste. Kao hrišćani, mi verujemo da Hristos dolazi da stanuje u nama, a ipak o tome mislimo kao o nekoj vrsti generalne odvojenosti. Ali evo Njega nad svima, i kroz sve, i u svima vama. Da li je to tačno? – Da; Božji duh je ovde i, govoreći ovom skupu, kaže: „I u svima vama“. On nije u nama zato što smo mi dobri, zato što smo zahvalni Bogu jer nismo kao taj jadni grešnik. On je nad nama, i kroz sve, i u svima.

„A svakome od nas dana je blagodat po meri Hristovoga dara. Zato kaže: ‘Pope se na visinu i zarobi roblje (odveo je

zarobljene – eng. prevod), dade darove ljudima. A reč ‘pope se’ šta drugo znači, nego da je sišao u donje delove zemlje? Taj što je sišao, to je isti onaj koji se i popeo više svih nebesa - da sve ispuni.“ (stihovi 7-10)

Ovde su nam izloženi Hristova smrt i vaskresenje. Isto ono što je pred nama sve vreme. I dok je činjenica da je Bog, da, Gospod Isus Hristos, u svemu, On ipak još uvek ne ispunjava sve, zato što se ljudi suprotstavljaju tome, i zadržavaju to, i protivreče istini. Međutim, Božja namera je da, raspećem i vaznesenjem, može da ispuni sve kao u početku, potpuno da ispuni sve. Ali zbog čovekovog greha, Bog od stvaranja ne ispunjava (sve) u potpunosti i Božja punina se ne vidi. U početku, Božje apsolutno savršenstvo se videlo u svemu što je stvorio. Sada to nije tako. Međutim, Božja namera je da oni budu obnovljeni i On se popeo na visinu, kako bi mogao da ispuni sve. A sada da se vratimo na 3. poglavlje (Efescima):

„Toga radi priklanjam kolena svoja pred Ocem Gospoda našeg Isusa Hrista... da Hristos može da se useli u vaša srca.“
(stihovi 14 i 17 – KJV)

Tako vidimo da Hristos može da se useli u naša srca. Ali u desetom poglavlju Rimljanima poslanice, reči se odnose na one koji ne znaju Gospoda, već opipavaju i pitaju: Gde ćemo Ga naći? „Blizu ti je reč, baš u tvojim ustima, i u tvom srcu.“ Zašto se onda Duh, kroz apostola Pavla, molio da Hristos prebiva u srcu? Kada govori grešnicima, on kaže: Reč, Hristos, jeste u tvom srcu. Međutim, Pavle se moli da Hristos prebiva u vašim srcima VEROM. Postoji razlika i to velika razlika. Ranije, Hristos je bio u mom srcu, a ja to nisam znao. Hristos je bio u mom telu, On je bio moj život, u Njemu sam se kretao i postojao. Njegova sila je učinila da moja krv protiče; Njegov život je bio sve što sam imao, ali to nisam znao, nisam uopšte mario za to. Ali zar ne vidite da, čim čovek prepozna tu činjenicu, poveruje u tu činjenicu i živi u svakodnevnom svesnom priznavanju te činjenice da je Hristos u

njemu, da je Hristos njegov život, da on nema drugi život niti silu, osim Hristovog života i sile, to čini ogromnu razliku u životu tog čoveka? On će reći: O, ja uopšte ne pripadam sebi; mislio sam da imam pravo da radim ono što želim, ali nemam; ovo nije moja sila, niti snaga.

Bog je jedini koji ima pravo da upravlja čovekom. I kada se Hristos useli u srce verom, tada će molba biti ispunjena: „da budete u ljubavi ukorenjeni i utemeljeni, da biste vi sa svima svetima mogli razumeti šta je širina, i dužina, i visina, i dubina, i poznati Hristovu ljubav koja prevazilazi naše saznanje, da budete ispunjeni do sve ponoće Božije“ (Efescima 3,17-19 – Čarnić). Umesto da Ga odbijamo nepravednošću, i da Mu jednostavno dozvolimo da nam da dovoljno svog života za održavanje našeg svakodnevnog fizičkog života, mi ćemo uzeti dovoljno Njegovog života da nas podupre, dozvoliti Mu da nas ispuni svom svojom puninom. Postoji ogromna razlika. Razapet i vaskrsao u telu, u telu svakog čoveka, ja prenosim ljudima tu poruku: Evo tvog Boga, razapetog i vaskrslog, koji nije daleko od tebe, već je u tvojim ustima i u tvom srcu; veruj da je On tvoj život, da je bio razapet i vaskrsao da tebe oslobodi od smrti i greha. Kada to priznamo, onda će nas On ispuniti. Ako ne priznamo, onda se Pismo ispunilo: „Čovek u časti, ako nije razuman, izjednačiće se sa stokom koju kolju“. (Psalam 49,20 – Daničić)

Međutim, Bog je stvorio čoveka za viši položaj nego što je taj koji ima stoka. Ako Mu jednostavno dozvolimo da živi u nama ovaj fizički život, mi od Njega ne dobijamo ništa više nego što dobijaju životinje. A Bog nas nije stvorio da budemo životinje; On je stvorio čoveka kao svog sopstvenog prijatelja. On je stvorio ljude da budu kao On, jer oni i jesu kao On. Mi smo Njegovo potomstvo, Njegova deca, stvoreni da budemo saradnici, prijatelji i da budemo povezani sa Njim – ne znam kako to da objasnim, kako ne biste dobili pogrešnu ideju – ali to treba da bude na uslovima jednakosti; i iako je On daleko nad nama, On ne čini da se osećamo kao da On silazi ili kao da se udostojio da priča sa nama; i kada odemo na Nebo, iako ćemo moći kroz čitavu večnost da budemo svesni da je On beskrajno iznad svakog drugog bića u svemiru, mi nećemo osećati uzdržanost da Mu pristupimo, ništa više nego što bismo osetili u prisustvu naših zemaljskih roditelja. Bićemo kao

dete koje dolazi svom ocu, bez ikakve rezerve i ograničenja. To je ono za šta nas je On stvorio.

A sada, ako ste vi zadovoljni idejom da On ne bi trebalo da nam da ništa više od svog života nego što daje životinjama, onda naša sposobnost rezonovanja postaje poput one koju imaju životinje. Oni ljudi koji, kada su upoznali Boga, nisu Ga proslavili kao Boga, nisu Ga poštovali, već su postali isprazni u svojim razmišljanjima i poludeli, i pretvorili su slavu večnog Boga u obličje smrtnog čoveka – zaboravili su Boga i obožavali su idole, dela svojih ruku. A 115. Psalm kaže o ovim idolima i ovakvim ljudima: „Takvi su i oni koji ih prave“ (stih 8). To jest, kada su ovi ljudi postali isprazni u svojim sopstvenim razmišljanjima, oni su postali poput bogova koje su obožavali. Za mene je bila neverovatna pomoć da razmišljam da nema toga što dotiče čovečanstvo – nema toga što mene dotiče, nema ničega što ja osećam, što me tišti, što me povređuje ili uzrokuje bol, fizičku bol, ili bilo kakvu drugu vrstu bola – nema ničega čega sam svestan, ili što utiče na mene pa sam nesvestan toga, a da to ne dotiče i Gospoda Isusa Hrista. Ako sam bolestan, svaki bol koji muči moje telo, dotiče i Gospoda, i On ga oseća, jer da nisam živ, ne bih mogao to da osetim. To je moja osetljivost, moja osećajnost, moji živci, život koji je u meni, koji oseća bol. On je moj život. On to oseća. Ima nečega u ovome što čoveka može da podigne i omogući onome ko je slab da postane snažan. Kao što je i Pavle rekao: „Kad sam slab, onda sam silan (jak – SSP)“ (2. Kor. 12,10 – Čarnić). Greh koji sam počinio On je osetio više nego ja, zato što sam ja uživao u njemu, a On nije. Ja sam voleo taj greh, ali On nije. Njemu je bio odvratn, ali ga je osetio u celini. Onda ja kažem: Gospode, ja sam ovo učinio; ako ćeš to poneti, a ti to nosiš, samo ga uzmi. Pustite da padne na Njega; On će ga poneti. On je došao u telu Isusa iz Nazareta, da nam pokaže kako će u telu moći savršeno da se odupre grehu.

Ne znači mi ništa u ovom svetu, niti bilo kome drugom, da gledam u Njega, i vidim kako On to čini, ako to ne čini u meni. Recimo da pogledamo u Njega kao primer; ali ako je Hristos jednostavno za nas samo primer u koji treba da gledamo, i mi vidimo Isusa iz Nazareta, kako je bio dobar, kako je bio drag, kako je bio mudar – ako je to sve,

ja ne bih imao nadu. To bi bilo samo obeshrabrenje; ali kada On kaže: Evo vašeg Boga, gde mi to treba da Ga posmatramo, u daljini? – Ne, upravo ovde.

Jedno Biće je od početka do kraja dopustilo Bogu da Ga savršeno ispuni. To je razlog zašto je bio tako mudar, i činio samo ono što je ispravno, i mislio samo ono što je ispravno. On je uvek znao kada da odgovori na pitanja, a kada da ne kaže ništa. On je bio potpuno ispravan zato što Ga je Bog ispunio i to je slika upravo onoga što On može da učini. Sada, On kaže da je ista sila i u mom telu. „Reč je u tebi, baš u tvom srcu“ (Rim 10,8 – eng. prevod). Dobro. Video sam šta On može da učini. Sada ću jednostavno da verujem i da Mu dopustim da to učini i u meni; i onda će se Hristos useliti u moje srce verom – a vera je prihvatanje i prisvajanje; to nije izjašnjavanje da se veruje danas, a da se sumnja sutra. Pravednik će živeti verom. Mi ne bismo dugo živeli ako bismo danas disali, a sutra prestali da dišemo.

PREDAVANJE BROJ 9

(Četvrtak popodne, 18. februar 1897)

Tu istu pouku koju smo imali pred nama juče, i dan pre toga, imamo još uvek: „Vidimo Isusa“ ili poruku: „Evo Boga vašega“; I tako treba da nastavimo, sve dok Ga zaista ne vidimo. Čitaćemo u 2. poglavlju Jevrejima poslanice, kako bi ovaj deo Pisma bio svež u našim umovima, i kako bismo ga povezali sa drugim tekstovima, da bismo jasnije videli činjenice.

Pretpostavljam da svi ovde izuzetno poštuju Božju Reč, to jest, kad god Reč dođe do nas, ne preostaje nam ništa drugo nego da je prihvatimo. Ali prihvatiti ne znači jednostavno klimati glavom i reći: „Tako je“. To nije prihvatanje. Neka osoba bi umrla od gladi prihvatajući hranu na taj način. Ako mi neko donese hranu i stavi je na sto, i ja kažem: „Hvala. Verujem da je to dobra hrana. Izgleda dobro. Deluje kao najdivnija vrsta hrane. Zahvaljujem se“ – umro bih od gladi, ako nikada ne bih učinio ništa više od toga. To nije prihvatanje.

Božja Reč nam ne dolazi da bismo je gledali, divili joj se ili joj se čudili; znatno manje, naravno, da bismo o njoj raspravljali i analizirali; već je Božja reč život i dolazi nam da bi za nas bila život, a mi je prihvatamo samo kada dopustimo tom životu da se razvije do najveće punine, tako da možemo, kroz taj život, da imamo sve ono što je Bog spremio za nas.

Mi čitamo Pismo, mi vidimo Isusa, koji je učinjen malo manjim od anđela, zbog smrtnog stradanja, krunisan slavom i čašću; koji je blagodaću Božjom trebalo da okusi smrt za svakog čoveka. Ovde imamo čitavu priču jevanđelja – Reč je postala telo, razapeta je i ustala u telu. To je jasno izraženo u tom stihu. Nema sumnje u vezi sa tim.

Svi se slažemo da u ovome jasno vidimo Hrista, razapetog i vaskr-slog u telu, zato što Ga vidimo malo manjim od anđela, odnosno, kao čoveka. To je Reč koja je postala telo. Vidimo Ga kako je okusio smrt za svakog čoveka. To je raspeće. Vidimo Ga krunisanog slavom i čašću. To je vaskrsenje, podizanje sa desne strane Boga. On je okusio smrt za

svakog čoveka. Za koliko njih je onda ponovo primio život? – Za svakog čoveka.

„Da bi mnoge sinove doveo u slavu, dolikovalo je Onome za koga i kroz koga sve postoji (i kroz koga je sve – Čarnić) da Začetnika (Poglavara – Karadžić) njihovog spasenja učini savršenim kroz stradanje (patnju – Stvarnost). Jer, i Onaj koji posvećuje i oni koji se posvećuju, svi su od jednoga. Zato se on ne stidi da ih zove braćom.“ (Jevrejima 2,10.11 – SSP)

On se ne stidi da nazove braćom – koga? – Sve za koje je umro. Koji je dokaz da se On nije stideo da neke osobe nazove braćom? – Govoreći: „Objaviću (otkriću) Tvoje ime svojoj braći“, a činjenica da kaže: „Objaviću Tvoje ime svojoj braći“ pokazuje da su ova braća – u kakvom stanju? – Neupućeni u to kako se On zove. Oni ne znaju Božje ime. Tako je Hristos na Nebu, gledajući dole, na jadne, ponižene, potlačene ljude na Zemlji, koji ne znaju Božje ime, nazvao ih braćom; i u svojoj ljubavi i iz samilosti rekao je Ocu: „Objaviću Tvoje ime“ njima.

„Usred crkve hvaliću te. I opet: Ja ću se u Njega uzdati. I opet: Evo ja, i deca koju mi je dao Bog. Imajući u vidu da deca imaju telo i krv, tako je i On uzeo udeo u tome.“ (stihovi 12-14 – eng. prevod)

Zašto? – „Da smrću uništi onoga koji ima vlast nad smrću“ (14. stih – SSP). Njemu nije dovoljno da uništi smrt. On mora da uništi onoga koji ima vlast nad smrću, to jest, đavola. I šta još? – „I da izbavi (oslobodi – SSP) one koji su strahujući od smrti celog života bili u ropstvu (bili robovi – Karadžić)“ (15. stih – Čarnić). Dakle, robovi straha.

Okrenimo se osmom poglavlju Rimljanima poslanice, od desetog stiha:

„A ako je Hristos u vama, onda je vaše telo mrtvo zbog greha, ali je vaš duh živ zbog pravednosti. I ako u vama prebiva (živi – Karadžić) Duh koji je Isusa vaskrsao iz mrtvih, onda će Onaj koji je Hrista vaskrsao iz mrtvih oživeti i vaša smrtna tela svojim Duhom, koji prebiva u vama. Tako, dakle, braćo, dužnici smo, ali ne telu da bismo po telu živeli. Ako po telu živite, umrećete; ali, ako Duhom usmrćujete telesna dela, živete. Jer, oni koje vodi Božiji Duh, Božiji su sinovi. Niste, naime, primili duha [kog duha?] robovanja pa da opet strahujete, nego ste primili Duha usinjenja, kojim vičemo: ‘Aba, Oče!’ Sam Duh svedoči s našim duhom da smo Božija deca. Pa ako smo deca, onda smo i naslednici - naslednici Božiji i sunaslednici Hristovi.“ (stihovi 10-17 – SSP)

Mi smo naslednici. Zapazite, imamo ovde dve različite stvari – „Naslednici Božji i sunaslednici Hristovi“. Kakva je razlika između nasledstva i sunasledstva? – Nema razlike. U tome se nalazi jedna od najslavnijih pouka koju mi je Bog ikada rekao. Deca i naslednici Božji! Ne znam koliko ljudi je pročitao ovo u jednostavnom značenju kao da nasleđujemo Božju imovinu. Ali, tekst kaže da smo naslednici samog Boga. Većina nas verovatno ima siromašne roditelje; oni uopšte ne bi mogli da nam ostave bilo kakvu imovinu; međutim, uprkos tome, zar nam nisu ostavili nasledstvo? Koja je prva i glavna stvar koju mi nasleđujemo od naših očeva?

(Glas) Ime.

Pa sama titula nije ništa, naravno. To su osobine, sklonosti, način razmišljanja – to je ono što nasleđujemo; tako svaka osoba na ovom svetu ima nasledstvo od svojih roditelja. Već smo pročitali u prvom poglavlju Jevrejima poslanice da je Hristos jedinorodni Sin, da po nasledstvu ima slavnije ime od anđela, da je odraz (prikaz) Njegove slave, a mi smo Hristovi sunaslednici. Dolazimo do ovoga, ako se samo zadržite na tome. To nam otkriva divnu mogućnost. Božji naslednici! Sećate se psalma (16,5) koji kaže: „Gospod je moj deo nasledstva“. Ja Njega nasleđujem kroz istog Božjeg Duha. Kroz večnog, božanskog

Duha, mi smo učinjeni naslednicima, Božjim naslednicima. Šta onda to znači? Nasleđujemo osobine Boga? Da li je to suviše smelo?

(Glas) To je upravo onako kako jeste.

Ja to ne mogu da objasnim, zato što ja ne mogu da razumem Božjeg Duha. Ne mogu da razumem samo Božje postojanje; ali ovde imamo tvrdnju da smo mi Božji naslednici i Hristovi sunaslednici. Onda, šta god Hristos prima od Oca, to takođe, kada prihvatimo Njegovog Duha, nasleđujemo i mi u Njemu. Stoga, kakve god osobine, kakvu god prirodu, šta god Sin nasledi od Oca, mi kao sunaslednici, naslednici samog Boga, nasleđujemo u Njemu.

To je tajna, ali je ipak i činjenica da smo svi mi primili određenu prirodu i sklonosti od naših roditelja. Ovo nasleđe se spolja vidi u boji kose i očiju, u crtama lica, u našim pokretima i postupcima. Ovo su naša prava po zemaljskom rođenju. A kao što primamo ove zemaljske stvari od naših roditelja, čak i od našeg nebeskog Oca, kroz Duha, primamo Njegove osobine. Ovo je naše pravo po nebeskom rođenju.

Imamo ovu pouku u petom poglavlju Rimljanima poslanice: „Jer kao što su neposlušnošću jednoga čoveka (šta je bila posledica?) mnogi postali grešni“ (19. stih – Čarnić). Čijim grehom su mnogi postali grešni? – Adamovim. Dakle, mi dolazimo na svet grešni, zar ne? Nasledstvo koje dobijamo od svojih roditelja – njihove osobine i sklonosti, njihove zle osobine – možete videti u bilo kom detetu. Možete videti oca ponovo u detetu i sva zla koja su njegovi roditelji počinili, i ne samo otac i majka, već i deda i baba generacijama unazad. Sva zla koja su činili generacijama utisnula su taj pečat u njih i to zlo je utisnulo svoj pečat u nas. Nema potrebe da se raspravljamo o tome. Mi to znamo. Mi svi prepoznajemo tu činjenicu, zato što je, ne sumnjam, obeshrabrujuća za mnoge od nas; i možda smo je često uzimali kao izgovor za neuspех, govoreći: „Ja sam to nasledio“. Mi kažemo: „Ja ovo ne mogu da promenim, zato što je to deo moje prirode. Ja sam to nasledio od svog oca ili svog dede“. Uzmite, na primer, sklonost ka piću. Ona se prenosi generacijama. Ona često dolazi iz prethodnih generacija, ali se sigurno javlja. Ove stvari nisu izmišljene; one su mi, zar ne? One su deo našeg bića – one nas čine onim što jesmo, i mi to ne možemo da promenimo.

Znamo da ne moramo da pokušavamo da činimo ta zla. Ona se pojavljuju spontano.

A sada, uzmimo ceo stih. Nemamo teškoća sa prvim delom i, ako prihvatimo zaključak, bićemo srećni:

„Jer kao što su neposlušnošću jednoga čoveka mnogi postali grešni, tako će i poslušnošću jednoga, mnogi postati pravedni.“ (19. stih)

Kako smo to neposlušnošću jednog čoveka mi postali grešni? – Mi smo to nasledili. I sada, ponudom¹ jednog u telu, mi ćemo biti učinjeni pravednima na isti način. Imamo kontrast. Upravo kao što smo došli do toga da budemo jadna, pala, grešna stvorenja, isto tako ćemo biti učinjeni pravednima. Šta je pravednost? – Postupati ispravno. Onda će mnogi postupati ispravno; to je jasno. A kako će mnogi postupati ispravno? – Poslušnošću Jednoga. Pa onda, ako sam ja učinjen pravednim Njegovom poslušnošću, ako ja postupam ispravno Njegovom poslušnošću, gde je On poslušan? U meni. Šta ja radim? Puštam Ga, potčinjavajući se Božjoj pravednosti. Pre neki dan je pročitano nekoliko reči iz jednog svedočanstva i pozvaću vas da obratite pažnju na jednu rečenicu, koja glasi ovako:

„Imam Reč Gospodnju, jasnu i ubedljivu, da svi koji vide potrebu za organizacijom, moraju i sami da postanu primer time što će biti organizovani.“

Šta je sada za nas prva stvar koju treba da razmotrimo? Mi nemamo ništa sa tim što drugi rade, ili što radi generalna organizacija, već jedina stvar koja treba da nas se tiče je naša sopstvena, individualna organizacija. Kako ćemo biti organizovani? Kako će se to dogoditi? Da li ćemo to učiniti? Da li ću ja organizovati sebe? – Ne. To je ta ista slika koji smo već imali. Ja sam živa organizacija, zar ne? Nije li ovo telo organizovano? Da; razni organi mog tela zajedno funkcionišu u savršenom skladu, i svaki deo funkcioniše. To je organizacija. Oni

¹ Darom, i to naslednim, kao što to i govori Rimljanima 5,15-19 – Videti endnotu u predavanju broj 7. – *prim. izdavača*

zajedno funkcionišu savršeno, bez ikakvog sukobljavanja, bez ikakvog odsustva harmonije (usklađenosti), svi su složni. Šta sam ja učinio da bih se ovako organizovao? – Ja sam takav rođen. Kako ću onda ostvariti tu organizaciju koju Bog želi da imam? – Ponovnim rođenjem: tako što ću sada postati, ne naslednik svojih zemaljskih predaka, već Božji naslednik. To je jasno. Da li vam je to jasno? A sada, šta bismo radije imali, dok ovde proučavamo – šta biste vi, kao grupa ljudi, radije imali: da sat vremena svakog dana provedete ovde u prijatnoj pouci (ne kažem da biste to i dobili, kada bih ja vodio čas), ili da, kao rezultat proučavanja Svetog pisma, budemo organizovani, učinjeni slobodnima? Da vidimo koliko ovde ima onih koji veruju da ih je Bog stvorio da budu drugačiji od onoga što jesu, i da Bog za njih ima nešto uzvišenije i bolje nego što su ikada primili od Njega – naime, Njegovu puninu; koji veruju da ovde nešto fali; koji veruju da ovde za nas postoji nešto što mi nemamo, nedostatak onoga što nas ometa u našem svakodnevnom životu i u našem delovanju, kako bismo mogli da budemo povezani sa uzrokom? Hajde da vidimo vaše mišljenje. Koliko vas misli da je to tako? Koliko vas zna da je to tako? (Veći deo skupa je podigao ruke)

Čini se da je preovladavajuće. Zašto je to tako? – Zato što nismo organizovani. A šta bi trebalo da uradimo da ostvarimo tu organizaciju? Kako ćemo je ostvariti? – Pokoravajući se Gospodu. Koliko pretpostavljamo da Gospod želi da čekamo na to? Drugim rečima, postoji li vremenski trenutak u budućnosti koji je Bog odredio, kada će svi ovi blagoslovi, i punina blagoslova, doći na nas, tako da još uvek ne smemo sve to da očekujemo? Koje vreme Gospod daje čoveku? – Danas: sada je vreme prihvatanja. Doći ćemo do toga kasnije, dok budemo proučavali sledeće poglavlje Jevrejima poslanice. Duh govori danas: „Danas ako čujete Njegov glas, neka vam ne otvrdnu vaša srca“ (Jev. 3,7.8 – Čarnić). „Gledajte, braćo, da kako ne bude u kome od vas zlo srce koje ne veruje (neverstva – Karadžić)“ (stih 12). Zapazite, ne kaže – zlo srce krađe, zlo srce nasilja, zlo srce bogohuljenja, već zlo srce neverstva. „Nego bodrite jedan drugoga svaki dan, dok god se kaže ‘danas’“ (stih 13). Jedan dan dolazi posle drugog, ali svaki dan koji dolazi jeste „danas“, i to je jedino vreme koje Bog daje. Slavna činjenica

je, stoga, da čak i danas, ako smo zaista spremni da čujemo Gospodnji glas, mi možemo, kao pojedinci, da budemo organizovani po Gospodnjem savršenom planu. Čitamo u 61. poglavlju Isaije:

„Duh je Gospoda Boga na meni, jer me Gospod pomaza da javljam dobre glasove krotkima, posla me da zavijem ranjene u srcu, da oglasim zarobljenima slobodu i sužnjima da će im se otvoriti tamnica.“ (stih 1 – Daničić)

Gospod izgovara tu reč „sloboda“, a kada Gospod nešto kaže, šta je to (šta nastaje)? – Baš to što kaže. Gospod svim zarobljenima kaže: „Sloboda“. Šta onda svi imaju? – Slobodu. Okovi su slomljeni i niko ne treba da sedi u ropstvu, zato što mu je DATA sloboda. Zato je svako ko sedi u ropstvu dobrovoljni rob, dobrovoljni zarobljenik. Niko ne mora da bude vezan. To je dobro. Gospod je razoružao poglavarstva i vlasti (Kološanima 2,15); da, On ih je razoružao i nadvladao ih. On je ušao u kuću snažnog čoveka, i svezao ga je, i pokvario njegova dobra, i uzeo mu oklop u koji se ovaj uzdao. A onda, kada se Hristos u nama povinuje (posluša) – zapazite, kada Hristos *u nama* posluša – koliku moć đavo ima nad nama? Nikakvu. Kada dopustimo Hristu da nas ispuni kroz Duha, tako da budemo ispunjeni svom Božjom puninom, onda imamo vlast „nad svakom neprijateljskom silom“ (Luka 10,19). Šta je naš deo? – Pokoravanje (potčinjavanje).

To isto delo potčinjavanja je dovoljno i vama i meni za ostatak našeg života. Pokoriti se, prepustiti se i nastaviti da se prepuštamo, ili radije, da ostanemo prepušteni, dok stičemo nova iskustva, jeste sve što moramo da činimo; a to će zahtevati sve naše vreme. Ima dovoljno posla za nas i onda da stanemo i dopustimo Gospodu da nas ispuni svojim Duhom i da radi kroz nas. To ne znači lenjost; to je pasivna aktivnost, ako tako hoćete; to znači biti isto tako aktivan kao što je bio i sam Gospod; zato što će sam Hristos koji živi u nama, biti upravo onakav kakav je bio kada je bio ovde na Zemlji.

Zato, radimo! Ima dovoljno posla za nas. „Ovo je delo Božije, da verujete u onoga koga je on poslao“ (Jovan 6,29 – Čarnić), a verovanje

je primanje: „A svima koji su Ga primili dao je vlast da postanu sinovi Božji, *onima koji veruju u Njegovo ime*“ (Jovan 1,10 – KJV). To jest, verovati u Hrista znači primiti Ga. Idemo dalje:

„Da oglasim godinu milosti Gospodnje i dan osvete Boga našeg, da utešim sve žalosne, da učinim žalosnima u Si-onu i dam im nakit mesto pepela, ulje radosti umesto žalosti, odelo za pohvalu umesto duha tužnog, da se prozovu hrastovi pravde, [za]sad Gospodnji za slavu Njegovu (da bi On mogao da bude proslavljen – KJV).“ (Isaija 61,2.3 – Daničić)

Božji Duh se izliva na svako telo, tako slobodno, kao vazduh koji udišemo; ali upravo kao što ljudi ne puštaju vazduh u svoje kuće, isto tako ne puštaju ni Božjeg Duha. Svaki čovek na svetu može da bude ispunjen Duhom. Božji Duh se izliva na svako telo, tako slobodno, i bez mere za svakoga. Bog želi da mi budemo ispunjeni Duhom, kao što su naša pluća ispunjena vazduhom. Ovo spominjanje vazduha me podseća na stvaranje prvog, savršenog čoveka. Bog ga je stvorio od praha. I šta je udahnuo u njegove nozdrve? – Dah života. Samo jednostavan dah. Uдахnuo je u njega svoj sopstveni dah, zar ne? Da. Ali šta je bio taj dah? – Život. Bog je udahnuo svoj dah u čoveka i čovek je nastavio da diše. Da diše – šta? – Dah života. Šta je bio taj dah života – šta mi to dišemo? (Glas) Vazduh.

Šta je onda vazduh? – To je Božji dah. Kada bismo ovo znali, ne samo fizički, već i duhovno, bili bismo mnogo više živi nego što jesmo. Čitajte u 2. Mojsijevoj 14,21 o vremenu kada su deca Izraela bila na Crvenom moru:

„I pruži Mojsije ruku svoju na more, a Gospod uzbi (potisnu) more vetrom istočnim, koji jako duvaše celu noć, i osuši more, i voda se rastupi (razdvoji).“

Mojsije je pružio svoju ruku na more, i šta je bila posledica? – Gospod je potisnuo more jakim istočnim vetrom, koji je duvao cele

noći, i osušio je more i vode su se razdvojile. Kako je to bila predivna promena, samo malim pomeranjem vetra. Vetar se pomerio tako snažno te noći, da se desilo nešto što se nije desilo nikada pre, a ni posle. Ali čitajmo nadahnjujuće reči Mojsija sledećeg dana: „Od daha nozdrva Tvojih sabra se voda; stade u gomilu voda koja teče“ (2. Mojsijeva 15,8 – Daničić). Dakle, onda su vazduh ili vetar dah Božjih nozdrva. Taj dah Bog udahnuje u nas dan za danom, svakog minuta, da, mnogo puta u minutu – Njegov sopstveni život. Vrlo dobro. Kada je Bog stvorio tog prvog čoveka i udahnuo u njegove nozdrve dah života, kakva vrsta čoveka je on bio? – Živ čovek. Da, ali što se tiče njegovog karaktera?

(Glas) Dobar.

Gospod Bog je pogledao sve što je stvorio, uključujući čoveka, i, gle, bilo je veoma dobro. Život koji je Bog udahnuo u čoveka bio je Bog, i dok god je čovek nastavljaao da priznaje da je njegov život, njegov dah, došao od Boga, on je ostajao dobar. Recimo da Ga priznajemo u svakom dahu, kakva vrsta bića bismo mi bili? – Dobra. Ne bismo rekli da smo dobri, ali bi sam Gospod to rekao. Mi nikada ne možemo da kažemo za sebe da smo dobri, i ne treba to radimo, jer je Gospod jedini pravi poznavalac dobrote, i niko nije dobar, osim onoga koga on nazove dobrim.

Sada dolazimo do poslednjeg dela teksta, navedenog u Isaiji: „Da se nazovu drvećem pravde, zasadam Gospodnjim, da bi On mogao da bude proslavljen“ (KJV). Drvo je organizovano savršeno, zar ne? Svako drvo je organizovano, i to sve po jednom, opštem planu, iako ne možete da nađete dva ista. To je Božja beskonačna raznovrsnost, ali sve je savršenstvo. A sada, mi treba da budemo nazvani drvećem pravde, Gospodnjim zasadam, da bi On mogao da bude proslavljen. U stvarnom drvetu mi vidimo ispoljavanje Božjeg života, u njegovom izboru odgovarajuće hrane. Korenje uzima ono što je dobro za njega, a odbija ono što nije dobro. Takvo je stanje stvari. Šta daje život svemu na ovoj Zemlji? Odnosno, šta je neposredni uzrok? Šta je to od čega zavisi sva vegetacija? – Sunce. Hristos je Sunce pravednosti. Mi treba da budemo drveće pravednosti i zato je Sunce koje nas obasjava, Sunce pravednosti, a to nije tako daleko od sunčeve svetlosti koju vidimo, tako da nas

ona uči tome. I više od toga, to je Božja slava. To nas Bog obasjava. Ali sada govorimo jednostavno o svetlosti koja nam dolazi na ovom svetu. Šta je to što je život drveta? – Sunčeva svetlost. Ako svetlost ne obasjava drvo, ono neće rasti. Neće biti života tamo. Tako Hristos kaže: „Ja sam svetlost sveta“ (Jovan 8,12 – Čarnić).

Svetlost je život. „U njoj (Reči tj. Hristu) je bio život i taj život je ljudima bio svetlost“ (Jovan 1,4 – SSP). Njegov život nam sada dolazi, a život je sila. To možete da vidite i na primeru Sunca; sunčeva sila svaki dan povlači bezbroj tona vode u nebo. Svetlost je život, a sila je u drvetu. Zašto drvo raste i zašto je upravo takvo kakvo treba da bude? – Zato što prima svaki zrak svetlosti koja sija ka njemu. To donosi snagu, hranu, svakom delu drveta i utiče na to da ono raste. Drvo jednostavno svakodnevno uzima zrak svetlosti koji mu dolazi. Recimo da i mi uradimo to na isti način, onda bismo rasli u drveće pravednosti.

Drveće ne odbija Sunce, nijedan jedini zrak svetlosti, već sve što mu dolazi rado prihvata i upija, primajući to u sebe. Ta svetlost je život, tako da je drvo savršeno organizovano. Takav je slučaj i sa nama, ako budemo jednostavno pili na izvoru svetlosti, a to je Hristov život. Onda će Bog živeti u nama, i odlučivaće za nas, isto onako kao što radi sa drvetom. Mi ne znamo ništa, ali On će misliti za nas. Šta On kaže? – Zovite Ga dok je blizu. Koliko je blizu? – „U ustima i u srcu“ (Rim. 10,8). „Neka bezbožnik ostavi svoj put i nepravednik misli svoje; i neka se vrati ka Gospodu, i smilovaću se na nj, i k Bogu našem, jer prašta mnogo. Jer misli moje nisu vaše misli, niti su vaši putevi moji putevi, veli Gospod“ (Isaija 55,7.8 – Daničić). Ako čovek ostavi svoje puteve i svoje misli, šta onda ostaje od njega? – Ništa.

Kakvi onda treba da budu naši putevi i misli? – Božji. Mogu li ja da činim onako kako je Bog činio? – Ne. Mogu li ja da dovedem sebe do toga da mislim Božjim mislima? – Ne. Ali On će misliti u nama upravo onako kako On želi da mi mislimo. On neće za nas misliti tako beskonačne misli, kao što misli za sebe, jer nas nije stvorio beskonačnima; ali misliće u nama sve ono što želi da mi mislimo, i delovaće u nama savršeno da hoće i čini kako je Njemu ugodno. Tada ćemo biti organizovani, ponovo organizovani, načinjeni novima. To je Božje razmišljanje i

delovanje u nama. Juče smo pročitali: „Jer iako su Boga poznali (upoznali – SSP), nisu ga kao Boga proslavili, niti zahvalnost pokazali, nego u svojim mislima padoše u ništavnu varku (zaludeše – eng. prevod), te potamne njihovo nerazumno srce“ (Rim. 1,21 – Čarnić). „Jer oružje naše borbe nije telesno, već silno od Boga, da ruši tvrđave; odbacujemo *mudrovanje* i *svako uzvišavanje koje se podiže protiv poznavanja Boga*, i zarobljavamo svaku pomisao za poslušnost Hristu“ (2. Kor. 10,4,5 – eng. prevod). Mudrost ovog sveta je ludost pred Bogom. I onda, kada ljudi razmišljaju svojom glavom, ne pokoravajući se savršeno Bogu, kako bi On mogao da misli u njima, do te mere su ludi, bez obzira koliko su naučili. Ali kada čovek preda dušu i telo Bogu, Božji Duh će oboriti ta ljudska mudrovanja, koja nisu ništa drugo nego prazna uobrazilja i sama Božja mudrost će se pokazati. Kada bi Bog mislio u svakome od nas koji smo se okupili na Generalnoj konferenciji, da li bi bila načinjena neka greška? Da li bi tu bilo nekog nasumičnog dela? Ne. On bi mislio isto u svima nama. Svi su stvoreni različiti. On nije stvorio dva ista drveta u šumi, niti je stvorio dva ista čoveka; ali sa Božjim razmišljanjem u svakom od nas, ne bi bilo nikakve ljudske mudrosti, već samo mudrosti Božjeg Duha. Onda bi sve bilo učinjeno baš kako valja i ništa ne bi bilo učinjeno onako kako ne treba. Nalog nama je jasan: „Ako ko govori, neka govori kao reči Božije“ (1. Pet. 4,11 – Čarnić). – Kada? Da li samo onda kada ustane i svedoči na skupu? Zar ne isto tako i kada se zauzima na poslu? – Svakako; jer nema granice. Onda, naravno, moramo da govorimo drugačije od onoga kako smo govorili, jer moramo da priznamo da smo ranije mnoge stvari izgovorili nasumice. Koliko često čujemo braću kako, kada nisu sigurni u vezi sa nekim postupkom ili predlogom, kažu: „Delovali smo u skladu sa najboljom svetlošću koju smo imali“. Šta je „najbolja svetlost koju smo imali“? – To je Hristos, svetlost sveta, Božja mudrost; i On kaže: „Ko ide za mnom, neće hodati u tami, nego će imati svetlost života“ (Jovan 8,12 – SSP). Onda ko god prati apsolutno najbolje svetlo koje ima, ne treba nikada da ima sumnju.

A sad jedno pitanje: Pošto je moguće da imamo takvu sigurnost, ne preuzimamo li veliku i strašnu odgovornost kada se usuđujemo da

idemo napred u onome što zovemo Gospodnjim delom, ne znajući sa sigurnošću da je sam Bog onaj koji to čini. Da li se usuđujemo da to činimo na ovoj Konferenciji? Nećemo li radije prepustiti Gospodu da nas organizuje, ispunjavajući nas svojim Duhom? Tada će Hristos biti naša mudrost i naša snaga, kao i naša pravednost.

PREDAVANJE BROJ 10

(Nedelja popodne, 28. februar 1897)

Došli smo do završnih stihova 2. poglavlja Jevrejima poslanice; ovde smo pročitali:

„Pošto su deca od krvi i mesa, i on je uzeo udela u krvi i mesu“ (stih 14 – SSP).

Zašto? – Da bi uništio onoga koji ima vlast nad smrću. I šta da učini? – Da oslobodi (izbavi). Koga da oslobodi? – One koji su celog života bili u ropstvu. A šta je bilo njihovo ropstvo? – Strah; oni su bili preplašeni, užasnuti. Ko je onaj koji ima vlast nad smrću? – Sotona. Kako on ide okolo? – Kao lav koji riče. Postoji nešto zastrašujuće, užasavajuće u vezi sa rikom lava. On zastrašuje i drži ljude u ropstvu svojom rikom. Šta donosi smrt? – Greh. Kako greh donosi smrt? Da li je podigne i nosi kao nešto odvojeno od sebe? „Tada požuda začne i rađa greh, a učinjeni greh rađa smrt“ (Jakov 1,15 – Čarnić). Dakle, greh nosi smrt u sebi samom, jer je greh smrt. Strah je ono što čoveka dovodi do ropstva. Hristos je umro da bi mogao da oslobodi – od čega? – Od straha od smrti.

„Zato, braćo sveta, zajedničari zvanja nebeskoga, gledajte ([u]poznajte – Karadžić; razmišljajte – KJV; upravite svoje misli – Čarnić) na apostola i prvosvetešnika koga mi priznajemo, Isusa“ (Jev. 3,1 – D. Stefanović).

Šta je konkretna stvar koju treba da razmotrimo kada je On u pitanju? – On je veran. On je patio, bio iskušan, ali je bio veran Onome koji Ga je postavio. Treba to da mislimo o Njemu u tom izveštaju. To je ista misao koja je izneta u 12. poglavlju (stihovi 3 i 4), gde piše:

„Razmislite, naime, o njemu, koji je od grešnika podneo takvo protivljenje protiv sebe, da ne malakšete i ne klonu duše vaše. Još se niste do krvi usprotivili.“ (Čarnić)

Razmislite o Njemu, da se ne umorite i da ne klonu vaše duše. A sada, ako smo morali da razmišljamo o Hristu, jednostavno onakvom kakav je bio pre 1800 godina, kada je bio iskušán i nije se predao, već je bio veran – ako je trebalo jednostavno da gledamo Njegov primer i da pokušamo da oponašamo taj primer, ne bismo li postali umorni i klonuli?

Kako uopšte možete biti kao On?

(Glas) „Gledanjem se preobražavamo.“ (videti 2. Korinćanima 3,18)

„Čega je On učinjen zajedničarem?“

(Glas) Tela i krvi.

Kome je on bio nalik? – Svojoj braći i to u svemu. I gde je On još uvek?

(Glas) U našem telu.

„I Reč je postala telo i nastanila se među nama“ (Jovan 1,14 – SSP).
Kada je Reč prestala da bude telo?

(Glas) Bio je stvoren takvim; a šta god Bog učini, to će biti zauvek.

Vrlo dobro. Reč je postala telo, i patila je. Imamo jedan savršen primer za to u telu, bez ikakve mane, jednostavno da pokaže šta je Bogu moguće da uradi u telu. Sada čitamo da je On patio, bio iskušán. Ima jedan stih koji mi pada na pamet, 1. Petrova 4,1 (Sinod SPC):

„Kada, dakle, Hristos postrada za nas telom (u telu – SSP), i vi se tom misli naoružajte.“

Kako možemo da se naoružamo istom mišlju? Reč nam kaže: „Neka u vama bude ova misao (um), koja je bila u Hristu Isusu“ (Filipljanima 2,5 – eng. prevod). Samo neka bude tako. To je jedno od tih „Neka bude“, jedna od Božjih reči stvaranja. Gde nalazite tu reč prvi put? – Prvo poglavlje 1. Mojsijeve: „Neka bude svetlost“. „Neka se skupi voda.“ „Neka zemlja pusti iz sebe travu.“ „Neka po vodi vrve (žive duše) u izobilju.“ I šta je uvek sledilo? – „I bi tako.“ Dakle, kada imamo Božju Reč: „Neka u vama bude ova misao“, šta će biti ishod ukoliko to prihvatimo kao Božju Reč? – Biće tako. Ja kažem: Gospode, čak i da je tako, neka bude; i tako jeste. To nije jednostavno neki oblik govora. Imajući onda u vidu, „Kad je, dakle, Hristos postradao telom,

naoružajte se i vi istom tom mišlju, jer ko je postradao telom prestao je da greši, - da preostalo vreme života u telu ne proživite više po ljudskim požudama (željama – Karadžić) nego po Božijoj volji“ (1. Petrova 4,1.2 – Čarnić).

Mi se možda, dok govorimo o ovome, osećamo kao što su se nekad osećali Jevreji, u odnosu na Hristove reči: „Ovo je tvrda beseda (govor – SSP)! Ko je može slušati?“ (Jovan 6,60 – Bakotić). „Jer ko je postradao telom prestao je da greši, - da preostalo vreme života u telu ne proživite više po ljudskim požudama nego po Božijoj volji.“ Naravno, zavisi od nečijeg uma da li je to željen položaj ili ne. Ja mogu da govorim za sebe, da ja zapravo znam mnogo o vremenu kada uopšte nisam smatrao poželjnim da ostavim greh. Nakon toga, nisam želeo da grešim baš mnogo, već samo malo. To je delovalo u redu; mislio sam da to želim; to mi je prijalo. Nisam želeo da budem baš loš grešnik – u stvari, nisam uopšte želeo da me zovu grešnikom; ali nisam želeo ni da ostavim greh. Ovo je moje javno priznanje. Ne znam da li bi iko od vas to ponovio ili ne.

(Glasovi) „Ja bih.“

A ovo je put kojim se to (da se ne živi po ljudskim požudama nego po Božijoj volji – *prim. izdavača*) može postići, ako neko smatra da je to više nego poželjno. Ako neko ne misli da je to poželjno, on to, naravno, nikada neće postići. Hristos je stradao, bio je iskušan i u mogućnosti je (zato) da pomogne onima koji su u iskušenju. Ko god naoružava sebe istom mišlju, puštajući je da bude u njemu i ko tako jako žudi da bude oslobođen od greha, da je spreman da u toj borbi podnese stradanje u telu, može da prestane da greši. Hristos je za nas stradao u telu i bio je iskušan. To će reći, Njegov otpor grehu je bio tako stvaran, tako silan, a greh sa kojim se suočio i kojem se odupro bio je tako snažan, da je to iscrpelo svaku žilu Njegovog tela, samo Njegovo postojanje. Kako se odupro? – Verom. On se borio – greh u telu je bio ono što je prouzrokovalo da strada u telu.

Pročitajmo sada Isaiju 40,1.2: „Tešite, tešite moj narod, govori Gospod“. Evo poruke utehe. Spominjali smo ranije ovo poglavlje nekoliko puta i utvrdili da je njegoova primena sada, zato što sadrži po-

ruku koja treba da pripremi put Gospodnji kada bude došao sa platom. Tako primenite na nas ove reči: „Tešite, tešite moj narod, govori Gospod. Govorite Jerusalimu“, doslovno: „govorite srcu Jerusalima“, to jest, tako da oni razumeju, „i javljajte mu da se završio njegov rat, da mu se bezakonje oprostilo, jer je primio iz ruke Gospodnje duplo, za sve svoje grehe“ (KJV). Šta je on dobio duplo? – Milost; zato što, kada Gospod oprašta grehe, daje blagodat da oprost, On to ne meri tako da odgovara tačnoj veličini i potrebi. Ne, „gde se umnoži greh, tamo se još više umnoži blagodat“ (Rimljanima 5,20). Toga ima više nego dovoljno. „Vratite se svom Bogu i On će se smilovati;“ kao što tekst kaže, „jer prašta mnogo.“ „Javljajte mu da se završio njegov rat.“ Evo nečega što treba da se kaže ljudima – Vaš rat se završio. Da li to znači da ljudi sada mogu da sednu i opuste se? – O, ne; daleko od toga; to podrazumeva akciju. To podrazumeva prihvatanje pobede koja je ostvarena. Hristos je završio rat; šta onda treba da radite? – Radujte se u njoj. Kako možete da se radujete u njoj? – Verom. Dakle, šta se misli time – prihvatanjem pobede u Njemu? Mi dobijamo pobedu, zato što je Njegova pobeda naša pobeda. Njegova pobeda je naša pobeda, zato što ju je on ostvario za nas, i mi od nje dobijamo korist dopuštajući Mu da živi u nama u svojoj punini. Neprijatelj je nemoćan protiv Hrista u nama, isto koliko je bio nemoćan i protiv Hrista pre 1800 godina.

Hristos je ostvario pobedu – potpunu, savršenu, apsolutnu. On nije zgrešio. On nije znao za greh u smislu da ga počini; ali znao ga je u njegovoj sili. Hristos zna silu greha bolje nego iko u ovom domu, zato što se On suprotstavio do krajnjih granica, a mi nismo. Kada se neko odupre grehu do krajnjih granica, on će (spo)znati silu greha kao da je nije znao nikada ranije, zato što, ako on dopusti da bude savladan (grehom), on nikada neće znati njegovu silinu; ali kada počne da se odupire grehu do krajnjih granica, on će znati njegovu punu snagu. Hristos poznaje tu silu; on je izvojevao potpunu pobedu, nadvladao je poglavarstva i vlasti, i uzeo oružje od neprijatelja. Ako smo mi u ropstvu, u ropstvu čega smo, onda? – Greha. Šta je to što nas stavlja u ropstvo? – Strah. Nema potrebe za tim, zato što je objavljena sloboda, a kada Gospod objavi slobodu, sloboda je tu. Gospod stoji i viče zaro-

bljenima: „Sloboda“. Kada Gospod viče: „Sloboda“, sloboda je tu. Ali kome je sve On objavio slobodu? – Svima koji su u okovima. Hristos je doneo slobodu, apsolutnu slobodu. Ljudi su robovali grehu; Hristos je doneo apsolutnu slobodu od greha svakom pojedincu na svetu; i On je uzeo onoga koji je imao silu greha, tvorca greha, začetnika greha i nadvladao ga, napravio od njega primer; tako on uopšte nije imao moć u Hristovoj blizini. Koliku moć sa (nad) Hristom ima sotona? – Nema uopšte. Njegova moć je nestala. U bilo kom susretu sa Hristom on nema uopšte moć. On je bespomoćan.

Evo nadmetanja, evo bitke; dve skupljene vojske; evo je jedna vojska dobro naoružana; to jest, oni imaju pristup najboljem oklopu, njihovi magacini su puni, oni su dobro opremljeni i sve je savršeno. Druga vojska nema ništa i oni su zaplašeni, poraženi. Šta biste mislili o ovoj dobro opremljenoj vojsci kada bi dozvolila da je ova druga vojska zarobi? Bila bi veoma luda.

Poruka je da je rat u svakom pojedinačno završen, vođen je i dobiten je, potpuno. To je nešto u šta treba da verujemo. Ako u to verujemo sve vreme, ko će biti dovoljno glup da bude poražen? Da li pretpostavljate – da li je moguće da bi bilo koji čovek, verujući i znajući da je neprijatelj sa kojim je morao da se bori bio potpuno poražen, bio zarobljen od strane njega? – Ne bi.

A sada se naoružajte istom mišlju (umom – *prim. izdavač*). Đavo je savršeno upoznao Hristovu silu. On se borio protiv nje, poznaje je. On savršeno dobro zna da ne može da utiče na Njega ni u najmanjoj sitnici. Onda, kada je đavolu pokazano da razume da smo naoružani Hristovim umom, da smo se obukli u Njega, on će znati da ni u čemu ne može da utiče na nas.

Ne mislim da kažem da će đavo otići i da se nikada neće vratiti, zato što on ima mnogo iskustva sa ljudskim rodnom, tako da zna, ako ih jednom nađe na straži, verovatno ih sledećeg puta neće naći. Jer ovako stoje stvari sa nama: kada ostvarimo jednu pobeđu, mi smo toliko ushićeni zbog toga da počinjemo da provodimo sve svoje vreme razmišljajući o tome i onda izgubimo sledeću. Mi mislimo: „Sad mi ide prilično dobro. Naučio sam kako to da radim; sada mogu da pobeđu-

jem sve vreme; ja sam dobro“. Ali da li smo dobro? – Ne; nisam ja taj koji je ostvario pobjedu, već Hristos. Mi nemamo pravo da preuzmemo zasluge na sebe. Nijedan čovek ne može nikada u svom hrišćanskom iskustvu da kaže da je bolji nego što je bio nekad; ali može da prizna Hristovo prisustvo i silu u sebi i da Njemu da slavu. Recimo da ostvarim pobjedu – Hristos je taj koji je to učinio; to nisam bio ja. Ja to ne bih mogao da učinim; ali to je učinjeno. Pošto je delo u potpunosti Božje, nijedan čovek ne može da se hvali time. Mi ne treba da nastavimo se osvrćemo i gledamo koliko smo napretka ostvarili, već da nastavimo da gledamo napred i nagore, da vidimo koliko još većih stvari Bog ima da nam pokaže.

A sada, što se tiče naoružavanja sebe istim umom (mišlju). „Neka u vama bude ovaj UM“ (Fil. 2,5 – KJV). To jest, neka sam Hristos bude u vama; neka Hristos stanuje u vama. Što se tiče ovih reči: „Težite se“, okrenite 14. poglavlje Jovana, 16-18. stih (Čarnić): „I ja ću moliti Oca, pa će vam dati drugog pomagača - utešitelja.“ Ta reč „utešitelj“ potiče od iste grčke reči koja se koristi u 1. Jovanovoj 2,1: „Ako [ne]ko zgreši, imamo zastupnika kod Oca“. Ta reč „zastupnik“ je identična reči „utešitelj“. Tako bi taj stih trebalo pročitati: „Ako ko zgreši, imamo zastupnika kod Oca, Isusa Hrista, pravednika“. Sada se vratimo odlomku u Jovanovom jevanđelju: „I ja ću moliti Oca, pa će vam dati drugog pomagača - utešitelja da bude sa vama doveka, Duha istine, koga svet ne može da primi, jer ga ne vidi i ne poznaje; vi ga poznajete, zato što boravi kod vas i biće u vama. Neću vas ostaviti sirotne (neutešene – KJV), doći ću k vama“. Hristos kaže: „Neću vas ostaviti sirotne: doći ću k vama.“ Kada On misli da će doći?

Starešina A. F. Ballenger: „Kada je govorio o tome, kada je to mislio?“

Pa, možemo da odgovorimo na to. To je značilo isto onima koji su tada čuli, kao što znači i nama. Isto ono što je izgovoreno njima, govori se i nama, jer je ta Reč živa Reč. Kada će Hristos doći, kada dolazi i kako to dolazi nama, prema svom obećanju? Duhom. Hristovo obećanje da će poslati Svetog Duha bio je dokaz Njegove tvrdnje da nas neće ostaviti kao usamljenu siročad, već će doći k nama. Duh je, onda, Hri-

stov zastupnik na Zemlji i Hristos dolazi i stanuje u nama Duhom. On kaže: „jer će uzeti od mojega i javiti vam“ (Jovan 16,14 – Čarnić). Mi smo dobro obezbeđeni (opskrbljeni) utehom. Imamo Utešitelja kod Oca, Isusa Hrista pravednog; to omogućava otvorenu komunikaciju na drugom kraju veze; i mi takođe imamo „drugog Utešitelja“ kod sebe, da stanuje u nama zauvek, to jest komunikacija je otvorena s obe strane veze. Jer „Kroz njega i jedni i drugi, u jednom Duhu, imamo pristup Ocu“ (Efescima 2,18 – SSP). Duh koji stanuje u nama dovodi samog Hrista da stanuje u nama; i onaj u kome Hristos stanuje Duhom, naoružan je istim umom (mišlju) kojim je i Hristos bio naoružan, zar ne?

Pitanje: Ova dva Utešitelja se slažu, zar ne?

Naravno da se slažu. To je sve ista uteha; jer je ona tu posredstvom drugog Utešitelja kojim Hristos stanuje u nama. Da li verujete u to?

(Glas) Da, tako je.

Kako znate da je tako? Svet ne može da Ga primi, ali Ga vi poznajete. Kako Ga poznajete? – „zato što boravi (stanuje – KJV; stoji – Karadžić) kod vas i biće u vama.“ Kada je Hristos u nama postao pravednost, šta je ta pravednost? – Odsustvo greha; „Jer šta ima pravda (pravednost) zajedničkog s bezakonjem?“ (2. Korinćanima 6,14 – Bakotić). Onda je Hristos u nama postao oslobođenje (izbavljenje) od greha; da li nameravamo da Ga prihvatimo kao takvog? Međutim, to nije sve. On je u nama postao mudrost. Šta ima zajedničko mudrost sa neznanjem? „U kom (Hristu) je skriveno sve blago mudrosti i znanja“ (Kološanima 2,3 – Čarnić). Isus Hristos je Božja mudrost i Božja sila. Kako onda čovek može, ako veruje Gospodu, i ako veruje da je sve ovo za nas – kako možemo (ovo je praktična stvar za nas ovde, kao delegate) – kako možemo da nastavimo u mraku, kao da je to nešto što bi trebalo da činimo, jer to nije ništa drugačije nego da nastavimo da živimo u grehu? Hristos može da stanuje u našim srcima verom, kako bismo mogli da budemo ispunjeni svom Božjom puninom. Ovo je dobra stvar. Zašto onda ne bismo dozvolili Bogu da se pokaže u nama, zbog svega što On žudi da uradi u nama? Setite se da mi ne možemo da kažemo ništa sami od sebe, već je „naša sposobnost od Boga“ (2. Korinćanima 3,5 – Čarnić). Dok se čovek drži ovoga, nema uopšte opa-

snosti. Nema opasnosti u istini. Nema opasnosti u prihvatanju istine. Nikada na ovom svetu nije postojao čovek koji je fanatik zato što veruje u Sveto pismo.

Imamo obećanje mudrosti. Ne samo da je Hristos naša pravednost, već je i naša mudrost. Kakva je onda korist od našeg okupljanja i nagađanja o nečemu? Kakva je korist od grupe delegata koji se okupljaju i koriste svoj ljudsko rasuđivanje, a onda svoje zaključke nazivaju Gospodnjom voljom? Braćo, nema potrebe da se napravi ni jedna jedina greška na ovoj Konferenciji. Nema potrebe da se učini ni jedna jedina stvar, od prve do poslednje, koja će ikada morati da se povuče. Ali bojim se da će toga biti, jer nikada još nismo imali Konferenciju gde nije učinjeno ništa što nije moralo da se povuče. Pošto sam bio odsutan, pročitao sam izveštaje sa Konferencije u Biltenu, i video sam da ovo mora da ide ovde, a ono tamo, a onda, u sledećem broju, video sam obrnute preporuke i tada, kada je Konferencija bila završena i kada smo primili Review, našli bismo da su neke od preporuka bile poništene, a druge promenjene, zapitao sam se kakva je korist od trošenja toliko vremena na donošenje prvobitnih odluka. Nikada nije bilo perioda u našoj istoriji kada se nisu pravile greške; ali to nije razlog zašto bi trebalo da nastavimo nasumično. „Ako [ne]ko govori, neka govori kao reči Božije“ (1. Petrova 4,11 – Čarnić). To bi uštedelo mnogo vremena na našim odborima. Ko god govori na ovoj Konferenciji, preporučujući neki plan, trebalo bi najpre da bude tako dobro upoznat sa Bogom, da zna Njegovu volju za tu konkretnu stvar, a onda će braća to prepoznati kao takvo, i neće biti rasprave u vezi sa tim. I tako, kada delujemo, mi možemo da znamo da je upravo to ono što Bog želi da činimo. Kada postoji mogućnost da znamo šta bi tačno Gospod uradio, kakva strašna odgovornost leži na čoveku koji ide napred i ne zna. Ako kažemo da ne znamo kako da govorimo kao reči Božje, On nam kaže da će On izliti svog Duha na nas i otkriti nam svoje reči. Šta je onda na nama da uradimo, braćo?

PREDAVANJE BROJ 11

(Ponedjeljak popodne, 22. februar 1897)

Jevrejima 3,1-6: „Zato, braćo sveta, zajedničari zvanja nebeskoga, gledajte na apostola i prvosvetešnika koga mi priznajemo, Isusa, koji je veran svome stvoritelju, kao i Mojsije što je bio u svemu domu njegovu. Jer ovaj je udostojen veće slave od Mojsija - kao što veću čast od doma ima onaj koji ga je sagradio. Svaki dom, naime, neko gradi, a Bog je sve sagradio. I Mojsije je, doduše, bio veran u svem domu njegovom kao sluga - za svedočanstvo onoga što je imalo da se kaže, a Hristos je kao sin nad svojim domom; mi smo njegov dom, ako pouzdanje i slavnu nadu (do kraja čvrstu) održimo“ (kombinacija prevoda D. Stefanović-Čarnić).

Posvetićemo nekoliko trenutaka tome da vidimo šta tekst kaže. Koga treba da pogledamo? – Hrista, poslanika i prvosveštenika našeg zvanja. Koja je bila Njegova osobina? – Bio je veran. Poput koga je bio veran? – Poput Mojsija. To je bila dobra preporuka za Mojsija. Kome je bio veran? – Onome koji Ga je postavio. A ko je bio Onaj koji Ga je postavio? – Bog, Otac. A Mojsije je bio veran – gde? – U svem Njegovom domu. U čijem domu? – Božjem domu. U kom svojstvu je bio veran? – Kao sluga. U kom svojstvu je Hristos bio veran? – Kao sin. Nad čime? – Nad svojim domom. Nad čijim domom je Hristos sin? – Nad Božjim domom. Ne nad svojim sopstvenim domom, već nad Božjim domom, istim domom u kojem je Mojsije bio veran. U Revidiranoj verziji reč „sopstveni“ je veoma ispravno izostavljena.

Mojsije je bio veran u svem Božjem domu kao sluga, a Hristos je bio veran kao sin. Hristos je bio veran kao sin nad Božjim domom, a od koga se sastoji taj dom? – Od nas; pod kojim uslovom? – Pod uslovom da pouzdanje i radost nade čvrsto održimo do kraja. Vrlo dobro. Šta je ono što imamo ovde, pred nama istaknuto u ovim stihovima? – Vernost? Da, Hristovu vernost, to je jedna stvar; druga stvar je Božji dom. Koliko domova ima Bog?

(Skup) Jedan.

Možemo da zaključimo da Bog ima samo jedan dom, bez našeg sopstvenog autoriteta (uprave, vlasti), gledajući šta je Božji dom. Šta je Božji dom? – Božja crkva. Gde to nalazite? – U 1. Timotiju 3,15, nalazimo tvrdnju da je Božji dom crkva živog Boga. Božji dom je Božja crkva. Koji drugi naziv, pored crkve, imamo za Božji dom? – Telo. Imamo izjavu o tome u prvom poglavlju Efescima poslanice. Crkva je Hristovo telo. Koliko tela ima? – Jedno telo. Ova izjava se nalazi u 4. poglavlju. Ako je to slučaj, stvar je rešena. Dom je crkva, crkva je telo, a postoji samo jedno telo. Koliko onda domova? – Samo jedan dom, jedna crkva. Zato je dom u kome je Mojsije bio toliko veran, identičan onom u kome je Hristos veran. Crkva u pustinji je ista ona crkva koju Bog ima danas.

U 1. Petrovoj 2,4.5 čitamo da, dolazeći Hristu „Živom kamenu, koji su, doduše, ljudi odbacili, ali je u Božijim očima izabran i dragocen, pa se kao živo kamenje ugradite u duhovnu kuću da budete sveto sveštenstvo, da prinosite duhovne žrtve koje su Bogu ugodne kroz Isusa Hrista“ (SSP). Kome se dolazi? – Hristu. Šta je On? – Živi kamen. Čitali ste o tom kamenu u 28. poglavlju Isaije: „Evo ja stavljam u Sionu kamen, kamen izabrani, dragocen kamen od ugla, tvrd temelj“ (KJV). Ne samo da je On kamen od ugla, već je čitav temelj. „Jer niko ne može da postavi drugi temelj, sem onoga koji je postavljen“ (1. Korinćanima 3,11 – Čarnić) A šta je to? – Isus Hristos. Dakle, temelj je Hristos. Kada dolazimo Njemu kao živom kamenu, šta je učinjeno za nas? – „Pa se (i vi) kao živo kamenje.“ Kakva je priroda tog temelja? – To je živi kamen. Kada bilo ko dođe i naseli se na tom kamenu, kakav to ima uticaj na njega? – To ga čini živim. Svaki kamen koji se stavi na taj kamen postaje živ. On deli prirodu tog temelja. Život temelja dolazi i u njega. „I vi se kao živo kamenje ugrađujte u duhovni dom.“ (1. Pet. 2,5 – KJV)

Sada okrenite 2. poglavlje Efescima poslanice i nađite prirodu ovog doma. To je kameni dom, ali takav kameni dom kakav ni vi, ni bilo ko drugi, niste videli da je ikada neki čovek sagradio. U Efescima imamo drugi deo ove priče:

„On je došao i propovedao mir vama daleko i mir onima blizu. Kroz njega i jedni i drugi, u jednom Duhu, imamo pristup Ocu. Stoga, dakle, više niste stranci i došljaci, nego sugrađani svetih i ukućani Božiji, nazidani na temelju apostola i proroka, a glavni ugaoni kamen je sam Hristos Isus.“ (stihovi 17-20 – SSP)

U Bibliji se o domaćinstvu koje se sastoji od sinova i kćeri često govori kao o domu. Govorimo o Davidovom domu: „Nazidani (ste) na temelju apostola i proroka“; to jest, na temelju koji su oni postavili: „a glavni ugaoni kamen je sam Hristos Isus“. Zapazimo sada da to kamenje postaje živo čim se stavi na živi Kamen, tako da je dom živ i umnožava se. U Hristu je „sva zgrada sastavljena te izrasta u sveti hram u Gospodu, na kome se i vi u Duhu (kroz Duha – KJV) zajedno uzidujete u stan Božiji“ (stihovi 22 i 23 – Čarnić). To je ista misao koju smo imali juče – Hristos stanuje u našim srcima verom; primanje Božjeg Duha dovodi Hrista u srce. Obećavajući Duha, On kaže: Neću vas ostaviti neutešne (sirotne); doći ću k vama. I kaže u 14. poglavlju Jovanovog jevanđelja da, ne samo ja, već će i moj Otac doći i nastaniće se u tom čoveku i živeće sa njim. Tako ovde imamo tvrdnju da smo zajedno, kroz Duha, sazidani u stan Božji. Šta je stan Božji – koje je to mesto gde Bog stanuje? – Hram. Dom ili, drugim rečima, crkva, telo kao celina, jeste hram Božji. Ali da bi to moglo da bude tako kao celina, šta je neophodno? Šta imamo u 3. i 6. poglavlju 1. Korinćanima [*sic*]¹? – „Ne znate li da ste vi hram Svetog Duha?“ (3,16 – KJV) ili, „da ste vi hram živog Boga?“ (2. Kor. 6,16 – KJV). Odnosno, kada ovo različito živo kamenje – različiti pojedinci – postaju tako potpuno ispunjeni,

1 *Sic* je latinska reč koja znači time, pa, poput, ili na takav način. U pisanju se stavlja između uglastih zagrada i obično je u kurzivu – [*sic*] – kako bi ukazala na netačan ili neobičan pravopis, frazu, interpunkciju i/ili drugo naglašavajući da je citirani materijal dosledno reprodukovao iz originalnog citata i ne predstavlja transkripcionu grešku, već je namerno tako napisan. U konkretnom slučaju, 2 stih je iz 2. poslanice Korinćanima a ne kao što je autor pogrešno naveo da su oba citirana stiha iz 1. Korinćanima.

onda je čitava gomila živog kamenja ispunjena i celina postaje hram Božji. Kada se ovo dešava, to jest, u koje vreme? Da li to (tek) u budućnosti crkva treba da postane hram živog Boga, stan Božji kroz Duha?

(Glasovi) To je sada.

Da li ste sigurni u to? Ne smete da budete brzopleti u toj tvrdnji. Hajde da razmotrimo. Piše, „vi ste“. „Vi ste uzidani.“ Da li ćemo to shvatiti da, nakon što se dom sagradi, Gospod će doći i pregledati (ispitati) i, ako Mu odgovara, On će se useliti? – Ne; On je temelj; On je tu prvi, i dom se gradi na Njemu, i u Njemu, i kroz Njega, i On je u domu. To je činjenica.

A sada, ako smo se svi složili da je dom Božji, Njegov hram, Njegova crkva, za Njegovo sadašnje stanovanje, da vidimo koje su karakteristike Božjeg doma, Njegovog hrama. U hramu Božjem, kao njegova značajna odlika, jeste Božji presto. Božji presto je u Njegovom hramu, a sam hram je živi hram. Ovde imamo hram Božji, živi dom, sastavljen od živog kamenja, u kome sam Bog stanuje svojim Duhom; i vi ste rekli da to mora da bude sada.

Osvrnimo se na 1. poglavlje Jezekilja i zapazimo izjave koje se nalaze tamo, a tiču se prestola Božjeg (1. poglavlje):

„Godine tridesete, meseca četvrtog, petog dana, kad behah među robljem na reci Hevaru, otvoriše se nebesa, i videh utvare Božje. Petog dana tog meseca, pete godine od kako se zarobi car Joahin, dođe reč Gospodnja Jezekilju sinu Vuzijevom, svešteniku, u zemlji haldejskoj na reci Hevaru, i onde dođe ruka Gospodnja nada njega. I videh, i gle, silan vetar dolažашe od severa, i velik oblak i oganj koji se razgorevaše, i oko njega svetlost, a isred ognja kao jaka svetlost; Isred njega još kao četiri životinje (živa bića – *engleski prevod*), koje na oči behu nalik na čoveka; I u svake behu četiri lica, i četiri krila u svake; I noge im behu prave, a u stopalu behu im noge kao u teleta; i sevahu kao uglađena bronza. I ruke im behu čovečje pod krilima nad četiri strane, i lica im i krila behu na četiri strane. Sastavljena im behu krila jedno s dru-

gim; i ne okretahu se idući, nego svaka iđāše na prema se. I lice beše u sve četiri lice čovečje i lice lavovo s desne strane, a s leve strane lice volujsko i lice orlovo u sve četiri. I lica im i krila behu razdeljena ozgo; u svake se dva krila sastavljahu jedno s drugim, a dva pokrivahu im telo. I svaka iđāše pravo na prema se; iđahu kuda duh iđāše, i ne okretahu se idući. I na oči behu te životinje kao živo ugljevlje, gorahu na oči kao sveće; taj oganj prolažaše između životinja i svetljaše se, i iz ognja izlažaše munja. I životinje trčahu i vraćahu se kao munja. I kad gledah životinje, gle, točak jedan beše na zemlji uza svaku životinju prema četiri lica njihova. Obličjem i napravom behu točkovi kao boje hrisolitove, i sva četiri behu jednaka, i obličjem i napravom behu kao da je jedan točak u drugom. Kad iđahu, iđahu sva četiri svaki na svoju stranu, i idući ne skretahu. I naplaci im behu visoki strahota; i behu naplaci puni očiju unaokolo u sva četiri. I kad iđahu životinje, iđahu i točkovi uz njih; i kad se životinje podizahu od zemlje, podizahu se i točkovi. Kuda duh iđāše, onamo iđahu, i podizahu se točkovi prema njima, jer duh životinjski beše u točkovima. Kad one iđahu, iđahu i oni; i kad one stajahu, stajahu i oni; i kad se one podizahu od zemlje, podizahu se i točkovi prema njima, jer duh životinjski beše u točkovima. A nad glavama životinjama beše kao nebo, po viđenju kao kristal, strašno, razastrto ozgo, nad glavama njihovim. A pod tim nebom behu im krila pružena, jedno prema drugom, a dva krila svakoj pokrivahu telo. I čuh huku krila njihovih kad iđahu kao da beše huka velike vode, kao glas Svemogućeg i kao graja u logoru; i kad stajahu, spuštahu krila. I kad stavši spuštahu krila, čujaše se glas ozgo iz neba, koje beše nad glavama njihovim. I ozgo na onom nebu što im beše nad glavama, beše kao presto, po viđenju kao kamen safir, i na prestolu beše po obličju kao čovek. I videh kao jaku svetlost, i u njoj unutra kao oganj naokolo, od bedara gore, a od bedara dole videh kao oganj i svetlost oko njega. Kao duga u oblaku kad

je kiša, takva na oči beše svetlost unaokolo. To beše viđenje slave Božje na očima.“ (Daničić)

Ovde imamo najbolji opis Božjeg prestola koji ljudski jezik može da sastavi. Ako je svako od nas, ili čitavo telo, crkva, hram Božji, onda je, naravno, Božji presto u Njegovom hramu. A kakva je to vrsta hrama? – Živi dom. Kakva je karakteristika Njegovog prestola? – To je živi presto, sastavljen od živih stvorenja. On je u potpunosti živ. Iz Božjeg prestola dolazi život, reka života. To je izvor života, beskonačnog života. Božji presto je život, jer isto kao što mi, kada dolazimo živom temelju, oživljavamo, tako i sve što se nalazi u Božjem prisustvu mora biti živo. Njegovo prisustvo daje život, a Njegov presto je živi presto, jer je Njegov dom živi dom.

Uzmite 20. stih: „Kuda duh iđaše, onamo iđahu (i oni“). Ko je išao? – Živa stvorenja koja čine presto. Kuda god je duh išao, tamo su išla i ona. Koliko je trebalo vremena naredbi da stigne do njih, a njima da odu ovde ili tamo? Da li piše išta o izdatoj naredbi? – Ne. Šta je onda to značilo – kuda god duh iđaše – njihov duh je išao? Kako je to moglo da bude? Šta nam to pokazuje? – Da je duh, koji je bio u njima, bio Duh Božji. Postoji samo jedan Duh u svemu. Gde god duh iđaše – njihov duh je išao, zato što je Duh života bio u njima; tako da je Božji presto, možemo reći, živ Njegovim prisustvom, samim osećajem peckanja (trnaca), aktivan prisustvom Njegovog Duha koji sve prožima. Bog pomisli, on poželi da ode; i istog trenutka, on je tamo; jer mi ne smemo da mislimo o Bogu kako je zatvoren na jednom određenom mestu – presto je otišao i vratio se kao munja. Oni su išli ovamo i onamo, ali idući nisu skretali; kuda god je Duh išao, išli su i oni. To je savršenstvo kretanja. To je savršenstvo organizacije.

Šta na Zemlji imamo kao najsavršeniju ljudsku organizaciju? – Dobro obučena vojska je najsavršenija organizacija na Zemlji. Uzmi te nemačku vojsku, na primer. Čovek na jednom mestu može da izda naređenje, može da pritisne neko električno dugme i čitavo mnoštvo trupa će istog trenutka biti u pokretu. Oni su možda oko baraka, ali će odmah doći na svoja mesta, svaki čovek na svoje mesto, i marširaće na

reč komande. Tu ćete ih videti kako marširaju kao jedan čovek i iznenađeno će stati; ili će se okrenuti i ići u drugom smeru, upravo kao da je tu samo jedan čovek. Šta izaziva ove različite pokrete? – Reč komande. Kako dolazi do toga da se svi ovi ljudi kreću zajedno kao jedan čovek? – Zbog organizacije. Da, ali obuka se nalazi u sledećem: ti ljudi tamo, u vrstama, obučeni su da su im umovi spremni da slušaju reč komande, to jest, kada oficir pomisli na određenu radnju, i pretoči svoju misao u reč, i čim reč izađe, šta to proizvodi? – To proizvodi tu istu misao u umu svakog čoveka u vrsti. Jer ista misao mora da prethodi akciji, to jest, oni misle njegovu misao, samo je potreban značajan vremenski period da njegova misao postane i njihova. Ali njihovi umovi su predređeni njegovom umu.

Pretpostavimo sada da su ovi vojnici jednostavno maštali o svojim sopstvenim poslovima, neko o jednoj stvari, neko o nekoj drugoj – da li bi oni bili tako savršeno uvežbani? Ne, gospodine. Kada ljudsko telo trenira, ono je spremno, postoji tu neka vrsta otupelosti, sve dok je to u pitanju. Oni su tu jednostavno kao mašine, uopšte ne razmišljajući ni o čemu drugom; što manje nezavisnosti imaju, to su bolje mašine; a to je sve što žele da budu, kako bi um komandujućeg oficira mogao da se stavi u njih i da se oni pokrenu. On razmišlja za njih. Onako kako on misli, tako oni rade. To je savršenstvo vojne obuke; to je najsavršenija poznata organizacija.

(Glas) Ne, gospodine. Hristova crkva je najsavršenija organizacija na Zemlji, zar ne?

Hristova crkva nije ljudska organizacija. Vojska je najsavršenija organizovana stvar koju ljudski um može da zamisli ili dovede do savršenstva. Kada se izgovori reč, onda onaj sledeći izdaje naredbu različitim delovima te jedinice i oni se kreću svi zajedno, savršeno i skladno. Ali to je samo jedna mašina, zbog čega tu nema individualnosti; postoji samo jedan um u čitavoj vojsci. To se postiže napornim radom – napornim i nepredvidivim; i posle više godina tako nečeg, vidi se činjenica da je čovek beskoristan za bilo šta drugo – za bilo koji drugi oblik posla. On mora da prima naređenja od nekog drugog; on je jednostavno mašina. To je posledica toga kada se jedan ljudski um potčini drugom.

Ali ovde, s druge strane, imamo Božju organizaciju, Njegov dom, savršeno telo. Da li u tome nalazimo da um jednog čoveka kontroliše um drugog, kao u vojsci? – Ne. Tu imamo um koji deluje na um; ovde u ovome imamo, to je tačno, samo jedan um, ali to je um Boga, Božjeg Duha. „Kuda duh iđe, onamo iđahu i oni; i idući ne skretahu“, zato što je Duh života, Duh Božji bio u njima. To je savršena organizacija. Vi ste rekli da ovo o Bogu koji stanuje u svom hramu, u svom živom domu, nije nešto za budućnost, već za sadašnje vreme. Da li se i dalje držite toga? – Da. Drugo pitanje: Da li vidite neko takvo savršenstvo organizacije bilo gde na Zemlji, gde se ljudi, bez obučavanja, kao u vojsci, kreću kao jedan čovek? – Ne. Šta je onda zaključak?

Hajde da bliže razmotrimo ovo pitanje. Imamo dve tvrdnje koje ste vi sami izrekli: rekli ste, čitajući spise o tome kakav je Božji hram, za šta je – za Božje stanovanje kroz Duha – da je vreme sada, već duže vremena, naravno, kada bi Bog trebalo da stanuje u svom narodu, u ovom živom domu. Pročitali smo ovde kakva je karakteristika Božjeg hrama, kada Bog stanuje u njemu, prikazano preko pomeranja Njegovog prestola – savršene, spontane radnje, zato što je Božji Duh bio njihov duh. Oni su imali isti Duh, Njegov Duh je prolazio kroz njih, tako da, kada je Duh pomislio, oni bi pomislili isto. Onda ste izjavili, kao drugo, da nikada na Zemlji niste videli takvo jedinstvo, takvo savršenstvo kretanja, u bilo kom ljudskom telu.

(Glas) Zar nisu apostoli bili tako jedinstveni u vreme Pedesetnice?

O, da, ali njih nismo videli. Kakav je sada zaključak? – Jednostavno ovaj: Da Bog ne živi u ovom hramu u svojoj punini ili mi ne dopuštamo da se taj hram izgradi u hram kakvim ga On želi. Čitao sam juče, baš posle predavanja, jednu izjavu, koji ću pročitati i vama:

„Proroku točak u točku, pojava živih bića povezanih sa njima – sve deluje zapetljano i neobjašnjivo. Ali ruka beskrajne mudrosti vidi se među točkovima, a rezultat njenog dela je savršeni red. Svaki točak funkcioniše u savršenom skladu sa svakim drugim. Pokazano mi je da ljudska oruđa traže previše moći i pokušavaju sama da kontrolišu posao. Oni Gospoda

Boga, moćnog Radnika, suviše isključuju iz svojih postupaka i planova i nemaju u svemu poverenja u Njega, u pogledu unapređenja posla.“

Kada se to dešava da mi suviše isključujemo Boga iz naših planova – pod kojim okolnostima? – Kada nemamo u svemu poverenja u Njega.

Niko ne bi trebalo da umišlja da je sposoban da upravlja onim stvarima koje pripadaju velikom JA SAM. Bog u svom providenju priprema put, kako bi ljudske sluge mogle da urade posao. Neka onda svaki čovek ostane na mestu svoje dužnosti, da obavlja svoj deo za ovo vreme i da zna da je Bog njegov učitelj.

I ponovo:

„Hristos je dunuo u svoje učenike i rekao: ‘Primate Svetog Duha’ (Jovan 20,22). Sveti Duh danas zastupa Hrista u svakom delu velikog moralnog vinograda. On će dati nadahnuće svog Svetog Duha svima onima koji su skrušenog (pokajničkog, slomljenog) duha. Neka bude više zavisnosti od uspešnog delovanja Svetog Duha, a daleko manje od ljudskih sredstava. Žao mi je što moram da kažem da, najblaže rečeno, neki ne pokazuju da su u Hristovoj školi naučili lekciju o krotkosti i poniznosti. Oni ne žive u Hristu, nemaju životnu povezanost sa Njim. Njih ne vodi Hristova mudrost, koju im je dodelio Sveti Duh. Onda vas pitam: kako možemo ove ljude da smatramo nepogrešivima u prosuđivanju? Oni su možda na odgovornim položajima, ali žive odvojeno od Hrista. Oni nemaju Hristov um i ne uče svakodnevno od Njega. Pa ipak, u nekim slučajevima, njihovom prosuđivanju se veruje i njihov savet se ceni kao da je Božja mudrost. To podrazumeva svakog ko na takav način nije pokrenut božanskom silom. Kada ljudske sluge izaberu Božju volju, i kada su u skladu sa Hristovim karakterom, Isus deluje kroz njih i njihove sposobnosti.“

Tu imamo upravo ono o čemu smo čitali ovde u Bibliji. Bog deluje kroz članove svoje crkve i njihove sposobnosti, kada su svi potčinjeni Njemu. Da li se tako nešto već pokazalo među nama? Ja ne poznajem srce bilo kog čoveka. Ne kažem da nije bilo mnogo onih koji su dopustili Gospodu da u potpunosti koristi njih i njihove sposobnosti; ali da li smo, u ovom našem poslu, videli Hrista u našem malom iskustvu, kako na ovaj način deluje kroz svoj narod i sposobnosti njihovog uma i tela?

Oni ostavljaju po strani sav sebičan ponos, svo ispoljavanje nadmoćnosti, sve proizvoljne zahteve i pokazuju Hristovu krotkost i poniznost. Nisu više oni ti koji žive i deluju, već je Hristos taj koji živi i deluje kroz njih. (videti Galatima 2,19.20)

Na kraju, želeo bih da postavim pitanje: Kakvu praktičnu korist ćemo izvući iz ove lekcije? Šta moramo da tražimo da bismo bili Božji savršeni hram?

PREDAVANJE BROJ 12

(Utorak popodne, 23. februar 1897)

„Evo ja i deca koju mi je dao Bog“ (Karadžić). To je jedan od citata iz 2. poglavlja Jevrejima poslanice (13. stih). Završimo ovu izjavu: „Evo ja i deca koju mi je dao Gospod jesmo znak i čudo Izrailju od Gospoda nad vojskama, koji nastava na gori Sionu.“ (Isaija 8,18 – Daničić)

Juče smo kratko razmišljali o Božjem domu, hramu živog Boga, Božjoj crkvi, Božjoj građevini – nama – „za Božje stanovanje (prebivanje, obitavanje) kroz Duha“ (Efescima 2,22 – eng. prevod). U religioznom svetu se u značajnoj meri razgovara o Stvarnoj Prisutnosti.¹ Postoji takva stvarna prisutnost, Božja prisutnost, a ta stvarna prisutnost treba da bude u svakom Božjem detetu, kao i u crkvi. Ta stvarna prisutnost je tu kroz Duha. Kroz proučavanje vizije koju je Jezekilj imao o Bogu i Njegovom prestolu videli smo prirodu bilo kog mesta u kome Bog stanuje: gde god da je Bog, tu je i život. Čak i kada je Bog sišao na planinu Sinaj, ona nije mogla da ostane mirna. Čitava planina se pomerala. Nije mogla da zadrži mir dok je Bog bio na njoj, zato što je tu bio život. Čitav presto je živi presto, sastavljen od živih stvorenja i ona dolaze i odlaze kao munja.

Sada imajte na umu, svako od ovih živih stvorenja bilo je drugačije od svakog drugog – različita lica, različit izgled, različit oblik i ona su bila poslata okrenuta svojim licima na različite strane. Ali uprkos tome, nije bilo nikakve senke, nagoveštaja ili pomisli o bilo kakvom odsustvu jedinstva u njihovom kretanju. Kretali su se upravo kao jedno telo, ovamo ili tamo. Nisu se okrenuli dok su išli. Zašto? – Jer „gde god duh iđaše, iđahu i oni“. Ali kako je moglo da bude tako? – „Duh života“, kako piše, „bio je u njima“. Dakle, kao rezultat toga, „gde god duh iđaše, iđahu i oni“, jer je Duh bio u njima. To smo uporedili sa najvećim mogućim ispoljavanjem ljudske organizacije na Zemlji – voj-

¹ Stvarna Hristova prisutnost tokom euharistije (pričesti) je pojam, koji se koristi u različitim hrišćanskim tradicijama, da se izrazi uverenje da je u euharistiji Isus Hristos stvarno prisutan u onome što su ranije bili samo hleb i vino, a ne prisutan tek kao simbol, govorna figura – *prim. prev.*

skom – koja se u celini kreće kao da je jedan čovek. Međutim, mora da postoji reč komande. Ali kako to da ti ljudi – da taj razvoj, da ta kretanja mogu biti učinjeni, postignuti sa ovim ljudima?

(Glas) Imaju um svog zapovednika.

Da, ali kako su došli do toga? – Oni su obučeni. Da li su se obučavali odvojeno? – O, ne; prvo su morali da budu dovedeni na jedno mesto, pod komandu jednog čoveka. Oni primaju naređenja od njega, navikavaju se na reč komande i onda, stalnom vežbom, dolaze do toga da se na reč komande kreću skoro nesvesno.

A sada, Bog ima vojsku na ovoj zemlji, zato što ovde čitamo o „Poglavaru (Začetniku – Čarnić) našeg spasenja“ (Jevrejima 2,10 – Karadžić). Bog je „Gospod nad vojskama“. On ima telo na ovoj Zemlji, ali ne skuplja svu svoju decu na jedno mesto da bi ih obučavao, i nije dužan da to učini. To je prednost Božje organizacije u odnosu na ljudsku, jer, nadalje, svaki čovek u toj ljudskoj organizaciji mora da gleda u jednog čoveka i da prizna njegov autoritet, i da potčini svoj um umu tog drugog čoveka. Ali um svakog čoveka mora da se potčini samo Bogu. Bog je vrhovni; Bog ima isključivo pravo na kontrolu uma svakog čoveka, zato što je Božji um jedini istinit, ispravan i mudar.

Razgovarajte o skladu razuma i vere! Oni su toliko udaljeni koliko je moguće da dve stvari budu. Vera je krajnja besmislica za ljudski razum; to je glupost, potpuna glupost, a ljudski razum je najobičnija vrsta besmislice za veru. Oni nikada ne mogu da se zbliže na ovom svetu. Oružje našeg ratovanja je takvo da obara ljudski razum, „robimo (zarobljavamo) svaki razum“ (2. Korinćanima 10,5 – Karadžić). U ovom tekstu se on naziva zamišljanjem (maštom)². Dobro je u svakom slučaju, samo je odgovarajuća reč „razum“. Ali ljudski razum je samo izmišljotina, jer nema tu ničeg, tako da, kada ljudski um rasuđuje, bez vođstva Božjeg Duha, to je samo zamišljanje.

Božji Duh, kada Mu se dozvoli da deluje, obara zamišljanje i sve što se uzdiže protiv znanja o Bogu, i zarobljava svaku misao za poslušnost Hristu. Razum se nalazi samo kod Boga i kada čovek sebe u

2 U King James verziji na koju se autor poziva, stoji reč *imaginations*, dok u srpskom prevodu stoji reč *razum* (Karadžić), odnosno *svaka misao* (Čarnić) – *prim. prev.*

potpunosti stavi u Božje ruke, da bude kontrolisan – telo, dušu i duh – potpuno kontrolisan, govoreći – ja sam samo prah i nemam ništa sa sobom, ja pripadam Bogu, neka sada On bude misao u mom mozgu, neka bude moje kretanje, moje delovanje – onda će delovanje tog čoveka biti ispravno i njegove misli će biti ispravne. „Prepusti Gospodu svoje puteve i tvoje namere će biti utvrđene.“ (Priče 16,3 – KJV)

Kažem da Gospod ima telo na ovoj Zemlji. On je ovde ostavio, kada je otišao, neku svoju decu. On je nas ostavio ovde da Ga predstavljamo na Zemlji, kao pojedinci, kao crkva.

„Mi dakle vršimo službu poslanika u ime Hrista, kao da Bog kroz nas govori. Molimo vas u ime Hristovo, pomirite se s Bogom!“ (2. Korinćanima 5,20 – Bakotić)

Mi možemo da kažemo da to činimo, ali mi to uopšte ne činimo, osim ako u nama ne postoji isto stanje koje je postojalo u Hristu. Kao propovednici, mi možemo da stanemo pred skup i da kažemo: Mi smo poslanici za Boga; i „molimo vas u Hristovo ime: pomirite se s Bogom“; ali mi to ne radimo, ako ne zauzmemo isti stav koji je Hristos zauzimao. Šta je to bilo? – On je dozvolio Bogu da stanuje u Njemu. U kojoj punini? – „Jer se je dopalo Bogu, da u njemu stanuje sva punina“ (Kološanima 1,19 – Šarić).

A želja Duha za nas je:

„Da vam da (silu – Karadžić) po bogatstvu slave svoje da Duhom njegovim ojača vaš unutrašnji čovek, da se Hristos useli verom u srca vaša, da budete u ljubavi ukorenjeni i utemeljeni, da biste mogli razumeti sa svima svetima šta je širina i dužina, visina i dubina, i poznati ljubav Hristovu, koja prevazilazi svaki razum, da se ispunite do potpune punine Božje.“ (Efescima 3,16-19 – D. Stefanović)

Kada stojimo na tom mestu, mi smo zaista poslanici za Hrista, i Bog moli ljude preko nas.

Ljudi na ovoj Zemlji mnogo govore o organizaciji. Mi ne možemo da im pokažemo ništa po tom pitanju. Mi nemamo tako potpun i savršen sistem organizacije kao što ga imaju Vojska spasa³ ili Jezuitski red⁴ Rimokatoličke crkve. Mi ne možemo da učimo svet bilo šta o tome. U zemaljskim vojskama postoje organizacija i jedinstvo delovanja, onoliko savršeni, koliko mogu da budu. Ljudi znaju sve o tome, a znaju i kako se to radi. Ali kada Božji ljudi, ovde i tamo, i svuda u svetu, ljudi koji na poseban način ispovedaju da su Božji ljudi, koji imaju posebnu poruku da prenesu ljudima (svetu) – kada se oni, kao pojedinci, ispune Božjim Duhom, tako da se slika Božjeg trona preslika ovde na Zemlji – tada se Bog ustoličio u srcima svog naroda, tako da, gde god da Duh ide, i oni idu; zar ne mislite da će svet videti nešto predivno u tome? Zar Božja deca neće biti znak i čudo ljudima?

Kako dolazi do toga? Koja pravila i propise imate kojima se to postiže? – Nikakva. To će biti čudo. Čitajmo nekoliko stihova iz 52. poglavlja Isaije:

„Probudi se, probudi se, obuci se u silu svoju, Sione; obuci krasne haljine svoje, Jerusalime grade sveti; jer neće više ući u tebe neobrezani i nečisti... A sada šta ću tu? veli Gospod. Jer je narod moj zaboravljen nizašta; koji vladaju njim, cvele ga, veli Gospod, i jednako svaki dan huli se na ime moje. Zato će poznati narod moj ime moje, zato će poznati u onaj dan da sam ja koji govorim: Evo me. Kako su krasne na gorama noge onog koji nosi dobre glase, koji oglašuje mir, koji javlja dobro, oglašuje spasenje, govori Sionu: Bog tvoj caruje. Stražari će tvoji podignuti glas, podignuće glas, i svi će zapevati, jer će očima videti gde Gospod vodi natrag Sion.

3 Vojska spasa je misionarski pokret koji je 1865. godine osnovao sveštenik-metodista Vilijam But. Deluje po uzoru na vojnu organizaciju i od svojih članova zahteva prihvatanje njenih učenja, uzdržavanje od alkohola i pridržavanje vojnih principa delovanja – *prim. prev.*

4 Jezuiti ili Isusovci, punim nazivom Družba Isusova, jesu rimokatolički misionarski red, koji je osnovao Ignasio de Lojola u Parizu 1534. godine. Članovi reda se nazivaju Hristovim vojnicima, a poglavar celog reda nosi titulu generala – *prim. prev.*

Klikujte i pevajte, razvaline jerusalimske, jer Gospod uteši narod svoj, izbavi Jerusolim. Zagali Gospod svetu mišicu svoju pred svim narodima, da vide svi krajevi zemaljski spasenje Boga našeg. (To znači – svi mi)

Odstupite, odstupite, izađite odatle, ne dotičite se ničeg nečistog; izađite ispred njega, očistite se vi koji nosite sudove Gospodnje.“ (stihovi 1.5-11 – Daničić)

Kako dobijamo to očišćenje? O, znamo to. Priznajemo svoje grehe i „krv Sina njegova Isusa Hrista čisti nas od svakoga greha“ (1. Jovanova 1,7 – Čarnić). „Vi ste već očišćeni rečju koju sam vam govorio“ (Jovan 15,3 – Bakotić), ali ne ako ostavimo reč da tavori, zanemarujući je.

„Jer nećete izaći u hitnji (žurbi), niti ćete ići bežeći; jer će Gospod ići pred vama, i zadnja vojska biće vam Bog Izraeljev. Gle, sluga će moj biti srećan (razborit – KJV).“ (Isaija 52,11.12 – Daničić)

To je za mene bilo blagosloveno uverenje zbog ovog poslednjeg: „Gle, sluga će moj biti razborit“. Ko je Gospodnji sluga? Vi kažete da je to Hristos. Tačno, „jer kakav je On, takvi smo i mi na ovom svetu“ (1. Jovanova 4,17 – Čarnić). Zar nismo i mi Gospodnje sluge? Da li smo mi jedno sa Gospodom Isusom Hristom? Zar onda ovo obećanje nije za nas? Jer, šta god je za Hrista, to je i za nas, zato što smo mi Božji naslednici i Njegovi (Hristovi) sunaslednici. Onda nema obećanja za Hrista, koje on ne prenosi na nas i ne deli sa nama. „Gle, sluga će moj biti razborit“. To će biti osobina Božjeg sluge. On će biti razborit. Drago mi je zbog toga, zato što znam da sam ja jedan od najnerazboritijih osoba na svetu; i kada čitam da Bog, kroz veru, izvlači snagu iz slabosti, onda se radujem zbog ovog obećanja da će „moj sluga biti razborit“ i drago mi je što Bog može da ostvari razboritost čak i u meni.

„Podignuće se i uzvisiće se i proslaviće se. Kako se mnogi začudiše Tebi, što beše nagrđen u licu mimo svakog čoveka,

i u stasu mimo sinova čovečjih, Tako će opet udiviti mnoge narode, carevi će pred Njim zatisnuti usta svoja, jer će videti šta im nije kazivano i razumeće šta nisu slušali.

Ko verova propovedanju našem, i mišica Gospodnja kome se otkri? Jer izniče pred Njim kao šibljika, i kao koren iz suve zemlje; ne bi obličja ni lepote u Njega; i videsmo Ga, i ne beše ništa na očima, čega radi bismo Ga poželeli.“ (Isaija 52,13-53,2 – Daničić)

Evo Gospodnje ruke otkrivene pred očima svih naroda kao sile, tako da će svi krajevi zemaljski videti Božje spasenje; narodi će se začuditi, a carevi će učutati u čudu i neverici. Ono što im nije rečeno, o čemu čak nisu mogli ni da sanjaju, oni će videti. Videće silu, a da ne vide izvor sile. Videće moćnu silu, a ipak neće videti veliku pojavu ili pokazivanje moći. Videće savršeno jedinstvo delovanja, a ipak nijedan čovek neće imati niti zahtevati autoritet.

Dozvolite mi sada da vam skrenem pažnju na 40. poglavlje Isaije. Pogledajte šta će se još desiti. Možemo dugo vremena da proučavamo pre nego što bismo mogli da iscrpimo to 40. poglavlje Isaije. Ono govori:

„Glas je nekoga koji viče: Pripravite (pripremite) u pustinji put Gospodnji, poravnajte u pustoši stazu Bogu našem. Sve doline neka se povise, i sve gore i bregovi neka se slegnu, i što je krivo neka bude pravo, i neravna mesta neka budu ravna.“ (stihovi 3 i 4)

Odnosno, neće biti „hvatanja krivina“ u ovom poslu. Treba da bude savršeno pravo i ravno. Nema obilaženja nikakve krivine, već to treba da bude učinjeno pravim i ravnim pred nama. Božji posao je prav posao. On neće nešto zaobilaziti, neće pratiti ljude u svim njihovim zaobilaznim greškama. Neće pratiti ljude gde god bi oni mogli da idu u svom krivudanju i pokušati da ih razotkrije, već će ići pravo napred. Gospodnje delo je prav posao. Mi treba da gledamo svoja posla i da

pustimo druge ljude da izvrdavaju. Ovo nam govori istu stvar kao i 52. poglavlje:

„Slava Gospodnja će se otkriti i videće ga svako telo, jer će usta Gospodnja govoriti.“ (Isaija 40,5 – KJV)

A sada lekcija: Čiji glas se čuo u pustinji? – Jovana Krstitelja. Ali on nije završio svoju poruku, zato što ona treba da se nastavi sve dok se delo ne dovrši – dok ne dođe Gospod. „Pripremite put Gospodnji“ (Matej 3,3 – Čarnić). On dolazi. Kako dolazi? – „On dolazi sa jakim rukom (šakom), i Njegova ruka će vladati za Njega. Evo plata je Njegova sa Njim, a Njegovo delo pred Njim“ (Isaija 40,10 – KJV). On još nije došao. Delo se i dalje obavlja. Glas koji viče u pustinji se još uvek čuje, iako ne toliko glasno.

Sasvim je jasno, bez daljeg trošenja vremena, da je naš posao isti kao Jovana Krstitelja. „Pripravite put Gospodu“ (Karadžić). Čitajmo onda jedan stih iz 3. poglavlja Jevanđelja po Mateju:

„Tih dana dođe Jovan Krstitelj. Propovedao je u judejskoj pustinji, govoreći: ‘Pokajite se jer se približilo Carstvo nebesko!’ A Jovan je onaj o kome je govorio prorok Isaija kad je rekao: ‘Glas onoga koji viče u pustinji: Pripremite put Gospodnji, poravnajte mu staze.’ Jovanova odeća je bila od kamilje dlake, a oko bokova je nosio kožni pojas. Hrana su mu bili skakavci i divlji med. K njemu su dolazili ljudi iz Jerusalima, cele Judeje i svih krajeva oko Jordana.“ (stihovi 1-5 – SSP)

Sada, pre svega, što se tiče samog Jovana Krstitelja, kakva vrsta čoveka je on bio? Šta ga je odlikovalo? – Bio je ispunjen Svetim Duhom. Šta, onda, mora da odlikuje one koji objavljuju ovu poruku, „Pripremite put Gospodnji i poravnajte u pustinji put za našeg Boga“? – Oni moraju da budu ispunjeni Svetim Duhom. Šta je veće, početak neke stvari ili kraj? – Kraj. Onda, baš kao što je sigurno da je Sveto pismo istinito, kada oni koji tvrde da prenose ovu poruku, počnu da je prenose, kada,

sa puninom Duha i Božje sile, oni objave ovu poruku istine, ljudi će se u hiljadama skupiti da je čuju; drugim rečima, to će prizvati pažnju celog sveta i oni neće tu moći ništa. Oni će biti prinuđeni da je čuju. Neće je svi prihvatiti, znamo to. Ali postojaće sila koja će privući pažnju celog sveta i ono o čemu će se pričati od najnižeg juga do najvišeg severa, i svuda po svetu, biće istina o Gospodnjem dolasku i priprema da se sretnemo s Njim. To će biti stvar koja će zaokupiti pažnju sveta. Oni će biti prinuđeni da pričaju o tome, zato što će to biti ono što će im doći sa silom većom nego bila šta na svetu za šta su čuli. Ne kažem da će trajati dugo, zato što kada ide takvom silom, onda će ljudi veoma brzo odlučiti da li će ovim ili onim putem; oni će joj se pokoriti ili će je odbaciti i više neće brinuti o tome. To će biti učinjeno; to mora da bude učinjeno. To će biti učinjeno. Čitam drugi tekst. Isaija 55:

„Oj žedni koji ste god, hodite na vodu, i koji nemate novca, hodite, kupujte i jedite; hodite, kupujte bez novca i bez plate vino i mleko.“ (stih 1)

Evo nečega što se govori nama.

„Zašto trošite novce svoje na ono što nije hrana, i trud svoj na ono što ne siti? Slušajte me, pa ćete jesti šta je dobro, i duša će se vaša nasladiti pretiline... Evo, dadoh ga (onog u kome je sklopljen savez) za svedoka narodima.“ (stihovi 2 i 4)

Ko je dat za svedoka narodima? – Hristos. Ko je zapovednik? Ko je onaj koji ima autoritet? – Hristos ima autoritet i silu. „Dadoh ga za svedoka“; za vođu. Da li je On prihvaćen kao da je lider i da li je On zapovednik? (Glas) Jeste.

To ostaje da se vidi. Šta radi zapovednik? – On izdaje naređenja. A kome izdaje naređenja? – Onima koji treba da primaju naređenja. On izdaje naređenja tako da ona mogu da se razumeju, a ako je zaista vođa i zapovednik ljudima, šta je onda sa Njegovim zapovestima? – One se slušaju; i to određuje da li je On vođa i zapovednik ili nije.

„Evo, zvaćeš narod koji nisi znao, i narodi koji te nisu znali steći će se k tebi, radi Gospoda Boga tvog i Sveca Izraeljevog, jer te proslavi.“ (stih 5)

Sada zapazite, oni neće dolaziti nama zbog nas, ne zbog naše dobre, naše slave, zato što mi ništa od toga nemamo, već će narodi koji nas ne znaju dolaziti nama zbog Sveca Izraelovog usred Njegovog naroda i zato što je Njegovo prisustvo usred njih proslavilo i njih kao celinu. Imamo u 60. poglavlju Isaije:

„Ustani, svetli se, jer dođe svetlost tvoja, i slava Gospodnja obasja te. Jer, gle, mrak će pokriti zemlju i tama narode; a tebe će obasjati Gospod i slava Njegova pokazaće se nad tobom. I narodi će doći k videlu tvom, i carevi ka svetlosti koja će te obasjati.“ (stihovi 1-3)

Ista priča se priča u potpunosti. Postoji delo Božjeg naroda. To je put kojim istina treba da ide. Ne piše da će svi ovi carevi, i narodi, i nezabošci koji dolaze, to i prihvatiti, ali znak treba da se pokaže, kao zastava, nešto što će po snazi privući pažnju svakog čoveka, od najvećeg cara do najmanjeg seljaka; oni će gledati u to i kada to vide, oni mogu da urade šta žele. To će biti objava istine svetu. Sada idemo u svet.

A. F. Ballenger (*Bolendžer*) – „Pokrenite raspravu da zadobijete mnoštvo.“

Da; a mi propovedamo određene tačke doktrine. Mi ih oštrimo do jednog finog vrha (tačke), tako da možemo da ih utisnemo u ljude i da ih (ljude) podstaknemo. Onda kažemo da su imali istinu; imali su svetlost. Da li su imali istinu? – Ne. Oni nisu imali istinu dok nisu videli silu i slavu Gospoda Isusa Hrista kroz Duha. (Tek) kada im je istina došla na taj način, tada su zaista imali istinu i odgovorni su Bogu za to da li je prihvataju ili odbijaju; i neće trajati dugo dok se to ne desi.

Pitam se da li verujete u ove stvari. Zašto smo mi ovde, u svakom slučaju? Da slušamo sat ili 45 minuta i onda odemo i možda kažemo:

To je bilo veoma jasno danas; to je delovalo da je prilično jednostavno; to je bila veoma dobra pouka? Braćo, koliko će proći vremena pre nego što se probudimo? Koliko dugo ćemo se igrati verovanja u Gospoda?

Juče sam čitao, veoma užurbano, jer je vreme isticalo, jednu ili dve rečenice, i ponovo ću pročitati jednu ili dve od njih:

„Hristos je dunuo u svoje učenike i rekao: ‘Primate Svetog Duha’. Sveti Duh danas zastupa Hrista u svakom delu velikog moralnog vinograda.

Ali, da li Ga Sveti Duh zastupa u svakome ko tvrdi da radi za Njega, u svakom delu velikog moralnog vinograda? Pitanje je – za mene, kao i za vas.

On će dati nadahnuće svog Svetog Duha svima onima koji su skrušenog (pokajničkog) duha. Neka bude više zavistnosti od uspešnog delovanja Svetog Duha, a daleko manje od ljudskih sredstava.“ – *Posebna svedočanstva, br. 3, str. 48.*

Govori se o ljudima koji ne prebivaju (stanuju) u Hristu, ne vode ih Hristova mudrost i dodeljeni Sveti Duh i ne može im se verovati kao nepogrešivima u prosuđivanju. Nema čoveka na Zemlji u čije rasuđivanje se može imati poverenja. Samo je Hristos vođa; Njemu se može verovati. Neka On kroz Duha stanuje u nama, misli u nama, deluje u nama, i tada će postojati razlika.

Pa ipak, u nekim slučajevima, njihovom prosuđivanju se veruje i njihov savet se ceni kao da je Božja mudrost. Kada ljudske sluge izaberu Božju volju, i kada su u skladu sa Hristovim karakterom, Isus deluje kroz njih i njihove sposobnosti. To više nisu oni sami koji žive i deluju, već je to Hristos koji živi i deluje u njima.

Sada vas pitam, da li će u takvom stanju biti nekih grešaka ili učinjenih pogrešnih poteza? Ovde, na drugoj strani, čitam sledeće:

„Gospod će uskoro raditi u većoj sili među nama; ali postoji opasnost od toga da dozvolimo svojim nagonima da nas vode negde gde Gospod ne želi da idemo.“

Ne smemo da idemo daleko, a da ne znamo gde smo. Da li to piše?
 – Ne. Piše: „Ne smemo da napravimo nijedan korak koji će nas vratiti unazad“. Onda ne smemo da činimo ništa u vezi sa čim smo u sumnji; ne smemo da učinimo nešto a da postoji mogućnost da ćemo morati da se vratimo istim putem. To je jasno i razumno. Veoma dobro. A sada, recimo da postoji neko pitanje baš ovde, na Konferenciji, za koje ne znamo da li je ispravno ili pogrešno. Ovo je praktično pitanje za nas. Ovo je stvar delovanja, odlučivanja, imenovanja ili šta god bi moglo da se pojavi za razmatranje. Mi kažemo da ćemo učiniti najbolje što možemo, ali nismo apsolutno sigurni da li je to ispravno ili pogrešno. Onda ne znamo ništa osim da ćemo ponekad morati da opovrgnemo tu odluku. Zar nije bilo bolje da smo znali ili čekali dok ne saznamo? Pročitaću drugu izjavu:

„SAMO BOŽJI PLANOVI TREBA DA SE SLEDE.

Vi ne treba da ograničavate Sveca Izraelovog, čija je sila od davnina i čiji su putevi neistraživi. Ako označite načine kojima očekujete da Bog radi, bićete razočarani. Carstvo nebesko ne dolazi posmatranjem.“

Da, ono dolazi upravo na suprotan način od onog kako ga očekujemo. Kako ruka Gospodnja treba da se otkrije? – „Jer izniče pred Njim kao šibljika, i kao koren iz suve zemlje.“ Ne očekujete da drvo izraste do bilo koje veličine iz suve zemlje, u pesku. Ali to je način na koji Gospod radi. Gospod kaže da je Njegova sila takva da on uzima ono nedostojno u svetu, prezreno, da, ono što nije, i svodi na ništavno (**ništa**) ono što jeste. To je Božja sila. On radi upravo suprotno od načina na koji čovek očekuje da On radi, suprotno ljudskim planovima i ljudskoj organizaciji; zato što, kao što smo rekli, ljudski razum i vera su direktno suprotstavljeni.

Treba da ostavite Boga da radi na svoj sopstveni način, a vi morate da hodate, ne po gledanju nego po veri. Bog ima posao koji treba da se obavi i to je veoma važan, svet posao. Nije mudro pratiti planove koje ste sami smislili.

Onda, da li ćemo hodati kao mudri ljudi ili kao ludi? Evo nečega za svakog delegata ovde, da razmotri, da bismo svi mi bili na dobitku. Mi se svi slažemo da pred sobom, ovde, u ovim spisima imamo kakav treba da bude Božji posao.

Koliko puta svedočanstvo kaže da Gospod uskoro treba da radi većom silom? Koliko puta smo mi rekli da dolazi vreme kada će se videti sila Pedesetnice? Da li će to doći? – O, da, ali način na koji mi radimo podsetiće na nešto od onog što je jedan stari Baptista iz Keri-jevih⁵ dana rekao, kada je govorio o odlasku među neznabošce. On je rekao: „Mladiću, kada Gospod želi da se neznabošci obrate, On će ih obratiti bez ikakve pomoći sa tvoje ili moje strane“. Zar mi zaista ne govorimo da, kada Gospod želi da radi sa silom – da ćemo se jednog jutra probuditi i naći Ga kako radi sa velikom silom? Ne znam na koji način bismo mogli da očekujemo da Gospod radi sa većom silom za nas, nego taj da se prepustimo u Njegove ruke kao prah. Mi uopšte ne znamo ništa. Mi smo potpuno bespomoćni. Pustimo Gospoda da uđe i da nas iznova izgradi – da nas organizuje po svom sopstvenom, novom božanskom planu, prema modelu božanskog hrama, i da živi, i deluje, i misli kroz nas, na svoj sopstveni način. A kada se to dogodi, biće moćna sila. Ako je to istina, i ako to može da se dogodi, da li smo onda dužni da čekamo deset godina? Ili, da li ćemo unapred da planiramo i da obavestimo ljude da ćemo na sledećoj Generalnoj konferenciji imati Gospodnju silu? Zar nije sada vreme da Gospod deluje?

Pročitaću, ako mogu odmah da je nađem, jednu izjavu:

„Osim ako oni koji mogu da pomognu u tome – [to znači svuda – *komentar govornika*] – nisu probuđeni na osećaj dužnosti, oni neće prepoznati Božje delo kada se bude čuo glasni poklič trećeg anđela. Kada svetlost izlazi da obasja Zemlju, umesto da ustanu da pomognu Gospodu, oni će želeti da se povežu sa Njegovim delom, da zadovolje svoje ograničene ideje.“

5 Vilijem Keri (1761-1834), britanski propovednik i misionar i prvi baptistički misionar u Indiji – *prim. prev.*

Sada, braćo, Gospod nas ne pita da se vratimo u prošlost ili da sumnjamo da je On bio sa nama. On jeste sa nama. Hvala Gospodu što je bio sa nama svih ovih godina; ali to ne znači da je odobravao sve što smo činili. Bog je bio čak i sa neznabošcima. Da li će neznabošci zato reći: „Ja sam u pravu“? Da Bog nije bio sa mnom, ja ne bih živio. Ali zašto je Bog bio sa nama svih ovih godina? – Dozivaio nas je i molio da Ga pustimo da deluje u nama. On je bio sa nama; zahvalan sam Mu zbog toga. On je bio sa nama, a pošto je sa nama i dalje, braćo, dajmo Mu punu kontrolu nad našim umovima i telima, da deluje u nama na bilo kom mestu gde bi mogao da nas pozove da radimo.

Reći ću vam da će Gospod raditi u ovom poslednjem poslu u velikoj meri van opšteg poretka stvari i na način koji će biti suprotan bilo kakvom ljudskom planiranju. Među nama će biti onih koji će uvek želiti da kontrolišu Božje delo (posao), da nameću čak i korake koji će biti preduzeti kako delo bude napredovalo pod vođstvom anđela koji se bude pridružio trećem anđelu u poruci koja će morati da se prenese svetu.

Ja ne želim da budem jedan od njih, a vi? Kako ćete znati kada će se anđeo udružiti sa trećim anđelom i kada će izaći poruka sa glasnim pokličem? Ako nastavimo onako kako smo počeli, nećemo znati. Zar onda nije vreme da zastanemo, zaustavimo se, dok zaista ne saznamo gde smo i da pustimo Gospoda da nas koristi sada? To je naše pravo i privilegija i zahvaljujem se Gospodu što ne treba dugo da traje.

Koliko više znamo, koliko više bilo ko od nas ovde misli da zna, nego što je znalo 12 apostola, nakon što su bili lično sa Gospodom tri i po godine? Ako bilo ko misli da zna toliko, neka podigne ruku. Ili ne mislite tako, ili ste skromni. Koliko vas misli da smo u boljoj mogućnosti da osmislimo planove i da ih sprovedemo, nego što su mogla ona dvanaestorica? Pa ipak, Gospod im je rekao: „sedite u gradu dok se ne obučete u silu s visine“ (Luka 24,49 – Čarnić).

Ako oni nisu znali dovoljno da počnu delo, nakon što su bili sa Hristom i radili ono što mi nikada nismo radili – radili sa silom, isterivali đavole, podizali mrtve, izvodili mnoga čuda i imali moćnija propovedanja nego što je iko od nas imao – kažem, ako je bilo neophodno

da oni čekaju dok ih Božji Duh ne ispuni da bi mogli da imaju mudrost da napreduju u delu, šta mi tvrdimo ako mislimo da napredujemo u delu, a da ne radimo potpuno isto? Nije trebalo dugo da čekaju, samo deset dana.

„A kad dođe Pedesetnica, svi su bili zajedno na istom mestu. I odjednom nastaje huka sa neba kao kad duva silan vetar, te ispuni svu kuću u kojoj su sedeli. I pokazaše im se jezici koji se razdeliše, kao da su od vatre, pa se na svakog od njih postavi po jedan. Tada se svi ispuniše Duhom Svetim, pa počеше govoriti drugim jezicima - kako im je Duh davao da govore. A u Jerusalimu su stanovali pobožni Judeji iz svakog naroda pod nebom. I kad nastaje ova huka, skupi se narod.“
(Dela 2,1-6 – Čarnić)

Kada su dobili Duha, nije im bilo teško da nađu zajednicu. „Evo ja i deca koju mi je dao Gospod jesmo znak i čudo Izrailju od Gospoda nad vojskama, koji nastava na gori Sionu.“

PREDAVANJE BROJ 13

(Sreda popodne, 24. februar 1897)

Na početku našeg posla ovde, osećao sam se i izrazio sam se ovako – da nisam imao srca, kako god, da nastavim samo obično proučavanje Svetog pisma. Znao sam da je u proučavanju Božje Reči život i spasenje; ali samo izdvojiti sat vremena, i sedeti ovde, i proučavati određene reči, a onda opet otići i više ne misliti o tome – to nisam mogao da podnesem. Ako je to samo obično proučavanje, delovalo je kao da bi bilo gubljenje vremena, jer mi nemamo baš mnogo vremena da gubimo i znao sam od početka da nam je potrebno nešto što nemamo. Znao sam da su u Jevrejima poslanici, naročito u prvih nekoliko poglavlja, život i istina, i da se na malo prostora nalazi posebna poruka za ovo vreme. Prešli smo preko određenog dela, ali nisam imao srca da idem dalje dok nisam prihvatili istinitost onoga što smo proučavali. Svakog dana je delovalo kao da ne mogu da nastavim; nisam znao šta tu ima za nas. Ali svakog dana, kad bi došlo vreme za predavanje, Gospod mi je davao poruku. Drago mi je što smo tu gde jesmo – sve dok jesmo. Tako sam ovog popodneva pomislio: „Šta ćemo imati? Šta možemo da radimo?“ I rekao sam Gospodu: „Reci mi koja je poruka i da li ćemo nešto imati ili ne.“ Onda su se pojavile ove reči: „Ja ću se uzdati u Njega“ (Jevrejima 2,13). Ovo je deo našeg podučavanja o Jevrejima poslanici, reči o Hristu. Juče smo bili dovedeni licem k licu sa činjenicom da Božji Duh treba da obavlja posao, a ne mi; licem k licu sa činjenicom da Bog čeka da ispuni svoj narod Duhom, da bismo na Zemlji mogli da obavimo posao onako kako On planira da ga uradimo. Ima toliko stvari koje treba da znamo, ali zahvaljujem Gospodu što nam neće biti potrebno mnogo vremena. Međutim, kada primimo Božjeg Duha, moramo da Ga primimo sa razumevanjem. Mi nismo u stanju u kom su bili učenici, kada se Duh izlio na Pedesetnicu. Mi smo daleko od toga. Ali onda se zahvaljujem Gospodu što nam nije potrebno mnogo vremena da to dostignemo.

Narednog leta, posle sastanka u Mineapolisu¹, tamo je bio jedan dobar brat, koga sam prvi put sreo, koji je na kraju sastanka rekao da je primio pomoć i svetlost; da je bio pogrešno obavешten, bio je siguran, u pogledu sastanka u Mineapolisu i u pogledu posla koji je bio urađen, i bilo mu je drago što je sam mogao da vidi neke stvari; bilo mu je drago da razume i primi opravdanje verom. Onda, misleći kako je to zvučalo kada propovednik kaže da je naučio da prihvati opravdanje verom, dodao je: „Naravno, mi smo uvek verovali u opravdanje verom, ali nismo znali šta je to“. Dakle, braćo, od tog vremena sam video više stotina dobrih ljudi koji su verovali u opravdanje verom, ali nisu znali šta je to, i to među Adventistima. Ima mnogo onih koji misle da veruju u to, i koji zaista veruju, koji su to prihvatili samo u određenoj meri, kao teoriju. Oni su to primili kao novu stavku u veri. Ne postoji nešto kao što je „teorija“ o opravdanju verom. To je činjenica, to je sve; i ima neverovatno malo ljudi koji dopuštaju toj činjenici da uđe u njih, što je vredno u svakom pogledu.

Ove reči koje su mi došle: „Ja ću se uzdati u Njega“ pokrivaju čitavu oblast. Taj tekst je sve. Opravdanje verom nije jednostavno neka serija ili niz istina koje treba da se predstavljaju ljudima. To je čitava istina; to je poruka trećeg anđela; nema ničeg drugog. Da li postoji nešto na ovom svetu što želimo osim pravednosti? Zar to ne uključuje sve? Zato što pravednost, kako razumemo, nije samo neka osobina u čovekovom životu; prosto to nije nešto (vezano) samo za Subotu. Šta je pravednost? – Činiti ispravno; činiti pravu stvar, umesto pogrešne stvari – to je pravednost. Ne samo činiti izvesnu stvar ispravno, umesto činiti to pogrešno, već *uvek* činiti pravu stvar umesto pogrešne. Zar nije dovoljno jednostavno, dovoljno jasno, šta je to pravednost?

Od čega se sastoji čovekov život? – Od njegovih postupaka. Život jednog čoveka se sastoji od njegovih postupaka; od onoga što on radi. Ako radi ispravno, on je ispravan. Nećemo sada ulaziti u uzrok stvari. Mi razmatramo samu stvar; mi sada ne razmatramo kako, zašto ili odakle pravednost dolazi, već jednostavno razmatramo tu činjenicu i koliko toga ona obuhvata. Ako su čovekova dela ispravna, on je čovek, pravedan čovek.

¹ Sastanak u Mineapolisu održan je 1888.

„Niko da vas ne vara: koji tvori (čini) pravdu pravedan je.“ (1. Jovanova 3,7 – Sinod SPC)

To je ispravno. Ali ako on deluje pogrešno, onda on nije ispravan, to je sve. Ovo su činjenice; jednostavne, jasne, očigledne istine. Nije im potreban nikakav argument. Čovekov život se sastoji od postupaka koje on čini. Sve to Gospod izvodi na sud – ono što su ljudi učinili. Na koliko toga u čovekovom životu mogu da se odnose pridevi [*sic*]² „pravednost i nepravednost“? – Na svako delo u čovekovom životu. Da li je to jasno? Onda je pravednost verom ili odsustvo toga, nepravednost bez bilo kakve mogućnosti da se čoveku pomogne, povezana sa čita-vim čovekovim životom; sa svakim postupkom, zar ne?

(Glas) Da.

Dakle, to je pravednost. Da li je čovek pravedan i da li može da bude pravedan i radi ispravne stvari u nekim aspektima, a onda da greši u drugim aspektima? – Ne. Ne; čovek se sastoji od svojih postupaka i pravednost ili nepravednost je povezana sa svim čovekovim postupcima. „Onaj koji čini pravdu, pravedan je“ (KJV). Pravedan čovek čini ispravno u svim životnim okolnostima i čini to na pravi način.

Onda, mi kažemo da prihvatamo doktrinu o pravednosti verom. Šta to znači? – Činiti ispravno verom. Znam da nekima taj jezik deluje kao najluđa besmislica, zato što je ideja o pravednosti verom, naravno, nekima besmislena. Ali mnogi su rekli da je pravednost verom sama po sebi dobra stvar, ali ne sme da vodi u krajnost. To će reći, pravednost verom je dobra stvar, ali nemojte biti suviše pravedni; nemojte biti suviše dobri. Vera u Boga je dobra stvar, ali nemojte ići predaleko. Ne verujte Mu toliko. A sada, da li ova ideja o pravednosti verom do krajnosti³ znači išta drugo nego da je pravednost dobra stvar i da je vera dobra stvar, ali da biste mogli da imate suviše toga i da onda stupite na opasan teren? Ja ništa ne zamišljam, već jednostavno ponavljam ono što sam čuo: „Vera je dobra stvar, ali nemojte da idete u krajnost“. Bra-

2 Ovo nisu pridevi, kako je on rekao, nego imenice – *prim. prev.*

3 Misli se od početka do kraja samo verom – *prim. izdavača*

ćo, koliko vas je pretpostavilo da je fanatizam jednostavno preterivanje u veri? Neću tražiti da podignete ruke, ali siguran sam da sam video dobar deo onih koji su pretpostavljali da je fanatizam bio jednostavno preterivanje u veri, zar ne? Neki od njih su sada u ovom domu. Reći ću vam da, sve dok se čovek drži ovih reči, „Ja ću se uzdati u Njega“, sve dok se drži toga, vi ne možete njega učiniti (nazvati) fanatikom, bez obzira koliko pokušavate. On ne može biti učinjen fanatičnim. Fanatizam se javlja onda kada se ostavi Božja reč i zameni svojim sopstvenim idejama; ali niko u svetu nikada nije bio fanatičan zato što je previše verovao u Božju Reč. Mi treba da budemo tako dobro upoznati sa Gospodom, da se nećemo plašiti da On ne može da upravlja svojim sopstvenim delom (poslom), da ne zna kako to da radi.

Da li je to pogrešno navođenje ili pre naglašavanje ideja koje su postojale u umovima mnogih ljudi među nama, koji kažu da su mislili da je pravednost verom dobra stvar na svom mestu, ali da, kada dođete do stalne (svakodnevne) praktične primene, to nije funkcionisalo? Zar nije tako? To je bila preovlađujuća ideja. Sada, pre svega moramo da razmotrimo da li prihvatamo činjenice pravednosti verom. Da li prihvatamo istinu da nema drugog načina da postanemo pravedni, osim kroz veru? Da li ima nekog drugog načina da budemo pravedni? – Ne. Za svaki postupak u čovekovom životu može da se primeni termin pravedan ili nepravedan; onda, kada bi neki čovek bio pravedan, za koliko postupaka u njegovom životu vera mora da bude izvor? – Za sve njih. Pravednost verom onda ne znači da je to nešto što ćemo imati u nekom trenutku u svom životu, onaj baš dobar deo, već kada dođe do praktične primene, mi želimo nešto bolje.

Vera nije nešto što se drži sa strane i čemu se podsmeva; vera nije mašta (zamišljanje); vera nije iluzija; vera nije sentimentalnost; vera nije nagađanje; vera je večna činjenica. Stoga, ako je čovek u poslu, i da bio bi pravedan čovek u poslu, taj posao, budući da je delo, mora da se radi verom. Pravednost verom zato znači da Hristov život dolazi da upravlja svime što čovek radi, a naročito u Božjoj stvari, zato što, zapravo, ako smo hrišćani, mi ne radimo ništa što nije Božja stvar. Kao hrišćani mi nemamo dva dela svog života; on je u celini hrišćanski i

ako kažemo da smo dali sebe za Božju stvar, onda nemamo posao koji će biti Božja stvar jedan deo vremena, a onda da mali deo vremena radimo nešto drugo. Stoga, ako smo u potpunosti u toj stvari, u tom delu, kažem da pravednost verom znači ništa manje nego da će sve što se radi, biti urađeno verom. To znači da će Gospod delovati. To znači da ćemo se uzdati u Gospoda, tako da ćemo i razumeti; jer, „verom razume(va)mo“.

Reč Božja je istinita. Čovek je ništa. Kada Bog govori, mi treba da prihvatimo Njegovu reč. Nije važno kako ona dolazi, kada ili preko koga, mi treba da kažemo: To je istina. Braćo, Bog je postavio autoritet u crkvi. Taj autoritet je Njegova reč osvetljena Svetim Duhom. To je autoritet. To je jedini autoritet koji postoji. Hristos je vođa crkve. „Evo, dadoh ga za svedoka narodima, za vođu i zapovednika narodima“ (Isaija 55,4 – Daničić). On je vođa; mi ćemo Ga pratiti. Njegova reč je autoritet, i samo ona je autoritet. Kada prihvatimo Božju reč, nije važno da li neki čovek na višem položaju kaže: „To ne znači to“ ili „Mi to ne možemo da primenimo; to bi delovalo u nekom idealnom stanju, ali Bog mora da nas vodi tamo gde smo i to ne može da se primeni ovde. To ne može da se primeni ni tamo.“

Sa svim poštovanjem prema tom čoveku, ja ne verujem ni u jednu jedinu reč toga. Znam da reč Božja nije vizija, niti je izmišljotina, prosto raspršena u plave oblake, a onda ni u šta; nego je Božja reč tu da živimo po njoj. Braćo, u toj reči, u svetlosti koju nam Bog daje – u toj reči je ono što će nas voditi u svemu što moramo da radimo u ovom svetu, bez obzira s kojim sposobnostima delovali. U toj reči je uputstvo za sve što bi trebalo da činimo. Broj onih koji ne veruju u istinu nema ni najmanje uticaja na istinu. Ako 10000 ljudi ne veruje u istinu, to nju ništa manje ne čini istinom. Ako neko drugi to ne može da vidi, to je ne čini ništa manje istinom koju ja mogu da vidim.

I tako, Božji blagoslov je na nama i Bog je među nama; i stvari koje je trebalo da znamo, svako od nas, pre mnogo godina, a nismo znali, i lišili smo sebe toga, a kao posledica, bili smo slabi, zato što nismo prihvatili Boga preko Njegovog Svetog Duha – ako samo dobijemo ključ, ako samo dobijemo koren (temelj), ako samo dobijemo tu stvar za sve

što je vredno, imaćemo večnost sada i zauvek. *Zavisnost od Boga je sve*. Pravednost verom je ključ koji će otključati sve stvari. Tako će nas Bog u svojoj beskrajnoj milosti učiti još malo – O, kako je On dobar – onome što smo godinama odlagali; On će nas učiti, a mi ćemo otići sa ovog sastanka sa Božjom silom, da objavimo istinu svetu. Dakle, braćo, uzdajmo se u Njega.

PREDAVANJE BROJ 14

(Četvrtak popodne, 25. februar 1897)

Sudeći po nekim svedočanstvima koja sam čuo, mi smo upravo sada tamo gde bismo mogli da počnemo da proučavamo neke od stvari preko kojih smo samo prelazili. Naravno, bilo bi mi drago kada bismo, u vremenu koje nam je dodeljeno, mogli u potpunosti, ili skoro u potpunosti, da pređemo Poslanicu Jevrejima. Ali, jednostavno, ne bi bilo korisno, zbog prelaženja toliko teksta, da to bude sve. Bila bi velika stvar kada bismo bili u stanju da utvrđujemo i usvajamo materiju kako prolazimo kroz nju. Ali ono zbog čega smo mi ovde, na ovoj Konferenciji, jesu praktični rezultati; ne da pokažemo da smo proučavali, već da dobijemo nešto što će biti od praktične koristi, što možemo da ponese-mo sa sobom. Ne možete sa sobom da ponesete ništa što ne prihvatite u sebe. Ne možete to da ponesete u svojim džepovima, niti bilo gde spolja, već samo u sebi. Zato što je Božja reč život. Ko bi se obavezao da ode napolje i sakupi određenu količinu Sunca, tako da bismo mogli da ga imamo u svojim sobama noćas? Ali mogli biste isto tako samo da pomislite da to uradite, kao što biste mogli da pomislite i o nošenju Božje svetlosti ljudima na bilo koji način osim u vama samima.

Tekst koji smo imali juče glasio je: „Ja ću se uzdati u Njega“ (Jev. 2,13). Da li smo naučili tu lekciju? U koga ću se uzdati? – U Boga. Ovo su Hristove reči. On kaže: „Ja ću se uzdati u Njega“. U Boga i u koga još? (Glas) U Hrista.

Da, ali to je isto. Ali kako to obično ide, ja ću se uzdati u Boga i... (Glasovi) Sebe.

U Boga i još nekoga, a obično više u čoveka nego u Boga, zato što ne možemo da vidimo Gospoda. Da li znate da je neznaboštvo najjednostavnija i najprirodnija stvar na svetu i da mi nismo tako daleko od neznabožaca? Ljudi žele da veruju u nešto što mogu da vide, a ne mogu da vide Gospoda, tako da ne znaju o poverenju u Njega. Oni žele da veruju u nešto što mogu da vide; tako čujete ljude koji pričaju kao da postoji visoko, izuzetno visoko poverenje u Gospoda onda kada ne možemo da vidi-

mo šta On radi. Kako predivno poverenje! Neko želi da pozajmi od mene neki novac i ja mu dam. Ja mu verujem u vezi sa tim, ali ga motrim. On ide u šetnju, ja ga pratim. Šta to radiš? – Ja imam poverenja u tog čoveka. On skreće iza ugla; ja ga pratim. Šta radiš? Ja imam poverenja u njega. On ulazi u kuću; idem i ja, sve dok mogu, i posmatram vrata. Šta radiš? Imam poverenja u tog čoveka tamo gde ne mogu da ga vidim. To nije poverenje; to je nepoverenje i sumnja. To je za njega uvreda; ali niko ne pomišlja da tako postupa prema nekom čoveku. Samo je Bog taj prema kome se ljudi osećaju slobodnima da Ga uvrede, zato što ne mogu da vide Gospoda, a On se ne vređa zbog njihovog postupanja, kao što bi ljudi.

Tvrdim da imamo mnogo da naučimo iz ovog teksta: „Ja ću se uzdati u Njega“. Kakve su osnove stavljanja našeg poverenja u Gospoda? Ako ćete poveriti svoj novac nekom čoveku, vi se raspitujete o njegovoj finansijskoj situaciji. Vi želite da znate nešto u vezi sa njegovim poštenjem. Morate da imate neke osnove da biste mu verovali. A koju osnovu imamo da bismo verovali Gospodu? – On je jak, On je mudar, On je jači od nas i zna više nego što mi znamo. On je svemoćan i sveznajući. Koliko ljudi veruje da Gospod zna više nego što oni znaju? Mi kažemo Gospodu da ne možemo da činimo ništa bez Njega, a onda nastavimo da činimo stvari bez Njega. Mi smo uzeli, kao predmet našeg veroispovedanja, da bez Gospoda ne možemo da činimo ništa. Mi svi tvrdimo da verujemo da bez Gospoda ne možemo da činimo ništa, a onda nastavimo i počnemo da mislimo i planiramo, a da uopšte ne uzimamo u obzir Gospoda. Koliko u tome ima smisla?

Imamo lekciju o poverenju u 50. poglavlju Isaije. Da bismo pokazali ko je onaj koji govori, kako ne bismo imali teškoću u vezi sa tim pitanjem, čitamo 6. stih: „Leđa svoja podmetah onima koji me bijahu i obraze svoje onima koji me čupahu; ne zaklonih lice svoje od ruga (sramote) ni od (za)pljuvanja“. Ko govori? – To je Hristos. Sada se vratimo 4. stihu i nadalje:

„Gospod Gospod dade mi jezik učen da umem progovoriti zgodnu (prigodnu) reč umornom; budi svako jutro, budi mi uši, da slušam kao učenici.

Gospod Gospod otvori mi uši, i ja se ne protivih, ne odstupih natrag. Leđa svoja podmetah onima koji me bijahu i obraze svoje onima koji me čupahu; ne zaklonih lice svoje od ruga ni od zapljivanja.

Jer mi Gospod Gospod pomaže, zato se ne osramotih (zato se neću poremetiti – KJV), zato stavih čelo svoje kao kremen (zato sam svoje lice učinio [tvrdim] kao kremen – KJV), i znam da se neću postideti. Blizu je Onaj koji me pravda (opravdava); ko će se pre(pira)ti sa mnom? Stanimo zajedno; ko je suparnik moj? Neka pristupi k meni. Gle, Gospod Gospod pomagaće mi: ko će me osuditi? Gle, svi će oni kao haljina ovetšati (svi će se oni ko odeća raspasti – KJV), moljac će ih izjesti.

Ko se među vama boji Gospoda i sluša glas slugе Njegovog? Ko hodi po mraku i nema videla (svetla), neka se uzda u ime Gospodnje i neka se oslanja na Boga svog. Gle, svi koji ložite oganj i opasujete se iskrama, idite (hodajte – KJV) u svetlosti ognja svog i u iskrama koje raspaliste. To vam je iz moje ruke, u mukama ćete ležati.“ (Isaija 50,4-11 – Daničić)

Deseti stih kaže kada da imamo poverenja, i to je jedino vreme kada možemo da verujemo Gospodu. To je onda kada ne možemo da vidimo; i koliko Gospodnjeg puta, koliko Gospoda mi možemo da vidimo u bilo koje vreme? – Ništa. Oblaci i mrak Ga okružuju, ali ovde imamo Gospoda, i treba da Mu verujemo. Gospod mi je dao učen jezik pa bi trebalo da znam kako da govorim pravu stvar, u pravo vreme. „Gospod mi otvori uši, i ja se ne protivih, ne odstupih natrag“. Zapazite jednostavnu izjavu u Psalmu 40,6-9:

„Žrtve i darove nećeš (ne želiš); Ti si mi uši otvorio; žrtvu paljenicu i koja se za greh prinosi ne tražiš. I po tome rekoh (i onda sam rekao – KJV): Evo idem, kao što je u knjizi pisano za mene; hoću činiti volju Tvoju, Bože moj, i zakon je Tvoj meni u srcu. Kazujem (propovedam) pravdu (pravednost) na

saboru velikom; evo, usta svojih ne ustavljam (uzdržavam);
Gospode, Ti znaš.“

Okrenimo se sada Jevanđelju po Luki. Drugo poglavlje govori o Hristovom rođenju, predstavljanju u hramu, povratku u Nazaret, naravno, nakon što su bili u Egiptu. „A dete je raslo i jačalo u duhu, ispunjeno mudrošću“ (Luka 2,40 – KJV). Ili doslovno: „postajući ispunjeno mudrošću“. Dete je raslo, jačalo u duhu, postajući ispunjeno mudrošću. U preostalom delu poglavlja imamo tu predivnu priču o putu u Jerusalim i o Isusu koji priča sa učiteljima u hramu. Uvek vidimo na slikama „Isusa koji se raspravlja sa učiteljima“ (stih 46), što pokazuje da ljudi, koji prave slike, ne poznaju uvek Sveto pismo, zato što nemamo izveštaj o Njegovoj raspravi, i to bi bilo izuzetno neprikladno za dečaka od 12 godina. On je bio tamo da iskoristi svaku mogućnost koju je mogao, kako bi nešto naučio; ali, iako nije bio tamo kao učitelj, ipak je mogao da podučii učitelje nečemu, a to je učinio pitanjima koja je postavljao, i odgovorima koje je davao. Da li pretpostavljate, možete li da pretpostavite da je, što se tiče Isusovog držanja tamo u hramu, kada je imao 12 godina, bilo ičega nepristojnog i neprikladnog u ponašanju jednog dvanaestogodišnjeg deteta prema onima koji su bili stariji? Nešto drsko, ili nametljivo, ili arogantno, ili bezobrazno u Njegovom karakteru? – Ne. Kao jedan mali dečak, On je samo zalutao tamo gde se učio zakon, zato što su Ga naklonosti odvele tamo. Oni su se divili odgovorima koje im je On davao, tako jasnim, tako dubokim, i divili su se tome što su pitanja koja im je On postavljao, otkrivala stvari čak i njihovim umovima. Ali, ipak, nije bilo ničega što nije bilo savršeno u skladu sa postupcima pristojnog dvanaestogodišnjeg deteta.

W. W. Prescott: Ja sam bio veoma zainteresovan za jednu izjavu koju sam skoro video u „Životu Hristovom“¹, koja uskoro treba da se pojavi; kaže se da su ti učitelji pomislili: „Kakav bi to mogao da bude mladi čovek, ako bismo ga samo pravilno usmerili“. Kakvog bismo čoveka mogli da napravimo od njega.

1 1890-ih, knjiga je izašla iz štampe pod naslovom „Desire of Age“ (Čežnja vekova) koji je i danas aktuelan – *prim. izdavača*

A sada, poslednji stih: „Isus je pak napredovao u mudrosti i rastu, i milosti kod Boga i ljudi“ (stih 52). Razmislite malo o Isusovoj mudrosti. Mi je ni upola ne cenimo. Sećate se da je On morao da sreće iste učitelje, a ako ne iste, onda druge, isto tako mudre, čitav svoj život. Bio je prinuđen da ih sreće, zato što bi Mu se često isprečili na putu; to su bili književnici (tumači zakona), fariseji, sadukeji, obrazovana klasa Jevreja. Jevreji, kao narod, nisu bili u neznanju. Jevrejski narod tog vremena bio je prožet grčkom književnošću i filozofijom, i svom mudrošću Grka. Grčki jezik se uobičajeno koristio među njima. Ti učitelji su bili najuglađeniji i najkulturniji od ljudi; proveli su život izoštravajući svoje umove razmišljanjem o teškim problemima i zbunjujućim pitanjima.

Ovi ljudi su se posvetili tome da uhvate u klopku ovog mladog čoveka koji je bio dovoljno odvažan da ide okolo, učeći narod, a da nije prošao kroz njihove škole. Koliko puta su to uradili? Koliko puta su Ga uhvatili? – Nijednom. Oni su Mu postavili mnogo teških pitanja i mislili su da su Ga saterali u ćošak; a da li su? Vi i ja bismo dali mnogo da možemo da delujemo tako mudro kao što je činio Isus. Svaki put je znao da kaže pravu stvar, i da uradi pravu stvar i kada ništa nije rekao. Da li je postojala neka osoba na svetu koja je bila tako željna razuma, koja je umela da se suoči sa svakom nepredviđenom situacijom, kao što je činio Isus? Znao da je On bio mudriji od Solomuna. Kako je dobio tu mudrost? – Kroz Božjeg Duha. Božji Duh je učinio da se On utvrdi (odomaći) u strahu Gospodnjem. Ali u kom trenutku u Njegovom životu Mu je ova predivna mudrost došla? Da li je to bilo kao otkrivenje u viziji koja mu se javila? – Ne; dete je raslo i jačalo u mudrosti. Da li je bilo neke mudrosti u Isusu – koji nikada nije pogrešio, kome su bila upućena najnejasnija pitanja – da li je bilo neke mudrosti u Isusu koje ne bi moglo biti u drugim ljudima? Ne; jer je On sam učinjen mudrošću za nas. On je uvek bio spreman. Kada je došlo vreme da se potraži (pozove) mudrost, mudrost je bila tu. Kako je On dobio tu mudrost, kako Mu je ona došla?

(Glas) To je bila intuicija.

Onda On uopšte nije bio poput nas. Čitamo da je „morao u svemu biti kao njegova braća“ (Jev. 2,17 – D. Stefanović); to jest, u svakoj

pojediniosti. Mi ne želimo da sklonimo Gospoda dalje od nas, već je On jedan od nas. „Uzvisio sam jednog izabranog iz naroda“ (Psalam 89,19 – KJV). „Gle, podignuću jednog među braćom.“ On je bio jedan iz naroda, jedan od običnih ljudi, samo običan čovek. Kako je došao do svoje mudrosti? Evo izveštaja datog u 13. stihu, koji daje odgovor na to pitanje: „Ja ću se uzdati u Njega“. Šta je On to učio što Mu je dalo tako predivnu sposobnost pronicljivosti, razumevanja karaktera ljudi i poznavanja ljudskih potreba, i što Mu je omogućilo da zna, ne samo kako da odgovori na pitanja, već i kako da nauči ljude? – Proučavao je Božju Reč. „Hoću činiti volju tvoju, Bože moj.“ „I zakon je tvoj meni u srcu“ (Psalam 40,8). To je to. On se potpuno predao Gospodu, znajući da za čoveka nema druge koristi na ovom svetu, nego da služi Gospodu. To je životni posao – ugoditi Gospodu. Poslušajte dok čitamo u 50. poglavlju Isaije:

„Gospod Gospod dade mi jezik učen da umem progovoriti zgodnu reč umornom; budi svako jutro, budi mi uši, da slušam kao učenici.“

Onda je nastavio da uči, iz dana u dan. On je napredovao, On je proučavao Reč i pokoravao se Duhu; to je bilo sve. Okrenite Priče 1,23: „Obratite se (osvrnite se) na moje karanje (opomenu)“. Zahvalan sam Bogu što ova delegacija, ovo telo delegata pokazuje spremnost da se povinuje ovim rečima.

(Publika) Amin.

To je dobro. Ali, braćo, ja se strahovito bojim da nećete otići mnogo dalje od toga. To je samo prvi deo. „Obratite se.“ Pitao sam se danas koliko danas znamo više, koliko više mudrosti imamo, nego prekjuče. Šta smo usvojili juče?

(Glas) Nešto po Gospodnjoj volji.

(Drugi glas) Opomenu.

Da, primili smo mnoge izveštaje o tome koje su greške napravljene i o pogrešnim smerovima koji su preduzeti. To je bilo glavno. Videlo se da u mnogim stvarima uopšte nismo bili u pravu. Da li priznanje da je

načinio grešku čoveku daje mudrost, tako da više neće grešiti? Ne. To je ono gde smo sada. Prekjuče, preksinoć, svi odbornici su imali osećaj kao da su došli na mesto gde nisu znali šta da rade; gde su rekli: „Ne možemo da nastavimo dalje“. Juče smo čitali Svedočanstva koja nam govore o onom što je pogrešno, u ovoj ili onoj stvari, pogrešno u vezi sa ovim ili onim smerom delovanja; i rekli smo: „To je tako, Gospode; to je dobro“. Gospod je pokazao da je odgovorio na to. I šta sada? Imali smo iskustvo i sad smo spremni da nastavimo, zato što znamo sve o tome. Svedočanstvo nam je reklo o tome; reklo nam je da grešimo, i mi smo to prihvatili, i sada možemo da nastavimo – da nastavimo i šta da radimo? – Iste stvari iznova; to je sve. Iako ste priznali svoju grešku, kakvu garanciju ima bilo ko od vas da neće ponovo učiniti isto? Ko je krenuo s namerom da greši? – Niko nije nameravao da to učini. Svako je mislio da radi pravu stvar. Da ste znali da grešite, da li biste to učinili? – Naravno da ne. Vi ste svi bili poštenu i iskreni, i želeli ste da radite Božje delo na najbolji mogući način. I sada, možda, ne želite da radite ništa više ispravno, nego što ste želeli tada. Vi ste željni i sada da radite ispravno i bili ste isto tako željni i tada, kao i sada. Ali sada se ukazuje na vas; vi ste napravili grešku i niste bili u pravu; i vi kažete: „Da“. Sada mi priznajemo greške, i nastavljamo, i šta radimo? – Nastavljamo i pravimo novi spisak grešaka, i opet dođemo tamo gde ćemo dobiti svedočanstva, i ponovo ćemo morati da kažemo: „Ova stvar je potpuno pogrešna“, i onda ćemo ponovo preko svega toga da predemo. Šta ćemo da uradimo?

(Glas) Tražićemo mudrost od Boga.

Pa, sada, mi ćemo reći: „Mi to više nećemo da radimo. Sada vidimo da smo sledili pogrešnu zamisao. U našoj organizaciji ima nekih nedostataka. Nismo je dobro vodili. To je dovelo do ovih stvari. Sada ćemo da podelimo malo drugačije, da ponovo razdelimo oblasti, kako bi izbegli da stavimo toliko mnogo odgovornosti na nekoliko ljudi. Stavićemo odgovornost na više ljudi, tako da to nećemo uraditi kao ranije.“ Sada, braćo, plašim se da mi obazrivo planiramo, bez namere, naravno, da nastavimo dalje i da ne činimo iste greške kao ranije, na isti način, ali će se činiti neke gore, na drugačiji način. Kakvu garanciju imate da to nećete učiniti?

(Glas) Uzdamo se u Gospoda i očekujemo da će nas On voditi.

To je veoma dobro, ali koliko često mi sebe obmanjujemo. Mi mislimo da se uzdamo u Gospoda kada se klanjamo i molimo Gospodu pred našim odborima, a onda ustanemo i pokušavamo da sami planiramo i nagađamo, da prekrajamo i pokušavamo, i smišljamo, a da ne znamo. Gospod nije radio na takav način. Gospod je znao šta radi. Kako je znao? On nije pravio ovakve greške; i Gospod nam je dao ove opomene sa određenom svrhom, kako ne bismo više grešili. Zapazite: „Osvrnite se na moje opomene“. On je zatražio pažnju i svi su se osvrnuli. On je rekao: „Stoj“ i mi smo stali. To je dobro. Mi smo se osvrnuli da čujemo šta On ima da kaže. Šta je sada sledeće? – „Izasuću vam svoj duh, kazaću vam svoje reči.“ To je sledeća stvar. Da prihvatimo ovo što nam je dato, da primimo Gospodnju opomenu, da je prihvatimo – to je velika stvar. Ali kakvu garanciju ima bilo koji čovek, nakon što prihvati tu opomenu, da neće nastaviti i činiti iste greške na neki drugi način? – Nema nikakve garancije; ni najmanje.

Pitanje – Zar nas neće Bog voditi?

Odgovor – Ako Mu dopustimo; ali mi Mu nećemo dopustiti.

Pitanje – Zar obećanje nije zasnovano na činjenici da se mi osvrćemo na Njegovu opomenu?

Odgovor – Da, ali mi moramo da Mu dozvolimo da ispuni to obećanje u nama. „Izliću vam svoj duh“ (Priče 1,23 – eng. prevod). Da li smo imali takav ishod? – Ne; mi to još uvek nismo imali. Mi toliko žurimo, da trčimo ispred Gospoda. Mi igramo ulogu Joavovog sluga. Gde je tvoja poruka? – „O, još je nemam, ali pusti me da je odnesem.“ I tako mi trčimo, i trčimo, uzalud. Gospod je proučavao Reč, i iz Božje Reči Isus je dobio svu mudrost koju je ikada imao. Koliko više vi i ja želimo da znamo nego što je On znao? Koja su polja u kojima je On oskudevao, u kojima mi želimo da se usavršimo? Koja su polja u kojima je On oskudevao, u kojima mi želimo da se izveštimo? On je imao barem 70 ljudi pod sobom, čijim poslom je morao da upravlja; dakle, On je znao nešto o vođenju konferencije. On je pod sobom imao više propovednika, nego bilo koji predsednici konferencija za koje znate. Tako bi On mogao da da uputstva u tom pogledu. Odakle je to dobio?

– „O, pogledao je Jevrejske izveštaje i video kako su oni radili, i onda je oblikovao svoje planove na osnovu toga“ – zar ne? „Uzeo je metodi-
stičko učenje² i pogledao misionarska odeljenja drugih denominacija
i video kako oni funkcionišu, i onda je oblikovao svoje planove prema
tome.“ Gde je On dobio svoju mudrost? – Iz Reči Gospodnje, zar ne?
Iz Božje Reči, i to samo uz prosvetljenje Svetog Duha.

On nije bio buntovnik, nije se povlačio; ali kada je došla Reč, On
je nije kritikovao da bi je podvrgao sudu svog sopstvenog razuma, već
ju je primio i dopustio da uveća Njegov razum. To je način na koji i mi
želimo da prihvatimo Reč – umesto da Reč, Božju reč i Njegov Duh i
učenje, potčinimo svom intelektu i razumu, mi moramo da je primi-
mo. Kakvo dobro nam onda ona čini? Ona će uvećati našu sposobnost
i razumevanje.

Neko će reći: „Kakav je tvoj plan delovanja? Koje promene će biti
učinjene u našoj organizaciji?“ – Ne znam ništa o tome. Ali evo neče-
ga što znam: *Znam gde mudrost treba da se dobije.* A sada, šta god da
kažemo o školskom radu, ili o bilo čemu te vrste (sve se svodi na isto)
– šta god da kažemo o bilo kojoj vrsti posla, svakako ako nađemo neku
mudrost u Reči, to treba da bude u vezi sa tim kako nastaviti Gospod-
nje delo. Ako u Bibliji ne možete da saznate kako nastaviti Gospodnje
delo, šta onda možete da očekujete da ćete naći?

Zar ne pretpostavljate da u Svetom pismu možemo da nađemo sve
što nam je potrebno za nastavljanje Gospodnjeg dela na Zemlji? Ali
to je izgleda poslednje mesto koje neko pomišlja da pogleda, zar ne?
Vi kažete: „Ja ovde ne vidim ništa o izboru predsednika Konferencije.
Gospod to prepušta ljudskim slugama. Gospod nije ulazio u detalje;
On je ostavio čoveku da sprovede detalje“. Pažnja Gospoda nije toliko
zaokupirana da ne može da obrati pažnju na detalje. Ovo je jedna od
stvari koje smo proučavali – Gospod u stvaranju, u svakoj pojedinač-
noj stvari; Gospod koji lično brine o svakom delu svog svemira. Svaki
detalj u svemiru je pod Njegovim ličnim nadzorom.

(Glas) Da li mislite da se Bog opterećuje svim tim stvarima?

² Izrazom *metodističko učenje* autor misli na knjigu „Book of Discipline“, koja sadrži
zakone i doktrine Ujedinjene metodističke crkve.

O, ne; nimalo. Bog je toliko veliki da može da posveti pažnju svim tim stvarima, a da se uopšte ne opterećuje. To je Bog.

Ja ću se sad uzdati u Njega. Lekcija koja treba da se nauči, i čitava istina poruke trećeg anđela, jevanđelje u suštini, jednostavno je u ovome – *Bog je sve, a čovek je ništa.*

U poređenju sa Bogom, mi smo isprazni, ništa, čak manje nego ništa. Ljudi nižeg staleža su ništa, a ljudi višeg staleža su laž (Psalam 62,9). Sino- vi nižeg staleža su samo isprazni, ali ljudi višeg staleža su laž, zato što tvrde da su nešto, a i oni su samo isprazni. Ako čovek nije ništa nego neznanje, a Bog je sve, sveznajući, da li bi bilo mudro izostaviti Boga i prepustiti čoveku da se brine o detaljima? Ako Bog zna sve, a čovek ne zna ništa, mudrost bi bila prepustiti Bogu da upravlja svime. Ako je On sva mudrost, šta će Ga sprečiti da ulazi u detalje? Ako On to sve zna, šta će Ga sprečiti da ode do krajnjih granica i pokaže čoveku kako da uradi sav posao?

Ali ja sada zamišljam kako čujem nekoga da primećuje da je ovo obeshrabrujuće. Stavljate nas upravo u istu situaciju gde smo bili i pre.

Pa juče nije delovalo obeshrabrujuće, zar ne? Da li je išta juče rečeno što bi ikoga obeshrabrilo? – Ne. Gospod ne izgovara obeshrabrujuću reč nijednoj duši. Ne, „On neće posustati, niti će se obeshrabriti, dok ne postavi sud na Zemlji“ (Isaija 42,4 – KJV). Kakva je onda svrha toga da nas obeshrabruje? On ne obeshrabruje nikoga. „Ali govori neke teške stvari.“

Da; ali to nije zato da bi nas obeshrabrio. Kada Gospod šalje opomenu, ko je donosi?

(Glas) Sveti Duh.

Kako se On zove, ko je On?

(Glas) Utešitelj.

Utešitelj; onda je opomena prvi korak u tešenju. Kada dođe, On će osvedočiti svet za greh, kao i za pravednost. Dobro! Prihvatimo čitavu stvar. Prihvatimo šta god Duh ima da nam da. Šta Duh daje? „Duh sve ispituje, i dubine Božje“ (1. Korinćanima 2,10 – Čarnić). „O, dubino bogatstva, i mudrosti, i znanja Božjeg.“ (Rimljanima 11,33)

Čitav posao je u spasavanju duša. Neću naći neku grešku, niti kritikovati neku pojedinačnu stvar koja postoji u delu. Ja sam zadovoljan,

potpuno sam zadovoljan, da je sve, svaka organizacija, upravo takva kakva je. Ima određenih stvari koje smo pokrenuli, po svoj prilici u svrhu pomaganja Gospodnjeg dela, prenošenja poruke, dela na spasavanju duša. Kada se sada osvrnemo na ono što smo učinili, možemo li baš mnogo da se pohvalimo zbog napretka koji smo učinili? Da li je to bio sjajan uspeh? Ono što smo juče čuli, svakako će nas sprečiti da se mnogo razmećemo. Pošto smo pokušali da radimo na svoj sopstveni način, zar ne bi bilo pošteno da barem pokušamo na Gospodnji način?

Evo ljiljana koji raste. To je primer koji nam je dat. „Pogledajte ljiljane“ (Matej 6,28). Ljiljan niče u proleće. On će značajno porasti ove godine; ali pre nego što uopšte može da pomisli da raste, on će stati i izložiti planove za letnji rast, i oceniti koliko će tačno rasti, i šta će se desiti. On mora sve to da osmisli i odmeri; da ima spreman plan. Kad bi to radio, on nikada ne bi porastao. Koja je odgovarajuća veličina i oblik drveta? Koliko drvo mora da bude visoko? Koliko velik mora da bude njegov obim? A njegov prečnik? Koliko visoko od zemlje mora da izraste prva grana? Koliko grane moraju da bude udaljene jedna od druge? Koliko grana mora da ima? I koliko lišća mora da nosi svaka grana? O, to zavisi od drveta. I što se toga tiče, vi to ne možete da odredite, zato što ono ne prestaje da raste. Ono nastavlja da raste sve dok živi. Gospod kaže da njegov narod treba da bude drveće pravednosti, a Hristos je bio jedan od modela za drveće. Kakav je bio slučaj sa tim modelom drvetom? On je nastavio da raste i napreduje, i uči nešto, ne zato što je tako radio neko drugi, već zato što je Bog bio u Njemu.

Braćo, mi imamo samo mali tračak svetlosti. Svetlost koju Bog ima za nas, zaslepila bi nam oči kada bi nam je dao (odjednom – *prim. izdavača*), zato što smo navikli sebe na toliko mraka. Malo po malo svetlosti će svetleti sa Neba, na takav način da će ljudi, koji nisu bili naviknuti na svetlost, bežati i skrivati se u rupama, a ko će ovde to raditi? Ako uskoro ne otvorimo oči, tako da primimo svetlost malo brže nego što smo je primali, možda će se neko od nas ovde skrivati u rupama kada Gospod zasija.

Pitanje – Da li mi treba da shvatimo da je Hristovo znanje bilo stečeno znanje?

Sasvim sigurno je bilo. Nije bilo drugog načina. On nije bio rođen sa mudrošću. Ali u 1. Korinćanima 1,27 imamo ovu izjavu: „Ludost Božja je mudrija od ljudi, i slabost Božja je jača od ljudi“ (KJV). Gde možete da nađete išta luđe i bespomoćnije od male bebe? U 21. psalmu [sic]³ čitamo da se Hristos predao Gospodu još iz majčine utrobe. Tu je Bog pokazao šta može da uradi. Jedna stvar koju želimo da naučimo je: „U Njega ću se uzdati“. Učite da se uzdate u Gospoda, jer Gospod zna više o bilo čemu, nego što mi znamo. Šta god mi znamo o nečemu u svetu, Gospod zna više o tome od nas.

Jedna stvar koju treba da imam na umu je: Da li ćemo se mi upoznati sa Gospodom, i biti u kontaktu sa Njim, tako da možemo da znamo kada On govori, i da razgovaramo sa Njim dan za danom, kako bismo znali šta da radimo i kako to da radimo? A ako ne, šta će nas na svetu sprečiti da pravimo greške koje smo pravili svih ovih godina? Nije važno koliko nam je žao zbog nečega. To ne čini ništa dobro, osim ako ne produžimo dalje. To je dobro samo po sebi, prava vrsta tuge koja donosi⁴ pokajanje. Ono što sada treba da kažemo jeste: Gospode, mi prihvatamo opomenu. Izlij svog Duha na nas. Daj nam prosvetljenje svog Duha. Juče sam čitao izjavu koja je za Božje ljude koji sada treba da se skupljaju i da traže od Gospoda izlivanje Njegovog Svetog Duha i ispunjenost Njime. To je ono što nam je potrebno za rad. A kada imamo prosvetljenje Svetog Duha, onda ćemo znati Gospoda iz dana u dan. On će nam otvoriti oči. On će razgovarati sa nama i te stvari koje su pogrešne, nestaće. Gospodnji posao je da ojačava. Mi ne moramo da odlučimo da bilo šta rušimo, već samo treba da dopustimo Gospodu da nas ispuni Duhom – duhom mudrosti i razumevanja, duhom saveta i znanja, i straha Gospodnjeg, što će učiniti da se odomacimo u strahu Gospodnjem. Tada, šta god da imamo što je ispravno, to će otići sa nama; i šta god da imamo što je nepotrebno i beskorisno, to će otpasti. Ima jedna stvar, braćo, koju želimo ovde da uradimo, a to je da kažemo: Gospode, prihvatamo ove opomene i čekamo da budemo ispunjeni Tvojim Svetim Duhom; i onda očekujemo da će nam se

³ On spominje 21. psalam, a zapravo je u pitanju Ps. 22,10.

⁴ U originalu je upotrebljen glagol *works* koji u ovom kontekstu znači: stvara, ima za posledicu, donosi – *prim. prev.*

otkriti Njegove reči i otkrićemo da postoji svetlost. Ali onda nemojte da mislite da je to mesto gde se treba zaustaviti. Nema mesta za zaustavljanje. Ljudi dobiju malo svetlosti i onda prva stvar koju shvate je da su u nevolji, zato što se očekuje da dobiju još svetlosti. Oni ne vole da budu u nevolji navikavanjem na više svetlosti. Oni žele neko propisano pravilo, tako da će znati samo ono što treba da kažu i da poduče. Pa jedino pravilo je napredak, večni napredak. Taj put je kao blistava svetlost koja sija sve više i više ka savršenom danu. A kada taj savršeni dan osvane, naše oči će biti tako naviknute da vide Gospodnju svetlost, da ćemo moći da vidimo punu i otkrivenu Gospodnju slavu, i naše oči neće biti zamagljene.

PREDAVANJE BROJ 15

(Petak popodne, 26. februar 1897)

Možemo da počnemo ovde kao da smo prekinuli na kraju prethodnog izlaganja. Ako neko ima da postavi neka pitanja, možda bi bilo bolje da se sada daju. Dakle, ako ima nekih praktičnih pitanja o ovim temama koje smo razmatrali – praktična pitanja, ne spekulacije – bilo bi nam drago da ih razmotrimo.

Starešina Lane – Pitali su me juče da li mislim da ti učiš da bismo ikada mogli, iako živimo veoma blizu Boga i imamo mnogo Njegovih blagoslova, da razumemo umove i same pobude, kao što je to Hristos razumeo. Ovo je bilo pitanje koje je proizašlo iz tvoje tvrdnje da Hristos nije imao ništa više od onoga što mi možemo da imamo. Rečeno je – u pogledu Njega, da je znao šta je u čoveku. Tako, ako imamo dovoljno vere, možemo li da dostignemo isto?

12. poglavlje 1. Korinćanima. Ja ne znam ništa, nemam nikakvo mišljenje, osim onoga što sam pročitao; i svi mogu da znaju ono što je napisano, kao što znam i ja.

„Zato vam dajem na znanje da niko, ko govori u Duhu Božijem, ne kaže: proklet bio Isus, i niko ne može reći: Isus je Gospod, sem u Duhu Svetome. Ima razlike u dodeljivanju blagodatnih darova (darovi su različiti – KJV), ali je Duh isti. Ima razlike i u službama, ali je Gospod isti. Ima razlike i u dejstvu sila, ali je isti Bog koji čini sve u svima (svemu – KJV). A svakome se daje da se na njemu pokaže Duh na korist. Jednome se, naime, Duhom daje reč mudrosti, a drugome - po istom Duhu - reč znanja, i drugome vera u istom Duhu, i drugome blagodatni dar isceljivanja u jednom Duhu, i drugome da čini čuda, i drugome proroštva, i drugome da razlikuje duhove, drugome različiti jezici, a drugome da tumači jezike. A sve ovo čini jedan i isti Duh, koji razdeljuje svakome kako hoće.“ (stihovi 3-11 – Čarnić)

A svakome se daje Duh na korist. Stoga, kada Božji narod dođe do toga da zaista bude Božji narod – kada dođu do toga da se odreknu svog sopstvenog puta, svojih sopstvenih sredstava, svojih sopstvenih planova, jer sam Gospod treba da bude njihova mudrost, sam Bog treba da bude u njima svojim Duhom, u svojoj punini – onda će darovi Duha biti u crkvi, zato što će svaka živa duša imati neki dar Duha. Duh razdeljuje svakom čoveku pojedinačno, kako želi. Razlikovanje duhova je jedan od tih darova. Znam za samo jednog čoveka na svetu, od Hristovog vremena, koji je imao sve darove Duha u isto vreme. To je bio apostol Pavle. On je imao čitav niz darova: apostol, učitelj, jevanđelista, prorok, razlikovanje duhova, govorenje jezicima, tumačenje jezika, dar čuda, dar isceljenja – sve se nalazilo u tom jednom čoveku. Nikada nisam čitao o nekom drugom čoveku koji je imao takvo obilje darova. Ali Bog uzima svakoga, svakog pojedinca, i svakome daje njegov posao. On daje svakom čoveku prema njegovim pojedinačnim sposobnostima, prema delu koje je Bog osmislio da on radi. Punina Duha u njemu učiniće ga sposobnim za taj posao. Bog će svakoj duši dati upravo one darove koji su potrebni za svaku priliku.

Mi ne moramo da objašnjavamo što se tiče delovanja Duha. Za nas je najvažnije da prihvatimo Duha. Tada, šta god je Duhu ugodno da radi u nama, mi ćemo dati slavu Bogu. Ali nećemo mi birati. Imamo izjavu: „Jer kakav je On, takvi smo i mi na ovom svetu“ (1. Jovanova 4,17 – Čarnić). „Bog je bio u Hristu, pomirivši svet sa sobom“ (2. Korinćanima 5,19 – KJV). On je u nas stavio istu reč pomirenja. „Mi smo, dakle, poslanici za Hrista na taj način što Bog opominje preko nas“ (20. stih – Čarnić), umesto Njega. Isti posao, vidite, isti taj posao, koji je bio dat Hristu, daje se i nama: „Kao što je Otac poslao mene, tako i ja šaljem vas“ (Jovan 20,21 – SSP). Da bi bio osposobljen za taj posao „u njemu telesno obitava (stanuje – KJV; prebiva – SSP; živi – Karadžić) sva punina Božanstva“ (Kološanima 2,9 – Čarnić). Tako je nadahnuta molitva učenika za nas:

„Da vam da po bogatstvu slave svoje da Duhom njegovim ojača vaš unutrašnji čovek, da se Hristos useli verom u

srca vaša, da budete u ljubavi ukorenjeni i utemeljeni, da biste mogli razumeti sa svima svetima šta je širina i dužina, visina i dubina, i (u)poznati ljubav Hristovu, koja prevazilazi svaki razum, da se ispunite do potpune punine Božje.“ (Efescima 3,16-19 – D. Stefanović)

Nema razlike; iste stvari su date nama, koje su bile date i Isusu, jer smo mi sunaslednici sa Njim. To ne umanjuje Hrista. To ne obezvređuje Hrista, ali Duh nastoji da nam predoči sliku te predivne visine do koje Bog uzdiže čoveka. Duh želi da oči vašeg razumevanja budu prosvetljene, da biste mogli da znate koja je nada Njegovog poziva, i koja su bogatstva slave Njegovog nasledstva u svetima, i koja je izuzetna veličina Njegove sile za nas koji verujemo. On želi da mi vidimo i upoznamo ove stvari. Ima li nekog drugog pitanja?

(Glas) Kako je Isus mogao da se uzda u Boga kada je bio sasvim malo dete, ako je sva mudrost koju je imao bila stečena?

Ja to ne mogu da objasnim; za mene je dovoljno to što znam da se uzdao. Naravno, pitanje zavisi od reči *ako* – ako je sva mudrost koju je imao, bila stečena.

Starešina Fifield – Meni deluje da jedan od najsavršenijih primera poverenja koja postoje, jeste dečije. Sveto pismo kaže: „Ako se ne obratite i ne budete kao deca“ (Matej 18,3 – Čarnić).

Naravno, deca imaju poverenja. Ali dolazimo do ideje da, pošto su deca mala, i ne opterećuju se stvarima kao što mi to činimo, ona nemaju poverenja, kada imaju mnogo više nego što mi imamo. Čovek gradi sumnju zbog svog sujetnog rezonovanja i filozofije, samo da bi je ponovo oborio; ali dete nije tako ludo da naslaže veliku gomilu stvari, koju mora ponovo da obori.

Ali da se vratimo na tu temu, na Isusovo stečeno znanje. Ono je od suštinskog značaja, kao i bilo koje drugo. Od toga zavisi da li ćemo dobiti svu korist od Hrista ili ćemo iskopati jarak i odvojiti se. Ako je On bio toliko neverovatan, da je kao dete imao dovoljno znanja koje bi osposobilo potpuno odraslog čoveka, kakva sličnost postoji između Njega i nas? Kakvu korist mi možemo da dobijemo iz Njegovog isku-

stva? Kako je onda veliku prednost On imao u odnosu na nas! A da li bih ja, u takvom slučaju, mogao da dobijem neku korist od Njegovog iskustva? – Ne; to bi jednostavno bilo obeshrabrujuće. Ali piše da je bio iskušan u svemu kao mi. „Zato je morao u svemu biti kao njegova braća“ (Jev. 2,17 – D. Stefanović). Postoji korist, prednost.

Starešina Jones sugerije da reči u Psalmu 22,9.10, to pojednostavljaju. Gospod Ga je čuvao kao dete, kao mladića i kao čoveka; i učiniće isto i za nas, ako se uzdamo u Njega.

Uzmite sada primer Solomuna koji je, prema Svetom pismu, bio najmudriji čovek koga je svet ikada video. Nije bilo nikoga kao što je bio on, ni pre, ni posle, i sav svet je dolazio da vidi Solomunovu mudrost. Kako je on dobio svoju mudrost? – Bog mu ju je dao? Da li je jedne večeri legao da spava i sledećeg jutra se probudio kao mudar čovek? On sam nam je rekao kako je dobio mudrost i kako mi možemo da je dobijemo. Istina je da je tražio Gospoda. Gospod je rekao: Šta hoćeš da imaš? A on je rekao: Hoću da imam mudrost. Gospod kaže i nama: Šta hoćete da imate? Mi takođe želimo mudrost. Mi imamo stalnu potrebu za mudrošću u vezi ovoga ili onoga. Kako ćemo je dobiti? – „Ako nekom od vas nedostaje mudrosti, neka je zamoli (zatraži – KJV) od Boga, koji svakom rado daje i nikog ne prekoreva, i biće mu dato“ (Jakov 1,5 – SSP). Ali neka taj bude oprezan u pogledu jedne stvari. Neka traži s verom. Kako vera dolazi? – Slušanjem. Slušanjem čega? – Božje reči. Neka onda traži s verom, prema Božjoj Reči. Ako traži prema Božjoj Reči, nema sumnje da će dobiti mudrost. Solomun je zatražio mudrost i dobio ju je. Okrenite 2. poglavlje Priča i saznaćemo kako ju je dobio. Postoji samo jedan način. Postojala je stara izreka da nema kraljevskog puta do znanja. Ali ipak ima. To je jedini način učenja. Solomun je bio kralj i dao nam je kraljevski put do mudrosti. I to nije samo Solomunovo mišljenje. To je Božji Duh koji govori kroz Solomuna, a ono što je Božji Duh govorio Solomunu, govori i nama. Čitajmo:

„Sine moj, ako primiš reči moje, i zapovesti moje sahraniš (sakriješ – KJV) kod sebe, da pazi uho tvoje na mudrost,

i prigneš (okreneš – KJV) srce svoje k razumu, ako prizoveš mudrost, i k razumu podigneš glas svoj, ako ga ustražiš (potražiš) kao srebro, i kao sakriveno blago ako dobro ustražiš; tada ćeš razumeti strah Gospodnji, i pozna(va)nje (znanje – KJV) Božije naći ćeš. Jer Gospod daje mudrost, iz Njegovih usta dolazi znanje i razum. Čuva pravima šta doista jeste (pravednima čuva spasenje – KJV), štiti je onima koji hode u bezazlenosti (ispravno), da bi se držali staza pravih (On štiti staze pravde – KJV), a On čuva put svetaca svojih. Tada ćeš razumeti pravdu (pravednost) i sud i šta je pravo (pravičnost), i svaki dobri put.“ (stihovi 1-9 – Daničić)

Kako je Solomun dobio svoju mudrost? – Kopao je za njom. Vapio je za njom dan i noć. To je način na koji ljudi traže srebro i zlato. To je način na koji milioneri dođu do svog novca. Oni usmere svoje umove na tu jednu stvar i isključe sve druge, dan i noć, zato što bi radije da imaju novac, nego bilo šta drugo. Mi bismo radije da imamo mudrost, nego bilo šta drugo, zato što je Božja mudrost spasenje, a Božje spasenje je sve. Mi onda imamo ključ celog svemira. Solomun je proučavao. On je pitao Gospoda i onda je proučavao, i Gospod mu je dao svetlost. On je proučavao Božju Reč, „jer Gospod daje mudrost, iz Njegovih usta dolazi razum“. Dakle, Solomun je dobio svoju mudrost iz Božje Reči, a on nije imao ni blizu toliko pisane reči koliko mi imamo. Međutim, nije bilo nijedne druge stvari koju je Solomun imao, koja bi ga učinila najmudrijim čovekom koga je svet ikada video. Da li verujete u to? To je bilo samo proučavanjem Gospodnje Reči.

Neki od vas ne veruju u to, zato što ste čitali Stari zavet i niste našli mnogo o tome. Putovao sam kroz Nevadu i Kolorado i nikada nisam video ni srebro, ni zlato, ni u jednoj od ovih država. Hoću li reći da ne verujem da ima srebra i zlata u ovim državama, zato što ih ja nisam video tamo? Ali ipak su tamo.

Ja to nisam tražio kada sam bio tamo, i nisam kopao. Drugi ljudi su tamo našli mnogo toga. Neki ljudi mogu da kažu da vide mudrost u Bibliji, ali samo u određenim pravcima; ona ne kaže čoveku kako bi

trebalo da radi na Konferenciji. Ona ne kaže čoveku kako bi trebalo da radi u svom sopstvenom poslu. Kako znate da ne kaže? Vi možete da kažete da to niste našli tamo. Jedno je reći da nije tamo, a drugo da vi niste našli; zato što jeste nađena. Solomun ju je našao tamo. I Gospod ju je našao tamo, zato što je bio veći od Solomuna. Isus je bio mudriji od Solomuna, a mi imamo pristup istom izvoru podučavanja, koji je i Solomun imao.

Pojaviće se pitanje: Kako ćemo znati, kada dobijemo istinu, da je to istina? Kako ćemo znati da imamo pravi put? Reći ću vam kako ne možete da znate: ako koristite svoj um da spekulirate i pokušavate da prosuđujete. Vi se držite neke teme, neke ideje, onda to uzmete i pokušate da provučete kroz Bibliju, iskoristite jedan tekst ovde, drugi tamo, neki drugi negde drugde, tako da se uklopi – dok imate prilično dobru teoriju, ne možete da znate da li ste u pravu ili ne. Naravno da ne možete. Uvek ćete biti u sumnji. Najviše što ćete moći da kažete je da, prema vašem najboljem sudu, to i to je istina. To uopšte nije proučavanje Biblije. To je proučavanje sebe i pokušavanje da učinite da se Sveto pismo složi sa vama. To je nešto drugo u odnosu na proučavanje Svetog pisma. Ista sumnja će takođe uvek biti u vašim umovima kada usvojite istinu iz druge ruke. Gospod kaže: Kopajte, kao što biste kopali zbog blaga. Uzmite Reč i pogledajte u nju, i zadubite se u nju, dok se njene istine ne utisnu u vaš um. I neka se vare, i vare, i vare, samo ih ostavite tako dok se ne svare i stope, a mi dobijemo ono što je dobro u njima. I onda dolazi svetlost. To je život i vi to shvatate. Sada, iz mog sopstvenog iskustva, kažem vam da je to jedini način da naučite nešto o Svetom pismu.

Starešina G. F. Watson – Da li razumete da ne bi trebalo da proučavamo po temama?

Ne možete da proučavate Bibliju na taj način. Niko nikada ne proučava Sveto pismo po temama. To uopšte nije proučavanje Biblije. Vi proučavate samu Bibliju, bez upućivanja na teme i onda, kada vam neko postavi pitanje u vezi sa nekom temom, vi ste spremni, bez obzira šta pita; dočekate se na noge svaki put. Nije važno gde počnete, to je tu, i vi to vidite. Kada uzmete neki deo Pisma, čitajte ga, i iznova ga čitajte,

zadržavajući svoj um na tome kao da bi mogli da vidite do same njegove suštine – zato je to tako predivno. Ja mogu za sebe da kažem da ne zašlužujem nikakvu zaslugu za bilo šta što znam, jer to nisam dobio nikakvom pronicljivošću koju imam u proučavanju. Ja jednostavno uzmem Pismo i gledam ga, i gledam ga. Ja želim da znam šta ono kaže i to je sve, bez ikakvog nagađanja; i neću sebi dozvoliti da pomislim, čak sam po sebi, ni za dlaku više nego što Biblija kaže. Nemam želju da nagađam u pogledu Svetog pisma; moja želja za nagađanjem je skroz u mirovanju. Problem je što mi malo prolazimo kroz Reč, a onda počnemo sa nagađanjem, što ne vodi ničemu, pitajući se o ovome i gradeći ovu ili onu teoriju; ali to nije naš posao. Nije fer da postupamo tako ni prema sebi, ni prema drugima. Ja jednostavno nastavljam da gledam, i gledam, i to dolazi. Može li čovek da zna ono što vidi? Ako je ovde otvoren prozor, i mi gledamo kroz njega, možemo li da kažemo šta vidimo?

Mi pogledamo tamo i vidimo da sija Sunce; i pogledamo na drugu stranu i vidimo samo Sunce. Da li onda zovemo dva ili tri brata i kažemo: Želim da budem siguran da sam u pravu u vezi sa ovim. Vidim nešto tamo. Da li je to svetlost? Ili nije svetlost? Želim da budem siguran. Prozor je otvoren i ja pitam: Da li je to svetlost? Ili to nije svetlost? Šta biste pomislili da je problem sa mnom? Pomislili biste da sam slep. Mi želimo da budemo u mogućnosti da prepoznamo svetlost kada je vidimo. I svakako ne bi trebalo čoveku da bude teško da to može da uradi. Ne bih dao ni pet para kada bi neko u ovom domu izašao sa mnom na ulicu i rekao mi da sija Sunce. To mi nimalo ne bi pomoglo. Vi mislite da sam neverovatno umišljen, zar ne, zato što mogu da kažem kada sija Sunce? Pa, ja imam prilično dobar vid i ono što vidim, to znam. Kada se upoznamo sa Gospodom, mi prepoznamo svetlost i nije nam potreban niko da nam kaže da je to svetlost. Svako od nas treba sam za sebe da ima to znanje, tako da može da zna za sebe; i nije mu potreban niko da mu govori o tome. Imamo tu izjavu u 1. Jovanovoj 2,20: „Vi imate pomazanje od Svetog“ – Da li imamo? Zaustavite se na ovoj tački - „I znate sve“. Kako to može biti? – Zato što, upravo kao što je rečeno u 14. poglavlju Jevanđelja po Jovanu: „A utešitelj, Duh Sveti, koga će Otac poslati u ime moje, on će vas naučiti svemu“ (stih 26 – Bakotić).

On nas neće naučiti ničemu pogrešnom. On će nas voditi u celu istinu. Koliko će biti onoga što treba da znamo, a ne možemo da imamo i ne možemo da saznamo? 1. Jovanova 2,27:

„A vi (A što se vas tiče – SSP) - u vama ostaje pomazanje koje ste od njega primili i nije vam potrebno da vas ko poučava, nego kao što vas njegovo pomazanje uči o svemu, tako je i istinito i nije laž, i kako vas je ono poučilo, tako ostajte u njemu.“ (Čarnić)

Ko god primi bilo koju istinu – nije važno koliko je to istinito – od nekog čoveka, i prizna to kao nešto što dolazi od čoveka, uopšte nema istinu. Ko god citira nekog čoveka, kada pokušava da poduči nekoga, on ne podučava sa autoritetom. On ne zna šta pokušava da poduči i ne može da očekuje ni da će ljudi znati. Čovek koji zna istinu, podučava kao da nije bilo drugog čoveka na Zemlji koji je u nju verovao. On to tako savršeno zna da, bez obzira na broj ljudi u svetu koji to poriču, to ne bi imalo nikakvog uticaja na njega.

Starešina Kauble – Zar jednostavno nije moguće da čovek potvrdi da vidi svetlost kada je ne vidi, kao čovek koji potvrđuje da vidi svetlost kada je zaista vidi.

Ne, to je nemoguće. Čovek ne može da bude siguran u nešto što nije tako. Čovek može da bude prevaren, ali mi nije naš posao da budemo prevareni. Čemu bi mi služili na ovom svetu kao učitelji, ako ne vidimo i ne znamo istinu? Kakav posao imamo da izađemo i podučavamo nekog drugog, a da mi to ne znamo sasvim sigurno? Kako se usuđujemo da to uradimo i tako ulećemo u rizik da ga obmanemo.

Pitanje – Zar nije i Pavle, kada je proganjao učenike, bio isto tako uveren da obavlja Božju službu, kao što je bio kada se obratio?

Ne; on se opirao.

Starešina Kauble – Čitao sam u Svedočanstvima da ne bi trebalo da učimo nove doktrine dok se ne posavetujemo sa vodećom braćom. Javlja se pitanje: Da li treba da uzmemo svoj sopstveni, individualni sud u vezi sa tim šta je svetlost?

Ne; mi ne treba da uzmemo svoj sopsveni, individualni sud u vezi sa bilo čim. Proklet je čovek koji se uzda u čoveka (Jeremija 17,5). Nema ničega tako prokletog kao kada se čovek uzda u sebe. Mi imamo um Duha, na koji treba da se oslanjamo, umesto na svoj sopsveni. Ta tvrdnja u Svedočanstvima je poželjna, ali ne treba da se brinemo u vezi sa njom. Da li ste ikada sreli nekog čoveka i on kaže: Imam novu propoved, novu temu, neku novu svetlost? On vam priča o tome i kaže: Šta mislite o ovome? On ne pomišlja, naravno, da vas pita za mišljenje, već samo da dobije vaše odobravanje za svoju teoriju, kako bi se osećao sigurnije. Reći ću vam da u čitavom svom iskustvu nikada nisam gledao nešto na taj način. U čitavom svom iskustvu u istini, još nikada nisam našao novu činjenicu ili otišao kod nekoga i rekao: Imam novu činjenicu, zato što nikada nisam pokušao da izvučem nešto novo. Nemam ni najmanje razumevanja za one koji pokušavaju da dođu do novih teorija. Takav bi mogao da bude u boljem poslu nego što je taj.

Starešina Ballenger – Zar nam nije zapovedeno da iznesemo sve novo i staro iz riznice? (Matej 13,52)

To je u redu; nisam rekao da ne uzimam nove stvari, jer ja uzimam takve stvari sve vreme. Ali ne uzimamo nove stvari grozničavo. Mi ne proučavamo da bismo našli nešto da bismo to istovarili na nekog drugog, ili da bismo probudili strepnju zajednice mislju da će dobiti nešto što će ih zagolicati, nešto što će stvoriti senzaciju, što će biti zapanjujuće novo, o čemu niko nikada ranije nije ni razmišljao. Takav čovek uvek proizvede štetu, iako bude neke istine u tome što on ima. Istina je uvek ista, stara, stara priča, a ipak je uvek nova. To je život, novi život; to je stara stvar koja uvek rasvetljava. To je večni život. Mi živimo u večnosti, ako smo Gospodnji. On nam je *dao* večni život, silu sveta koji će doći. I jedna karakteristika, glavna karakteristika toga, jeste da je to uvek sveže. Nova Zemlja će biti isto nova posle 10000 godina, kao i prvog dana. Čovek koji čita tekst spisa pred skupom, ako, čitajući taj tekst svaki put, ne nauči nešto novo iz njega, nema usmerene oči ka Bogu. To nije nešto što možete da sednete i zabeležite perom i mastilom; to jednostavno dolazi. Nove stvari koje mi dolaze nisu stvari o kojima čuvam beleške, tako da mogu da idem okolo i kažem: Evo, imam neku

drugu novu misao. Zaista, čovek koji dobija tako malo svetlosti da može da čuva beleške o tome, ne dobija dovoljno, da mu učini mnogo dobra. Samo nastavlja da dolazi, i dolazi, i dolazi, kao izlazak Sunca. Vi ne možete to da označite. Ne možete da načinite dva uzastopna znaka koji pokazuju položaj izlazećeg Sunca na nebu. Kad načinite drugi, ono nije tamo. Ono izlazi. Više je, stalno je sve više. Takva je svetlost od Sunca pravednosti. Svetlost je život, a život je rast, stalni rast.

(Glas) Takav čovek stalno ide napred; on raste. „Put pravednika je kao blistava svetlost, koja sija sve više i više, do potpunog dana.“ (Priče 4,18 – eng. prevod)

Zato, braćo, ako treba da se sastanemo da bismo doneli odluku o svakom zraku svetlosti koji Bog daje, trebalo bi da budemo na Generalnoj konferenciji tokom cele godine. Svetlost dolazi sve vreme. Čovek ne može da ispruži ruku i da je označi. Ne možete, nijedan čovek na ovom svetu ne može da ispiše sažetak vere, a da govori istinu. Ne možete do toga da dođete na taj način. Istina je od Boga i mora da se upija onakva kakvom ju je On dao. Čovek ne treba da ide okolo svestan toga koliko mnogo zna. Postoji samo jedna pomoć za biblijsko proučavanje, a to je Božji Duh.

Pitanje – Da li razumemo da je primanje Božje Reči zapravo primanje Božjeg Duha?

Da, ako zaista primite Božju Reč, zato što je ona živa stvar; ona je hleb života. Ako je prihvatite kao da ju je napisao neki drugi čovek, ona onda uopšte nije Duh. Ali ako je prihvatite kao živu Reč, koju je sam Bog izgovorio, onda je ona život.

I kao što sam govorio, mi ne treba da idemo okolo opterećeni osećajem (svešču) onoga što znamo. Zato, braćo, kada su apostoli primili Božjeg Duha, da li mislite da su oni išli okolo sve vreme opterećeni svešču o sili? Hristos im je rekao: Primićete silu nakon što Sveti Duh siđe na vas (Dela 1,8); ali da li mislite da su išli svesni te sile? – Ne; oni su bili samo obični ljudi, isti kao i ranije, bez ikakve svesti o sili; međutim, kada je iskrsla određena prilika, pošto su uvek bili potčinjeni Duhu, bili su spremni za tu priliku.

Braćo, treba da proučavamo Sveto pismo; prestanite da se šalite sa tim; prestanite da ga koristite kao igračku; počnite da ga proučavate i

verujte da u njemu nečega ima. U njemu je više nego što možete i da zamislite. U njemu je sve.

Proučavamo pitanje: „Ja ću se uzdati u Njega“ (Jev. 2,13). Videli smo da je opravdanje verom temelj i suština svega. Vidite ovde, kao što smo videli u onome što smo čitali pre neki dan, da je neuspeh da se primi pravednost verom – ne samo da se prihvati, nego da se primi – uzrok svih ovih komplikacija i teškoća koje su se pojavile. Da li shvatate poentu? Da li vas to uči nečemu? Zar to ne uči ovome da, ako svi prihvatimo pravednost verom, i sve što ide uz to – jer to podrazumeva večnost napretka – ako to primimo u svoje živote, mi ćemo znati kako da postupamo u svemu? Zato što bi nam to otvorilo čitavu Bibliju i onda bismo bili spašeni svih teškoća, i svih gundanja u koja se upuštamo, i nećemo morati da trošimo toliko vremena na to. Problem sa mnogim ljudima je što pouzdanje u Gospoda čini da oni razmišljaju, a teško je razmišljati i zato bi se oni radije uzdali u sebe. To deluje kao paradoks. Mnogo ljudi misli da radnik koji se uzda u Gospoda i koji propoveda verom, jeste čovek koji ne razmišlja. Koliko puta, kada sam pokušao da utičem na propovednike da bi trebalo da se uzdaju u Gospoda u svojim propovedima, isto koliko to čine da bi živeli pravedno, čuo sam prigovor: „Mi ne smemo da idemo neplanirano; ne smemo da idemo nasumice; ne smemo da se oslanjamo na podsticaj u određenom trenutku i da idemo i dajemo ono što nam se tada javi u umu“.

Svedočanstva sve to kažu. Ali ko je rekao da oslanjanje na Gospoda vodi u nasumičnost? Vi isto tako možete da kažete da čovek koji se uzda u Gospoda da ga čuva od greha, ide na potpuno nepromišljen, lakomislen način. To izgleda lakomisleno čoveku koji ne zna ništa o tome. I znam kako je lakomisleno to izgledalo meni, kako apsurdno, da pomislim da bi čovek, verovanjem, mogao da bude zaštićen od toga da čini pogrešne stvari. Ali sada znam da u tome nema ničega lakomislenog. Nema slučajnosti kada je to u pitanju, jer to drži čoveka baš uz Stenu sve vreme; a da li mislite da čovek koji sebe preda u ruke Gospoda, čovek koji će propovedati verom – neće razmišljati i proučavati? Razlog zbog kojeg se toliko ljudi ne uzda u Gospoda je zato što to zahteva toliko mnogo razmišljanja; kada, umesto toga, oni samo mogu

da uzmu malo vremena, kada se osećaju dobro, i razmišljaju sat ili dva, i razreše temu, na svoje zadovoljstvo, i onda zauvek budu slobodni od razmišljanja o toj temi. Onda, kada se sprema da propovedaju, oni mogu da izvade svoje beleške, i sve vreme tačno znaju koliko znaju, zato što to imaju u svojim džepovima. Ali, braćo, ne možete nositi Božju reč na taj način. Ne možete nositi Božju reč u svom džepu. Morate da je nosite u svom sopstvenom srcu (umu – *prim. izdavača*). Ona mora da bude deo vas. I dok idete, vi ćete možda biti nesvesni da znate bilo šta o određenoj stvari – čitava ta stvar je nestala iz vašeg uma, zato što ne treba da je koristite tada, i neki brat dođe i kaže: „Kakvo je tvoje mišljenje u vezi sa ovim?“ Ja ne znam ništa o tome; Ja nemam nikakvo mišljenje. Ali ako dođe neko kome treba svetlost, neko ko želi pomoć za spasenje svoje duše, a ta stvar je ono što će mu pomoći, Duh Gospodnji će je doneti, i ona će biti jasna kao dnevna svetlost, i vi ćete je videti, i sve što treba da radite je samo da pročitate tom čoveku, ili tom skupu, ono što vidite Gospodnjim Duhom – ono što Duh dovodi do vašeg sećanja. Ali on ne dovodi ono što nije davano umu; i to na nas stavlja odgovornost da držimo svoj um u Božjoj Reči, da dajemo sebe Božjoj Reči i molitvi, kako bismo mogli da budemo spremni za svaki dobar posao; to jest, u kakvom god stanju bio čovek, u kakvoj god potrebi, u kakvom god teškom stanju uma, mi ćemo o tome znati iz proučavanja Božje Reči i, iako možda nikada nismo videli tog čoveka, mi imamo Reč koja odgovara baš njegovom slučaju.

Mi ne moramo da idemo okolo opterećeni osećajem toga koliko znamo, sa svim tim što je rasparčano, a da je svaka od tih stvari označena u našem umu; ova tema je ovde, a ona tamo. Mi ne možemo doći do istine na taj način. Ali sve je tamo kao svetlost, i kada Božji Duh pokaže priliku i osobu, sve se to uklopi; mi smo spremni za svaki dobar posao. To nismo mi, već Božji Duh; a mi možemo da se prilagodimo i da budemo upotrebljeni od strane Gospodnjeg Duha.

PREDAVANJE BROJ 16

(Nedelja popodne, 28. februar 1897)

Proći ćemo kroz čitanje Jevrejima poslanice, i možda pronaći, kao što inače činimo, dalji temelj za ovu izjavu: „Ja ću se uzdati u Njega“. Već smo razmatrali prvi deo 3. poglavlja. Možemo ukratko da pokrijemo ostatak. Misao u prvom poglavlju je Hristova vernost i mi koji smo postojanom verom učinjeni delom Njegovog doma:

„Zato, [kao što govori Duh Sveti: ‘Danas ako čujete njegov glas, neka vam ne otvrdnu vaša srca kao prilikom ogorčenosti - u dan kušanja u pustinji (kao kada ste se razgnevili u danu iskušenja u pustinji – KJV), gde su vaši očevi pokušali da me iskušaju, te videše moja dela četrdeset godina. Zato se rasrdih na to pokolenje i rekoh: uvek blude srcem (greše u svojim srcima – KJV); mojih puteva oni ne poznaše (moje puteve nisu upoznali – SSP), tako da se zakleh u svom gnevu: neće ući u mir (pokoj – Karadžić; počinak – Sinod SPC; odmor – KJV) moj.}]“ (Čarnić)

Primitićete ovde da imamo stihove 7-11 u zagradama (u engleskom prevodu KJV – *prim. izdavača*), tako da piše: „Gledajte, braćo, da ne bude u nekom od vas zlo srce neverstva, da odstupi od živog Boga“ (stih 12 – KJV). Mojsije je bio veran u Božjem domu, ali su ostali bili neverni; oni su testirali Boga, iskušavali su Ga, isprobavali Ga, i gledali Njegova dela 40 godina i ipak nisu naučili Njegove puteve. To je bilo dovoljno dugo za bilo koga da nauči Božje puteve. Kako učimo o putevima bilo koje osobe? – Gledajući šta ona radi.

Oni su gledali Gospodnja dela 40 godina, a ipak nisu poznavali Njegove puteve. To izgleda čudesno, zar ne? Ja sam poznao ljude koji su gledali Božje puteve i dela dva puta 40 godina, a ipak nisu poznavali Njegove puteve. Veoma je uobičajeno za ljude da gledaju Božja dela, a da ipak ne poznaju Njegove puteve. Gospod pokazuje svoja dela

ljudima sve vreme. Jedna od stvari koja ljudima izgleda tako teška da poveruju u nju, čak i ovde, nama, jeste da Božji putevi mogu da se nauče gledanjem Njegovih dela. Ako ne možete da Ga poznajete na taj način, kako možete da Ga poznajete? A ipak, ljudi će gledati Božja dela pred svojim očima svuda, iz dana u dan, 40 godina, nekada i dva puta 40 godina, i nikada neće (u)poznati [poznati] Njegove puteve. Naučimo Gospodnje puteve. U svojoj Reči, On kaže: „Moji putevi nisu vaši putevi“; a ipak, mi ćemo se skupiti i pokušati da se ubedimo da je naš put delovanja zapravo Gospodnji put. Da li ste ikada razmišljali o tome? Zar nije u ovome skup ideja, da u Gospodnjim delima mi treba da učimo Njegove puteve, Njegove načine delovanja? To jest, kada pogledamo i vidimo Gospodnja dela svuda, da li u tome ima ičega što mi, kao radnici, možemo da učimo zajedno sa Njim?

Gospod je veoma tih u svom radu. Neka od najmoćnijih Gospodnjih dela su stvorena na najtiši i najneprimetniji način. On ne razbija uvek kamenje, niti izaziva zemljotres kada nešto radi. On to može da uradi kada poželi. A ipak, Gospod može da stvori isto tako moćna dela, a da niko ne oseti bilo kakvo podrhtavanje. Uzmite proleće, kada je cela Zemlja u pokretu zbog biljaka koje niču. Postoji beskrajna sila iznad svake mere i zamisli, sam Gospod radi, a ipak je sve mirno i tiho.

Šta je bio rezultat toga što su deca Izraela gledala Božja dela, a ipak nisu naučila (upoznala) Njegove puteve? Šta je usledilo kao posledica? – Nisu ušli u odmor (počinak). „Tako sam se u svom gnevu zakleo: ‘Neće ući u moj Počinak!’“ (SSP). Da li je Gospod hirovit na bilo kom od svojih puteva? – Ne. Kako Njegovi zakoni nastaju? – Oni su Njegov život. Da li Gospod sedne i smisli zakone, i kaže: „Ovo ću nametnuti ljudima. Ovo će biti dobro za njih i ja ću im to nametnuti, a ako oni tako ne čine, ja ću ih odbaciti“? – Ne. Gospod je život, a Njegov život je zakon. Njegov život je uvek isti i ne može da bude drugačiji nego što jeste. Božji zakon je takav kakav jeste, upravo zato što je On *takav*, i On ne može da bude drugačiji nego što jeste. Ko god, dakle, odbacuje Njegov život, mora da ima smrt, kao nužnu posledicu. Ne može da bude drugačije. Tako je zato što je tako. Kazna na čoveka nije stavljena

bezrazložno, ali ne postoji ništa drugo što može biti učinjeno. Ako čovek nema život, on mora da ima smrt.

Šta je ono što bi ovi ljudi imali da su iz Božjih dela naučili Njegove puteve? – Imali bi odmor (mir, pokoj). Ali pošto nisu naučili Njegove puteve kada su videli Njegova dela, Gospod kaže: Vi ne možete imati odmor. Oni nisu mogli da uđu u Njegov odmor. To je bilo nemoguće. „Pazite, braćo, da srce nekog od vas ne bude zlo i neverno, pa da otpadne (odstupi – Bakotić) od Boga živoga. Nego, svakodnevno bodrite jedan drugoga dok god odzvanja ono ‘danas.’“ (SSP). Danas je jedino vreme koje nam je dato. Juče ne postoji i nema takvog dana kao što je sutra.

Kada dođemo do onoga što označavamo kao sutra, to je zapravo danas. Jedino vreme koje postoji u celom svetu je *danas*. Koji god da je dan u sedmici, to je uvek danas.

„Nego bodrite jedan drugoga svaki dan, dok god se kaže ‘danas’, da koji od vas ne otvrdne kroz prevaru greha. Postali smo, naime, Hristovi saučesnici (zajedničari – Karadžić), samo ako početak pouzdanja do kraja čvrst održimo. Kad se kaže: ‘Danas ako čujete njegov glas, neka vam ne otvrdnu vaša srca kao kad ste se razgnevili’. Jer neki, kada su čuli, razgnevili su se, ali ne svi koje je Mojsije izveo iz Egipta. A na koje se srdio četrdeset godina? Nije li na one koji su zgrešili, čija mrtva tela su ostala u pustinji? A kojima se zakleo da neće ući u njegov odmor, ako ne onima koji nisu verovali? I vidimo da nisu mogli da uđu zbog neverovanja.“ (stihovi 13-19 – kombinacija prevoda Čarnić-KJV)

Nije da ih On ne bi pustio; ali nisu mogli. Čitamo dalje:

„Bojmo se, dakle, da se ko od vas, dok je još ostavljeno obećanje da se uđe u njegov mir, ne pokaže da je zakasnio.“ (Jevrejima 4,1 – Čarnić)

U čiji odmor su imali mogućnost da uđu, a nisu? – U Božji. Šta je nama propovedano? – Jevanđelje. Koje jevanđelje? – Isto koje je i njima. To nije novo jevanđelje. Nema prostora za priču da oni nisu imali šanse da čuju jevanđelje. Imali su ga prvi, i odbili su ga, a sada se jevanđelje propoveda nama, kao što je i njima; mi imamo podjednako dobru priliku, kao što su je imali i oni. Kada je njima propovedano, zašto nisu imali koristi? „Zato što nije bila spojena sa verom [kod] onih koji su [je] čuli“ (stih 2 – Čarnić). Nije verom bilo povezano u onima koji su čuli. Ko ulazi u odmor?

(Glasovi) Mi koji verujemo.

Mi; kada mi ulazimo u odmor? – Kada verujemo. U čiji odmor ulazimo? – U Božji. Razlog zbog kojeg oni nisu ušli je zato što odmor dolazi verom. Oni nisu verovali; zato nikada nisu mogli da se odmore. Ali mi koji verujemo ulazimo u odmor. Koji je dokaz da vernici ulaze u Božji odmor? – Dokaz koji je ovde dat, da se Bog zakleo da nevernici neće ući. To je kao negativ zakletve. To je jednostavno obrnuto od zakletve Avramu, da će on i njegovo seme ući u odmor. U 15. poglavlju 1. Mojsijeve imamo obećanje, i u 22. poglavlju imamo obećanje, potvrđeno zakletvom, da će se Avramovo seme odmoriti od svih svojih neprijatelja. Tako zakletva ima dva aspekta. Oni koji veruju ulaze u odmor, a oni koji ne veruju ne mogu da uđu u Božji odmor.

Oni nisu mogli da uđu u odmor, „iako su [njegova] dela završena još od stvaranja sveta“ (stih 3 – SSP). Saopštava se da nisu mogli da uđu u Božji odmor, iako su bila završena dela od nastanka sveta. Ovde nalazimo *naizgled* promenu tema, od odmora ka delima.

(Glas) Želeo bih da znam koje je značenje reči „odmor“.

Odmor jednostavno znači odmor; ne znam ni za jedno drugo značenje te reči. Mislim da svi iz iskustva znamo značenje reči odmor, čak i da je u pitanju samo želja za tim.

(Glas) Ali ja nisam propovednik.

Pa ne treba da budete propovednik da biste verovali. Mi koji verujemo ulazimo u odmor.

(Glas) Pitanje u mom umu je: Da li se to odnosi na hiljadugodišnji odmor?

To je Božji odmor, i to ne samo za 1000 godina, već za večnost.

Dela su bila završena od nastanka sveta. Kada su dela bila završena, šta je usledilo? – Odmor. Ako čovek ima neki posao da uradi, i završi ga, šta neophodno mora da usledi? – Odmor. On ne može da učini ništa više. Ali, pošto čovek ne završava svoj posao, on stoga ne nalazi odmor u svom sopstvenom delu.

Starešina Frederickson – Da li je to isti odmor kao tamo gde kaže: „Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni (natovareni – Karadžić), i ja ću vas odmoriti“? (Matej 11,28 – Čarnić)

O čijem odmoru pričamo? – O Gospodnjem. Ko kaže: Dođite k meni i ja ću vas odmoriti? – Gospod. Onda to mora da je isti odmor. Kada dođete do jednog od ovih osnovnih načela, verujte u njega. Verom ga učinite svojim sopstvenim, i držite ga se, i verujte u njega zauvek; onda možete da idete kroz Sveto pismo, i vera će ga obasjavati sve vreme. Mi ne možemo da se borimo niti da preispitujemo svoj put u razumevanju Božje reči; ali kao što Sunce topi led, tako mi verujemo u naš put u razumevanju Svetog pisma.¹

Bog nas poziva da se odmorimo na osnovu uverenja da je taj odmor pripremljen, jer je posao završen. Kada je sav posao urađen, i to dobro urađen, onda mora da usledi odmor, zato što nema šta drugo da se radi. Ako ima još da se radi, onda posao nije završen.

Vraćamo se na prvo poglavlje 1. Mojsijeve, da vidimo da li verujemo ili ne u ono zbog čega toliko vičemo protiv evolucionista, jer ne veruju – u jednostavnu priču o stvaranju. Prvi korak u dokazu da je odmor spreman jeste to što su dela završena. Kakav je dokaz za to? – „Jer je negde za sedmi dan rekao ovako: I Bog se odmorio u sedmi dan od svih svojih dela. I opet na ovom mestu: Neće ući u moj odmor“ (stihovi 4 i 5 – KJV). Ko to govori? – Bog. O čemu On govori? – O svom odmoru. Kada se On odmorio? – Kada su Njegova dela bila završena. Kog dana se odmorio? – Sedmog. Sedmi dan je Šabat Gospoda Boga. Šabat znači odmor, tako da je Šabat (subotnji dan) Gospodnji odmor.

Uzmite 4. i 5. stih zajedno:

¹ Mi ne možemo na silu da dođemo do razumevanja Božje reči; ali kao što Sunce topi led, takav će, verujemo, biti i naš put u razumevanju Božje reči – *prim. izdavača*

„Jer je negde za sedmi dan rekao ovako: I Bog se odmorio u sedmi dan od svih svojih dela. I opet na ovom mestu: Ako uđu u moj odmor.“

Oni ne mogu da se odmore. Oni ne mogu da svetkuju subotnji dan. Nije li to ono što je rečeno? Oni ne mogu da se odmore zbog neverstva. Mi koji verujemo ulazimo u odmor, zato što su dela završena, a samim tim su dela pripremljena od nastanka sveta. Bog se odmorio sedmog dana od *svih* svojih dela. To je ono što je na jednom mestu rekao o sedmom danu; na drugom mestu rekao je o tome: „Oni neće ući u Njegov odmor“.

Zatvarajući izveštaj o delima koja je Bog učinio tokom sedmice stvaranja u prvom poglavlju 1. Mojsijeve:

„Tada pogleda Bog sve što je stvorio, i gle, dobro beše veoma.“ (stih 31 – Daničić)

Bog je time bio zadovoljan. Nije video da je negde mogao da napravi nešto bolje. Bilo je savršeno. Šta god Bog učini, učinjeno je zauvek. Ništa se tome ne može dodati, ništa oduzeti.

Sada idemo ka odmoru. Idemo ka Gospodnjem odmoru. Ali odmoru neophodno moraju da prethode dela – dela kakvog karaktera, koje vrste? – Dela koja su savršena, završena i potpuna. Uzmite tekst koji imamo ovde: „Mi koji verujemo ulazimo u odmor“ (stih 3 – parafraza) i uporedite to sa onim što je Spasitelj rekao u 6. poglavlju Jovanovog jevanđelja, u odgovoru na pitanje fariseja: „Šta da učinimo, da bismo činili Božja dela?“ (stih 28 – SSP). Da li je rekao: Ako želite da činite Božja dela, činite neka dela? Da li je rekao: Ako verujete, možete da činite Božja dela? – O, ne. Rekao je: „Ovo je Božje delo, da verujete u Onoga koga je On poslao“. Bog nikada nikome nije rekao da čini Njegova dela, zato što Bog zna dovoljno, da bi znao da niko drugi ne može da čini Njegova dela. Ljudi su ti koji se stavljaju na mesto Boga i koji kažu: „Mi možemo da činimo bilo šta što i Gospod može; mi možemo da činimo dela, i to isto toliko dobro kao što može i Bog; mi možemo da se opravdamo delima; mi možemo da činimo dela koja će

stajati uz Božja dela i On neće moći da primeti razliku.“ Bog zna dovoljno, da bi znao da nema nekog drugog bića u svemiru koje može da čini Njegova dela i On ne traži da ih mi činimo. Ali „ovo je Božje delo; da verujete u Onoga koga je On poslao“. Da li ima neke protivrečnosti u ovim tekstovima, naime: „Ovo je Božje delo, da verujete“ i „Mi koji verujemo ulazimo u odmor“? – Ne. Zašto? – Zato što je delo urađeno; a kada dobijate Božje delo, dobijate delo koje je završeno, i zato imate odmor. Stoga, verovanjem dobijamo odmor u savršenom, završenom Božjem delu.

Zapazimo tekst od malopre:

„Dođite k meni, svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas odmoriti. Uzmite moj jaram na sebe i učite od mene, jer ja sam krotkog i poniznog srca, i naći ćete odmor.“ (SSP)

Pronađite odmor u krotkosti i smernosti, jer je moj jaram blag, i moje je breme lako. Stoga, ono što nas brine, i umara, jeste ovaj životni ponos koji čini da mislimo da možemo i moramo da uradimo sve sami. Ali mi to ne možemo da uradimo, i zato nas to umara. Recimo da nam je dat neki delić posla da uradimo, i mi smo se savesno potrudili, a kada smo ga završili, videli smo da je urađeno loše. Da li ikada dobijete bilo kakvo zadovoljstvo iz toga? Da li ikada dobijete neki odmor od toga? – Ne; ne odmarate se, jer se zadržavate da uradite taj posao i ne možete da se odmorite noću, zato što razmišljate: Sada moram to da uradim ponovo. I kada to uradite ponovo, čak ni tada nije dobro.

Ko je taj koji u celosti završava i upotpunjuje sve svoje dnevne poslove? Ko je taj koji ih završava savršeno, tako da može da se osvrne na njih savršeno zadovoljan, i uzme apsolutni odmor i uživa u posmatranju toga? Ima li nekoga? – Ne. Mi to ne možemo da uradimo. I u najboljem poslu koji možemo da uradimo ima nečega što je pogrešno, nešto što nedostaje, nešto što je nepotpuno; i to je ono što nas umara. Zar ne znate da je jednostavna činjenica da nije toliko onaj posao koji ljudi urade, već onaj koji ne mogu da urade, ono što ih umara? Posao koji *pokušavaju* da urade i ne uspevaju da izvrše je ono što ih

umara. Ne samo da naš posao nije u celini urađen, već ga ne uradimo savršeno, čak ni donekle, i to je ono što nas premori. Znae da ima hiljade i hiljade ljudi koji, samo za običan posao dat ljudima, samo za običan ljudski posao, kažu: Ja ne mogu da ga završim; radim najbolje što mogu i ne mogu da ga završim. Ali kada govore o Božjem poslu, o, [oni misle da – *dodao izdavač*] to mogu da urade dovoljno dobro. Zar u tome nema nečeg nerazumnog? Oni priznaju da ne mogu da urade svoj sopstveni posao, onako kako bi on trebalo da bude urađen, ali se osećaju potpuno sposobnima da rade Božji posao. A koji su Božji poslovi? – Njegov posao je ono što On radi, a sve što On radi je ispravno, i stoga je to pravednost. Uobičajeno je za ljude da misle da mogu da čine ispravno; ali pravednost je Božji posao, i čovek koji ne može da uradi svoj sopstveni posao, ne sme da pretpostavlja da može da radi Božji.

Mi smo opterećeni grehom i ono što nas umara jeste naš uzaludni pokušaj da izgradimo pravednost. Što se duže zadržavamo u tom poslu, naš posao mora biti nepotpun; i tako, naravno, ne možemo da nađemo odmor. Da li ima nekoga ko nije rekao: „Ako bih morao to ponovo da uradim....“ i onda sledi lista poboljšanja koje bi napravio. Čovek napravi mašinu i samo što je to završio, on počinje da gleda gde može da je poboljša sledeći put. Ali kada je Bog prvi put obavio svoj posao, bilo je toliko dobro, koliko je bilo moguće da bude. On nije mogao da vidi ništa nepotpuno u vezi sa tim. Sve je bilo ispravno. On nije pozeleo da to može da uradi ponovo. Sve je bilo učinjeno, i to dobro učinjeno; stoga je jedina stvar koja je mogla da usledi bio odmor. Kako je Bog obavio svoj posao prvenstveno? – Svojom Rečju. „On je rekao, i bilo je tako“ (Psalam 33,9 – KJV). I mogao je da se odmori s poverenjem u svoju sopstvenu Reč. On je imao poverenja da Reč koja je stvorila može i da održava, tako da se odmorio i zadovoljno je gledao posao koji je obavio.

Gospod je stvorio čoveka takođe onako dobro, kao što On to zna, i čitamo u 1. Mojsijevoj 2,15 (Daničić):

„I uzevši Gospod Bog čoveka namesti ga u vrtu edemskom, da ga radi i da ga čuva.“

Ako bismo imali strogo doslovan prevod toga, on bi bio: „Učinio je da se on (čovjek) odmara u Edemskom vrtu, da ga obrađuje i čuva“. Bog je dao čovjeku da obavlja posao u Edemu, tako da taj posao nije deo prokletstva. To je također bio posao nad zemljom. To je jedina vrsta posla koju je Bog dao čovjeku. Postavio ga je u Edemski vrt da radi, ali učinio je da se odmara tamo. Čitav svet je dat čovjeku, ali Edemski vrt je bio mesto koje je bilo njegov dom. Učinio je da se odmara tamo, da ga obrađuje i da ga čuva. Sada zapazite, on nije morao da napravi vrt. Bog ga je napravio, a čovjek je samo trebalo da ga čuva. Kada vidimo kako je došao do toga da ga izgubi, vidimo kako je trebalo da ga čuva. Njegov greh je bilo neverstvo. On nije verovao Bogu, zato je izgubio savršeno Božje delo. Kako je onda mogao da ga zadrži? – Samo verovanjem (verom). „Ovo je Božje delo, da verujete.“ Sve dok je verovao, dotle je i mogao da zadrži vrt i da ga ima za sebe: sve dok bi imao savršeno Božje delo, dotle bi mogao i da se odmara u tom vrtu. Nije važno koliko je radio, ako je radio od jutra do mraka, nikada se nije umorio. To je lepota Božjeg dela. Pošto je delo bilo potpuno završeno, bilo je u celosti savršeno i potpuno, zato se on u održavanju tog dela nije umarao. Tu je bilo delo, završeno i dato njemu, a sve što je on morao da uradi, bilo je da se odmara u njemu i da ga čuva takvim kakvo je bilo. Njegov posao je bio odmor.

U 2. poglavlju Efescima poslanice imamo reč o spasenju.

„Jer ste blagodaću spaseni kroz veru; i to nije od vas, dar je Božji, ne od dela, da se niko ne pohvali.“ (stihovi 8 i 9 – Karadžić)

Ne – od čijih dela? – Ne od naših dela. Zašto? – „Da se niko ne pohvali.“ Međutim, ipak jeste od dela. „Jer smo mi Njegovo delo“ (stih 9). Dakle, to jesu dela. Ali čija dela? – Božja dela. Međutim, nema šanse da se Bog hvali nad Bogom. „Jer smo mi njegovo delo, sazdana (stvoreni – KJV) u Isusu Hristu za dobra dela koja Bog unapred pripravi (odredio – KJV), da živimo (hodimo – Karadžić) u njima“ (stih 10 – Bakotić). To je bio slučaj sa Adamom kada ga je Bog načinio. On je bio stvoren za dobra dela u Isusu Hristu. A ko ih je učinio? – Bog. I On ih je učinio da bi čovjek mogao da hoda u njima i da uživa u njima. Jevanđelje treba da nas vrati, treba da nas dovede do odmora u završenim i savršenim Božjim delima.

Kada je Bog imao sav posao završen i potpun, šta je uradio? – Odmorio se od svih svojih dela. Ali taj odmor, taj posao, bila je Nova Zemlja. Božji odmor se onda odnosi na Novu Zemlju. Subota u koju se Bog odmorio bila je subota Nove Zemlje, Edema – Edemski odmor.

Uskoro ćemo redom uzeti sve stihove iz Jevrejima poslanice 4, ali danas nemamo vremena. Zato ćemo preći na 9. stih. Samo ta jednostavna tvrdnja: „Ostaje [subotni – D. Stefanović] odmor“. Mnogi to čitaju kao da je rečeno da će narodu Božjem (tek) doći odmor. Ali šta reč „ostaje“ znači? – Nešto što je ostavljeno; nešto što još postoji od prethodnog vremena. Kada je odmor dat čoveku, čitava Zemlja je bila nova. Nije bilo prokletstva na njoj. Sada je došao greh, i Zemlja je postala stara, i prokleta je; ali, ipak ostaje odmor Božjem narodu. Odmor dolazi iz Edema. Nad Edemom nikada nije bilo nikakvog prokletstva. Čovekov greh je doneo prokletstvo nad zemljom, ali ga je isterao iz Edema. Postoji jedno mesto koje se odnosi na Zemlju, a koje greh nikada nije dotakao. Edem je sada na Nebu, u Božjem raj, gde je Božji presto; i sam Hristos je tamo, čovek Isus Hristos, koji je učinjen manjim od anđela zbog smrtne patnje, krunisan kao čovek slavom i čašću i postavljen nad delima Božje ruke u Edemu: i On je onaj koji kaže: „Dođite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti“.

Odmor u Edemu bio je subotnji odmor. Subota je deo Edema koji nam ostaje dok se Edem ponovo ne obnovi; i onaj koji drži (svetkuje) subotu, kao što je Bog drži, kao što ju je Bog dao da se drži, ima odmor koji i Gospod Isus Hristos ima na Nebu.

Ali kako neko može da je drži? – Verom; pošto odmor podrazumeva završen posao, a taj posao je Božji posao. Sam Bog ga je završio. Onda mi ne bismo mogli da ga uradimo kada bismo pokušali. Postoje dva razloga zašto ne bismo mogli da uradimo taj posao: kao prvo, samo Bog može da radi Božji posao; a kao drugo, on je već urađen, tako da, kada odete tamo, vi ne nalazite ništa što treba da se radi. Već je urađeno. Kada se Bog odmorio od njega, kakva je tek drskost da čovek pokušava da ga uradi! Prema tome, pošto je stvar završena, prihvatamo je verom. Sada On kaže nekima: Ne možete da uđete u moj odmor; zato što oni ne veruju i prestaju sa svojim poslovima da bi preuzeli Njegove.

(Glasovi) Kako onda treba da budemo radnici zajedno sa Bogom? Odmaranjem u Njemu.

(Drugi glas) Onaj stih koji se odnosi na to, iz Matejevog jevanđelja, kaže: Dođite k meni svi koji ste umorni i ja ću vas odmoriti; a sledeći stih kaže: Uzmite moj jaram na sebe. Da li to znači posao?

Da, svakako. Ali On kaže: „Moj jaram je blag, i moje je breme lako“. Šta je Njegovo breme? – On nosi čitav svet. Ali On ga nosi lako. On kaže: Učite od mene. Ako nosite breme, šta ono čini? – Ono nažulja vaša ramena, i čini vas umornima, i razdražljivima, i osetljivima. On kaže: Ne radite na taj način. Učite od mene. On radi, ali Ga to ne brine. Ko će se žaliti na posao, ako ga on ne brine – posao koji možete da uradite i, radeći ga, ne umorite se? Ko će se žaliti na to? Milina je to raditi. Pravo je uživanje u tome. Veliko je zadovoljstvo, i to je ono što Gospod želi da i mi imamo.

Pričali smo o poruci za dugo vremena, i kada govorimo o poruci trećeg anđela, onda svi misle na subotu. Ali pre nekog vremena, pročitali smo da je opravdanje verom bila ta poruka i mnogi ljudi su mislili da, ako propovedamo opravdanje verom, ne bismo mogli da kažemo ništa o Gospodnjem dolasku ili o suboti. Zato, braćo, želimo da naučimo poruku. Da vidimo koliko vas ovde je čulo da, kada propovedate o suboti, ljudi kažu: „Da, ali znate da se mi ne opravdavamo delima“. Zar niste svi to čuli?

(Glasovi) Da.

I oni su mislili da su dokazali kako ne bi trebalo da držimo subotu, ne shvatajući da postoji velika razlika između odmora i dela. Subota je odmor, ne posao. Držanje subote nije opravdanje delima, već opravdanje odmorom – odmorom u završenom Božjem delu u Hristu. Subota je odmor. To je Božji odmor. To je savršen odmor. To je odmor koji opravdava, zato što je to odmor koji donosi savršena dela, Božja dela. Naša dela nisu dobra ni za šta. Mi ne možemo da činimo ništa. „Ne od dela, da se niko ne pohvali.“ „Mi smo Njegovo delo.“

Neko kaže: „Pa, ja ne verujem da je neophodno da svetkujem subotu“. Gospod kaže takvom: Ti ne možeš da je svetkuješ, jer samo oni koji veruju, ulaze u odmor. Zapazite ovo, braćo, subota je tako slavna

stvar da, kada je ljudi vide, oni uživaju u njoj; i mi činimo Gospoda nepravdom, i ljude nepravdom, kada je predstavljamo na takav način da oni misle da je to breme, zadatak. To nije nešto što je Gospod nametnuo ljudima, već prednost koju im je dodelio. Kakav je to čovek u čitavom ovom svetu koji se žali zato što je prinuđen da se odmara?

Onda, umesto da im bude teško, naročito radničkoj klasi, da svetuju subotu, ona je za njih blagoslov. Ona je prijatelj radnog čoveka. Ona je odmor. To je ono što će ga izvući iz svih njegovih teškoća brže nego što je bilo koja politička partija ili radnička partija ikada sanjala da će mu pomoći da se izvuče. I ovo je razlog zašto Adventisti, od svih ljudi na svetu, nemaju apsolutno nikakve veze sa bilo kojom političkom partijom koja postoji. Programi tih partija su šarlatanska sredstva i Bog ne želi da se mi bavimo njima. On želi da se bavimo onim što je istina. Političke partije tvrde da su prijatelj radnih ljudi; one tvrde da će doneti bolja vremena, da će biti lakše tim ljudima. To je ono za šta sve one rade. A Gospod dolazi sa svojim jevanđeljem, koje nam svima obećava odmor; koje obećava svakom čoveku njegovo sopstveno mesto u vrtu, i ne samo njegovo sopstveno mesto u vrtu, već svakom čoveku u nasledstvo čitavu Zemlju, i svim ljudima nasledstvo u čitavom svetu, na takav način, da neće biti ni govora o imovinskim pravima, već će svaki čovek imati slobodno nasledstvo i apsolutni odmor, bogatstvo bez granica.

Odmor, odmor u poslu, bolje nego što je ijedna radnička partija ikada mislila da je moguće; jer najbolja stvar o kojoj možemo da mislimo je da se skrate radni sati, kako bi čovek mogao da ima više vremena za odmor. Ali Bog obećava da da čoveku odmor sve vreme dok radi. To je bolje. I možemo da budemo potpuno sigurni da će ovo biti sprovedeno za mnogo kraće vreme nego što je ijedan političar ikada sanjao da bi njegov program mogao da dovrši.

Ko je taj koji će, znajući za tako nešto, biti takva budala da provede svoje vreme nad onim što mu ne obećava ništa? Zašto bismo trošili svoje vreme na nešto što, i u najboljem slučaju, nije ništa osim šarlatanskog programa, kada imamo nešto što će rešiti svaku teškoću pod nebom?

Sada zapazite, svetkovanje subote je odmor, Božji odmor, zato što je Njegovo delo gotovo, dovršeno. Kakva vrsta dela su Božja dela? Savršena dela. I kako dobijamo ova dela? – Verom. Dakle, svetkovanje subote podrazumeva veru. To znači pravednost verom. Onda je to poruka. Pravednost verom je poruka. Ima mnogo ljudi koji veruju u pravednost verom u Hristu, ali koji ne vide ništa u vezi sa subotom. Ono što mi sada treba da im pokažemo jeste da svetkovanje subote znači savršenstvo Božjeg dela, i stoga savršenstvo odmora u Njemu, verom.

Uzmite sada završeno delo. Šta Hristov krst čini za ljude? – „Ako je, dakle, neko u Hristu, novo je stvorenje (tvar – Karadžić)“ (2. Korinćanima 5,17 – SSP). Dakle, u Hristovom krstu vidimo novu tvorevinu. To je ono što čini krst. Propovedanje Hrista je ludost za one koji propadaju, ali za one koji su spašeni, to je Božja sila. Gde vidimo ispoljavanje Božje sile? – U stvaranju, u onome što je On stvorio. Tako je Hristova sila, sila stvaranja, stvaralačka sila. Ovo savršeno Božje delo, ova nova tvorevina, izgubljena je grehom. Svetkovanje subote slavi uspomenu na Božja dela, ne onakva kakvima ih vidimo sada, već na Božje savršeno delo. Međutim, došlo je prokletstvo i uništilo ih. „Hristos nas je otkupio od prokletstva [Zakona] tako što je radi nas postao prokletstvo“ (Gal. 3,13 – SSP) u smrtnoj patnji. Na krstu nas je Hristos otkupio, donoseći nam dela bez prokletstva, savršeno Božje delo. Stoga, kada je Hristos prikovan na krst, koje su bile poslednje reči koje je izustio? – „Završilo se.“ Šta? – Novo stvaranje. Sve je dovršeno. Dolazeći do krsta, imamo savršenstvo Božje nove tvorevine u Hristu. A subota je slavljenje novog stvaranja. Zato je subota znak savršenog odmora; šta više – to je sam odmor koji nam Bog daje u Hristu.

Samo još jedan tekst koji možemo da pročitamo danas pre nego što završimo. U 58. poglavlju Isaije:

„Ako odvratiš nogu svoju od subote da ne činiš šta je tebi drago na moj sveti dan, i ako prozoveš subotu milinom, sveti dan Gospodnji slavnim (časnim – KJV), i budeš ga slavio (poštovao – KJV) ne idući svojim putevima i ne čineći šta je tebi drago (ne tražeći svoje zadovoljstvo – KJV), ni govoreći

(svoje – KJV) reči, tada ćeš se veseliti u Gospodu.“ (stihovi 13 i 14 – Daničić)

Šta znači Edem? – Uživanje, zadovoljstvo. Subota potiče iz Ede-
ma, i deo je Edema, i zato je uživanje. U njoj dobijamo isti onaj divan
odmor koji je Bog imao u početku, posmatrajući svoje sopstveno, sa-
vršeno delo.

Danas smo tek počeli da proučavamo subotu. Sutra, ako Gospod
želi, dalje ćemo istraživati detalje onoga što svetkovanje subote podra-
zumeva, i šta je to, a onda možemo bolje da razumemo šta je posao nas
Adventista, šta je Gospodnji posao, i koja je poruka. Ali mislim da svi
ovde mogu da vide da je poruka trećeg anđela pravednost verom; jer
time čovek ulazi u Gospodnja dela, a ta dela su savršena. Zato se on
odmara verom. Međutim, čovek koji ne veruje u Gospoda, ne može da
se odmori. Da li je onda moguće da čovek svetkuje subotu, a da prećut-
no ne veruje u Gospoda? – Ne. On prestaje da radi poslednjeg dana u
sedmici i to je sve što za njega može da se kaže. Ako ne veruje u Boga,
onda ne može da svetkuje subotu.

A sada, samo još jedna stvar, da pojasnimo ovo. Šta onaj koji ne
veruje u Gospoda kaže o Bogu? – On Ga je učinio lažovom. Naravno,
ne potpuno, stvarno lažovom, jer Bog ne može da laže. Međutim, čo-
vek koji kaže da je Bog lažov, sam je lažov. Da li od čoveka, koji je lažov,
može da bude veoma dobar poštovalac subote? Nema drugog načina
da se svetkuje subota, osim da se veruje u Gospoda.

PREDAVANJE BROJ 17

(Ponedjeljak popodne, 1. mart 1897)

Šta nam je ostalo? – Odmor ili obećanje ulaska u odmor (mir, počinak, pokoj). Čiji odmor? – Božji odmor. Ko ulazi u odmor? – Oni koji veruju. Kada ulaze u odmor? – Kada odustanu od svojih sopstvenih dela. A kada neko odustaje od svojih sopstvenih dela? – Kada veruje. „Jer mi koji verujemo ulazimo u odmor“ (Jevrejima 4,3 – eng. prevod KJV). Koji je dokaz da je odmor spreman? – Zato što su dela bila završena od postanka sveta. Koji je dokaz da su dela tada bila završena? – Zato što se Bog odmorio u sedmi dan od svih svojih dela. A to da je ovo odmor koji Bog daje svom narodu pokazuje se u činjenici da, još uvek govoreći o sedmom danu, on kaže nevernicima: Oni neće ući u moj odmor.

„Jer je negde za sedmi dan ovako rekao: ‘I počinu Bog u sedmi dan od svih svojih dela.’ A na ovom mestu opet: ‘Neće ući u moj mir.’“ (stihovi 4 i 5 – Čarnić)

O čemu On priča na oba mesta? – O sedmom danu. Na jednom mestu, on o sedmom danu kaže da se Bog odmorio sedmog dana od svih svojih dela; a na drugom mestu on o njemu kaže: Oni „Neće ući u moj mir (odmor)“. Kada se Bog odmorio sedmog dana? – Kada je završio svoje delo, po završetku šest dana stvaranja. U kakvom stanju su bila tada Njegova dela? – Ona su bila veoma dobra. Zemlja je bila nova, tako da se Božji odmor odnosi na Novu Zemlju, na stanje Nove Zemlje. Da budem konkretniji, trebalo bi da kažemo da je nova tvorevina u stvari odmor.

Šta je Hristos rekao o Božjim delima? – „Ovo je delo Božije, da verujete“ (Čarnić). Međutim, koja je karakteristika svih Božjih dela? – Ona su savršena. Onoliko su dobra, koliko je i moguće da budu. Štaviše, Bog se odmorio od svih svojih dela, tako da su ona dovršena – ništa im se ne može dodati, ništa oduzeti; i kada istinski verujemo, mi

dobijamo ta dela; ali pošto su Božja dela završena dela, i tako savršena, da ne može biti izmena (dopuna), stoga mi koji dobijamo Božja dela, dobijamo Božji odmor. Jedno od najsavršenijih dela koje je Bog učinio u početku, bio je sam čovek. Čovek je bio Božje delo, stvoren u Hristu Isusu za dobra dela; i ta dobra dela su bila stvorena u Hristu. Bog ih je već dovršio, čak i pre nego što je stvoren čovek. Dela su bila završena od nastanka sveta, i čovek je mogao da hoda u njima, i hodajući u njima, mogao je da se odmara u Gospodnjem odmoru.

Ali čovek je pao, dela su bila izgubljena, i na sve je došlo prokletstvo. Hristos nas iskupljuje od prokletstva, postavši prokletstvo (kletva) za nas; On je učinjen prokletstvom za nas, tako što je visio na drvetu. I tako se u Njemu, u Njegovom krstu, stvara nova tvorevina, mi postajemo nova stvorenja. U krstu onda nalazimo završena Božja dela, savršena i potpuna, ona koja je čovek izgubio grehom. U Hristovom krstu je savršen odmor, zato što se u Njemu završavaju dela. Hristos je rekao: „Svrši (završilo) se“ (Jovan 19,30 – Čarnić). Svako ko dolazi Hristu nalazi tamo savršeno delo, i nalazeći to savršeno Božje delo, završeno i potpuno, on se odmara.

Kao što smo rekli, Božji odmor je nova tvorevina. Zapazite sada: Koja su to dela koja dobijamo u Hristu? – Božja završena dela, nova tvorevina. Dakle, upravo ona ista dela koja su bila završena od postanka sveta. Stoga, u krstu u Hristu, dolazimo do tog istog odmora. Hristov krst odvodi nas nazad do stvaranja, uklanja, zakopava i uništava sav beskonačni mrak, i greh, i prokletstvo, i odvodi nas nazad – do novog stvaranja, do istih onih dela, a samim tim do istog onog odmora, kao u početku. Kada se propoveda Hristov krst, kada se propoveda jevanđelje, nema prostora ni za koga da kaže da je subota ukinuta na krstu. Kako bi neko mogao da zamisli tako nešto? Prigovor se uklanja pre nego što ima šansu da se postavi, jer smo mi u Hristovom krstu dovedeni do odmora koji je bio spreman od osnivanja sveta, zato što su tada bila završena dela. Tako je 4. poglavlje Jevrejima poslanice naj-snažnije poglavlje o suboti u Svetom pismu. Ali u njemu ima podjednako mnogo toga što treba i mi da naučimo, kao i bilo ko drugi, zato što mi koji govorimo o suboti moramo da naučimo šta je subota. To je

Božji odmor, a Njegov odmor nema u sebi mrlju prokletstva. (Nema u njemu nesavršenstva; on je sam savršenstvo.)

Mi smo Božje delo, stvoreni u Hristu Isusu za dobra dela, *Božja* dobra dela, a ova dobra dela su bila pripremljena od početka, da bismo mi hodali u njima. Hodanjem u ovim dobrim delima, *već pripremljenim i završenim*, mi ćemo imati stalni odmor, Gospodnji odmor. Subota od početka – a ona je uvek ista, kao što je bila u početku, ali moramo uvek da se vratimo na to, zbog ispravnog stanja svega – treba da obeleži Božje završeno delo. Subota je onda Božja pravednost koju čovek dobija kao poklon (dar).

Mi onda vidimo da čovek, koji ne veruje u Gospoda, ne svetkuje subotu. On ne može da svetkuje subotu; to je jednostavno nemoguće. Subota obeležava Božju završenu, novu tvorevinu; zato je subota pečat savršenstva. Držanje subote je onda jednostavno učestvovanje u Božjem savršenstvu. Vidite ovde: nema mogućnosti da bilo ko kaže: „Pa ti svetkuješ subotu, očekujući da ćaš time biti spašen?“ – Ne, nikako; zato što je sama subota dokaz činjenice da je Bog Stvoritelj – da On stvara sve u Hristu i da čovek nema silu. Držanje subote je priznanje činjenice da mi ne možemo da činimo ništa. Sve što mi možemo da učinimo je da prihvatimo da je Bog učinio za nas. Imamo izjavu: „Seti se subotnjeg dana, da ga držiš (čuvaš) svetim“ (2. Mojsijeva 20,8 – KJV). Ova zapovest, umesto da bude breme jadnom, radnom čoveku, u stvari je za njega blagoslov, iznad svih ostalih.

Jadan čovek, koji na Zemlji nema ništa u šta bi se (po)uzdao, koji iz dana u dan, između sebe i propasti, nema ništa, osim svog dnevnog posla – njemu dolazi subota, donoseći znanje o Bogu, kao Stvoritelju i Zaštitniku. On se odmara u sedmom danu, ne kao po zadatku, kao pod teretom koji je Bog stavio na njega, već kao u prednosti koju mu je Bog dodelio, zato što on zna (poznaje) Gospoda tako dobro, video je Gospoda u Njegovom savršenstvu, da može savršeno da se uzda u Njega, znajući da ne može da uradi ništa sam za sebe, i da ne mora da zavisi sam od sebe. Čak i ako je stekao svoj svakodnevni hleb, da li je on u stanju da učini bilo šta? Ali to dolazi od Boga¹. Bog mu to obezbe-

1 Osim onoga što dolazi od Boga – *prim. izdavača*

đuje, a on jednostavno skupi ono što mu Bog da; to je pouka koju Bog želi da naučimo. Psalmista kaže o pticama i zverima: „Kad im daješ, skupe; kada otvoriš svoju ruku, nasite se“ (Psalam 104,28 – KJV). Ptica zarađuje za svoj život, isto koliko i čovek. Pa ipak, koliko mnogo ljudi želi da nema ništa više briga nego ptice. Oni imaju upravo toliko briga, koliko je čoveku potrebno. On mora da radi ceo dan, da bi obezbedio za sebe i one koji zavise od njega; ali vi kažete da ptice jedino treba da izaberu svoju hranu. Da, ali to je sve što i čovek treba da uradi. On radi i skuplja, i onda se ponosi svojom superiornošću nad pticama; a ptica je ona koja bolje prolazi od njih dvoje, zato što se ptica ne uzda u sebe, već se uzda u Gospoda. Čovek mora da zavisi od Gospoda, ali Mu on ne odaje priznanje.

(Glas) Na šta se tekst odnosi?

Psalam 104,28. Odnosi se, ne samo na ptice, već na sve životinje. „Kad im daješ, skupe; kada otvoriš svoju ruku, nasite se.“ Tako Gospod otvori svoje ruke i ljudi dođu i uzmu, i to je sve. Čovek to ne pravi, ne stvara. Bog kaže Zemlji, ona obilno rodi, i čovek to pokupi, to je sve.

Sada, što se tiče držanja subote: Subota dolazi jadnom čoveku, da mu otkrije Boga. „I subote svoje dadoh im da su znak između mene i njih da bi znali da sam ja Gospod koji ih posvećujem“ (Jezekilj 20,12 – Daničić). Subota nam pokazuje Božju silu da nas posveti, pokazujući da Njemu dugujemo svoje postojanje i (sve) njegovo trajanje. Mi propustimo jedan dan posla u potpunosti, da bi to pokazalo šta? – Da zavisimo od Gospoda; da uzmemo Njegovu Reč, verujemo u nju, živimo po njoj, i onda, iako po ljudskoj proceni može da izgleda nemoguće da živimo ako držimo subotu, može da izgleda da je to za nas propast, jer ćemo verovatno izgubiti posao i nećemo imati perspektivu da dobijemo neki drugi, jadan čovek može jednostavno da kaže: Ja živim Gospodnjom Rečju, ja se uzdam u Njega, On je onaj koji mi daje hleb svaki dan; zato ću se uzdati u Njega za sve i, kao pokazatelj te činjenice, odmoriću se baš ovde, prema Njegovoj Reči. Vidite li? Subota je tu kao znak savršenog pouzdanja u Gospoda. Seti se subotnjeg dana, da ga držiš svetim – na koliko dana u sedmici se to odnosi? – Na svaki dan. Subota je sedmi dan, ali držanje subote se odnosi na svaki dan u sed-

mici; jer, ako odmaram svoje telo sedmog dana, a drugog, ili trećeg, ili četvrtog dana u sedmici sumnjam u Gospoda, šta to znači? – Nemir. Sam Bog je radio za mene, da podrži čoveka, ne samo za kratko vreme, već za večnost. Kada smo nepoverljivi prema Gospodu, mi zaboravljamo tu činjenicu. Da li se čovek uzda u Gospoda kada je uznemiren ili zabrinut, jer strah od ovoga ili onoga neće izaći na dobro? – Ne. Onda, kada čovek počne da se brine i da ide sa tužnim licem, šta on radi? – Krši subotu. On se ne seća subote da je drži svetom. On nosi na sebi breme. Hristos kaže: Dođite, učite od mene. Moje breme je lako. Šta je Njegovo breme? – On nosi grehe sveta, da, sam svet. Ali On kaže: Moje breme je lako. Sav posao i brige, nemir i greh, sve na svetu, On to nosi sve, i nosi lako.

Mi imamo vrlo malo sveta na sebi, ali je užasno težak, zar ne? Ljudi ponekad misle da imaju čitav svet na svojim ramenima, i da moraju da ga nose. Ne znam ni za jednu grupu ljudi na Zemlji koji su podložniji tome da misle da su preopterećeni, nego što je to slučaj sa adventističkim propovednicima; zato ponekad sretnete predsednika konferencije i pomislili biste da je upravo stigao sa sahrane. Oni imaju breme koje nose na sebi, koje ih iscrpljuje. Oni imaju breme u Gospodnjem delu; ali šta Hristos kaže? – Učite od mene. On se nije brinuo. On je imao isto toliko na svojim ramenima, u svom umu, kao i bilo koja obična osoba; isto toliko osoba je dolazilo k Njemu i oduzimalo Mu vreme, ali On se nije brinuo, nije se uzbuđivao, niti uznemiravao i bunio; ne, nimalo; i rekao je: „Dođite, i učite od mene. Moje breme je lako“ (Matej 11,29). Ono ga uopšte nije brinulo. Mogao je da ga nosi tako lako. To je držanje subote, odmaranje u Gospodu, zavisnost od Njega. Zašto? – Zato što je On obavio posao. Mi smo upregnuti sa Njim, i radimo sa Njim, tako da On obavlja posao u nama, i to čini posao lakšim, breme lakše.

Sada ćemo brzo proći kroz poglavlje:

„Pošto, dakle, preostaje da neki moraju da uđu u njega“ – Gde? – u Božji odmor. Ali koji je taj odmor? – Subotnji odmor. Međutim, subotnji odmor koji nam dolazi (9. stih) – „preostaje, dakle, odmor“, – čega je to deo? – Deo Nove Zemlje. To je sve. Deo nove tvorevine, most od

vremena kada je izgubljen raj do obnovljenog raja. Svako ko drži subotu podiže se iz ove jame u koju smo upali, do svetlosti, i radosti, i slave, i blagoslova Nove Zemlje, da okusi silu sveta koji će doći. Ovdje imamo istu stvar kao i u 2. poglavlju. „Jer nije anđelima pokorio svet koji će doći“, već ga je potčinio čoveku Hristu Isusu, i nama u Njemu. U Njemu nalazimo držanje subote, zato što se u Njemu nalazi odmor Nove Zemlje. Sada preostaje to da neki *moraju* (imaju – Karadžić) da uđu u njega. Drago mi je zbog toga. Ne „neki mogu“, već „neki moraju“. Bog se zakleo. Bog se obavezao, ne čoveku, već sebi; zato što se zakleo sobom. Neki moraju da dođu i uđu u taj odmor, da bi sačuvali Njegovu reč, da bi sačuvali Boga od kršenja zakletve. Tako mora da bude.

To me ohrabruje. Neki *moraju* da uđu, neminovnost da neki moraju da uđu u odmor je tako velika stvar, da je ovo poziv: Ko god hoće, neka dođe; povedite bilo koga – hitnost je tako velika, da bilo ko na svetu ko hoće da dođe, može da dođe i nađe odmor. Nije važno kakvo je njegovo stanje, ili šta je uradio, Bog kaže: Neka dođe, i ja ću ga prihvatiti. To nije nešto isključivo. To ne znači: Neko *može* da uđe; ima mesta za nekoliko i mi ćemo uzeti nekoliko odabranih – već neki *moraju* da uđu. Mora da bude nekih regruta, stoga hajde, svi koji želite; uđite i nađite odmor. Mora da se desi da neki uđu, a oni, kojima je prvo propovedano, ne uđu, zbog neverovanja, zato nam je ostavljeno obećanje. Mi znamo, da su oni verovali, delo bi bilo završeno pre više stotina godina, i Zemlja bi bila obnovljena. Ali pošto nisu ušli:

„Stoga je Bog opet odredio jedan dan, ‘danas’, kada je posle toliko vremena govorio preko Davida, kao što je već rečeno: ‘Danas ako mu čujete glas, neka vam ne otvrdnu srca.’“
(stih 7 – SSP)

Zašto je određen drugi dan?

Šta je cilj tog drugog dana? – Dati čoveku još jednu priliku da prihvati Božji odmor; jer neki moraju (imaju) da uđu u njega i On će im dati drugi dan u kojem će doći. To je dan spasenja, a jedini dan spasenja je *Danas*. „Evo dan (ovo je dan – KJV), koji stvori Gospod!

Radujmo se i veselimo se u njemu!“ (Psalam 118,24 – Daničić). Otvorite kapije pravednosti i mi ćemo ući unutra. Ovaj dan je onaj u koji treba da uđemo u Božju pravednost. Slavite Gospoda, radujmo se i veselimo se.

„Jer da ih je Isus Navin [Jošua – eng. prevod] doveo u mir (odmor), ne bi potom govorio za drugi dan.“ (stih 8 – D. Stefanović)

Ne bi bilo potrebe za tim, da ih je Isus Navin uveo u odmor, a da su oni verovali, to bi završilo stvar. Isus i Jošua su jedna reč, sa značenjem *iskupitelj, spasitelj*. Nije slučajnost što se onaj koji je bio izabran da vodi narod u zemlju Hanan zvao Jošua. Ovde imamo Jošuu (Isusa) koji nam daje odmor. U Njemu nalazimo savršen odmor, čak odmor sveta koji će doći. Inače, mi gubimo ono što Gospod ima za nas *sada*, gledanjem previše unapred. Ne želim da bilo ko počne da kritikuje tuđe molitve; ali često mislim da načini izražavanja u koje ljudi upadaju, možda ukazuju na nešto od njihovog stanja uma, a oni onda reaguju po svom razmišljanju. Ne znam koliko je to rasprostranjeno među ljudima, ali mislim da ćete među nama – a mi smo poslednji ljudi na svetu koji bi trebalo tako da postupaju – možda naći 90% molitvi koje se završavaju sa: „Spasi nas na kraju“. Ne brine me taj deo o spasenju na kraju, zato što, ako me Gospod sada spašava, iz dana u dan, biće sve u redu i na kraju. Ako nas Gospod spašava u sadašnje vreme, mi ne treba da imamo strah u vezi sa poslednjim. Ali ja se ponekad bojim da smo mi toliko usmerili oči unapred, i toliko mnogo želimo da budemo spašeni na kraju, da svi zaboravljamo da se zapravo spašavamo sada. Neki kažu: „Kad bih samo mogao da budem spašen na kraju, u Božjem carstvu, bio bih zadovoljan“. Međutim, ako sam spašen sada, ja sam zadovoljan. Mi odlažemo vreme zadovoljstva. Mi smo zadovoljni time da smo nezadovoljni sada, ako možemo da budemo zadovoljni odsada. Međutim, ja bih radije bio zadovoljan sve vreme.

Dakle, Gospod nam daje nebeski odmor u kojem treba da dobijemo Nebo. On nam daje Nebo ovde, na Zemlji. „Ostaje, dakle, još subotni odmor narodu Božjem. Jer, koji je ušao u odmor (mir) njegov, i on prestaje sa svojim sopstvenim delima, kao što je i Bog prestao sa svojim“ (stihovi 9 i 10 – kombinacija prevoda D. Stefanović-KJV). Kada

je prestao sa svojim sopstvenim delima, koja dela sada ima? Ko radi u njemu? – Božja dela, i Božja dela će se pokazati u njemu. Ono što nas čini umornima, i uvek slabima u onome što zovemo Gospodnjim delom, jeste pokušaj da usavršimo naša sopstvena dela. To je nešto što se ne može učiniti, i čovek koji to pokušava, opterećuje se time. Ali kada se prepusti, i dopusti Bogu da radi u njemu, on može sve vreme da se odmara s poverenjem u Boga.

„Potrudimo se, dakle, da uđemo u taj mir (odmor), da niko ne padne primerom iste neposlušnosti (neverstva – KJV)“ (11. stih – Čarnić), jer nas neverstvo udaljava od dela, a samim tim i od Gospodnjeg odmora. „Da li je taj odmor sadašnjost ili budućnost?“ – To zavisi od nas. Ako nismo ušli u odmor, naravno, odmor je za nas u budućnosti: Koliko je daleko u budućnosti? Toliko daleko, koliko se nastavlja naše neverstvo. Ako se naše neverstvo nastavi zauvek, on nikada neće doći. Ako naše neverstvo sada prestane, onda je za nas odmor sada.

(Glas) Koju vrstu posla moramo da *radimo*, da bismo ušli u taj odmor?

Naravno, to je samo tehničko pitanje, zato što je doslovno značenje reči: „*Potrudimo se*“, umesto „*Radimo*“. Ali ipak, možemo da je uzmemo tako kako jeste, i na pitanje je lako odgovoriti. „Ovo je delo Božje, da verujete“ (Jovan 6,29). To je vrsta posla koji treba da uradimo da uđemo u odmor, zato što mi, koji verujemo, ulazimo u taj odmor. Mi se odmaramo od dela (poslova), tačno, zato što odmoru moraju da prethode dela. Koja vrsta dela prethodi odmoru? – Dovršena dela; zato što, ako delo nije urađeno, onda ne možete da se odmarate. Čovek ne može da se odmara od svog posla, pre nego što je on urađen. On može da se zaustavi, zato što je prinuđen da se na kratko zaustavi, ali ne može da se odmori od posla pre nego što je posao završen. Onda, ako ćemo imati savršen odmor, on mora da bude od posla koji je završen. Međutim, čije je samo delo završeno i savršeno? – Božje delo. Mi ne možemo da uradimo ništa kao što bi trebalo da se uradi. Zato mi takođe možemo da se zaustavimo, i da prihvatimo Božje delo, zato što je to delo koje nam daje odmor.

PREDAVANJE BROJ 18

(Utorak popodne, 2. mart 1897)

„Potrudimo se, dakle, da uđemo u taj Počinak (odmor – KJV), da niko ne padne po uzoru na njihovu nepokornost (da ne upadne ko u onaj isti primer neverstva – Šarić; KJV). Jer, Božija reč je živa i delotvorna (jaka – Karadžić; silna – KJV), i oštija od svakog mača s dve oštrice, pa prodire do tle da deli dušu i duh, zglobove i moždinu, i prosuđuje (sudi – Čarnić) misli i namere srca. I nema stvorenja koje je pred njim skriveno, nego je sve golo i otkriveno pred očima Onoga kome treba da položimo račun. Pošto, dakle, imamo velikog Prvosveštenika koji je prošao kroz nebesa - Isusa, Sina Božijeg - čvrsto se držimo vere. Jer, mi nemamo prvosveštenika koji ne može da saoseća s našim slabostima, nego takvog koji je u svemu bio iskušavan kao i mi, samo nije zgrehio. Pristupajmo, dakle, slobodno prestolu blagodat, da primimo milost i nađemo blagodat kad nam zatreba pomoć.“ (Jevrejima 4,11-16 – kombinacija prevoda SSP-Čarnić)

Moramo sve ovo odjednom da držimo u svojoj glavi. Odmor je stavljen pred nas, Božji vlastiti odmor; mislite o tome. Bog nas poziva da uživamo u Njegovom sopstvenom odmoru, kao što nam daje svoj sopstveni mir. Potrudimo se, dakle, da uđemo u odmor. Sada će neko, sa tim stihom pred sobom i sa prstom na njemu, pitati: Kako ćemo to učiniti? Kako ćemo se potruditi? Čiji je to trud? Kako ćemo se potruditi, čime ulazimo u odmor? Ako pogledate, nema šanse da se to dovede u pitanje; razmišljajte šta piše: „Da ne upadne ko u onaj isti primer neverstva.“ Jer mi, koji verujemo, ulazimo u odmor. Kako se trudimo da uđemo u odmor? – Verujući. Ovo je Božje delo, da verujete. Vera je posao koji donosi odmor. Vera dolazi slušanjem, i to slušanjem Božje Reči. Šta je, dakle, to u čemu se mi odmaramo i što daje odmor? – Božja Reč. Jer je Božja Reč živa, silna, aktivna. Pretpostavimo da umesto

reči „aktivna“, uzmemo izvornu grčku reč, i jednostavno je prenesemo, a da je ne prevedemo. Izvorna reč je „energija“. Božja Reč je energična ili – ona je energija; tako je bolje. Božja Reč je živa, a to je energija. Ta misao nam je preneti u vezi sa: Potrudimo se da uđemo u odmor, da ne bismo upali u isti primer neverstva, jer je Božja Reč živa, ona je energija. Kakva je pouka u tome? – Dopustimo da Reč deluje, zato što je u njoj energija. Dakle, kada čitamo Božju Reč, primajmo je onakvom kakva je zaista – Božja Reč koja uspešno deluje u onima koji veruju.

Najdalje smo od istine onda kada mislimo da moramo da uradimo posao sami, ne obazirući se na Božju Reč. Sledeći korak bi trebalo da bude predivna prednost; naime, kada ljudi misle da mogu da uzmu tu Reč i sami je učine svetovnom. Ali Reč sama deluje, a naš odmor je u tome da je pustimo da radi u nama.

Znate tekst u Kološanima 3,16: „Reč Hristova neka obitava (stanuje – D. Stefanović) u vama bogato (obilno – Bakotić), u svakoj mudrosti“ (Sinod SPC). Čini mi se da bi to moglo da bude nešto u šta mi upadamo, kao što izgleda, ispoljavajući, kao što to često činimo, naše odsustvo znanja. Mi kažemo da ne možemo da vidimo, da ne znamo šta da radimo; ako zaista verujemo u to, čini mi se da bismo željno ovo prigrlili, dopustili Hristovoj reči da stanuje u vama obilno, u svoj mudrosti. To je ipak sva mudrost za nas, ako dopustimo Reči da stanuje u nama. Braćo, nekima deluje čudesno teško reći za nekoga da kaže: „Ne verujete u Reč“; ali mi ni upola ne verujemo u nju, pošto čitamo jednostavnu izjavu o tome šta je Reč, kako obezbeđuje svu silu i svu mudrost, da je samopostojeća, živa, puna energije, da uspešno deluje u onome ko je prima i dopušta joj da bude u njemu; a ipak joj ne dopuštamo da deluje u nama, dok izjavljujemo da želimo ono što ona nudi. Neko će reći: Ne mogu da vidim kako će ona delovati. Naravno da ne možete da vidite, i nikada nećete videti, i ne treba da vidite. Pustite da Božja Reč obilno stanuje u vama i ona će obaviti posao. Reč je ta koja treba da bude stavljena u nas, da bude usađena u nama. Reč je seme, jer čitamo: „Jer, vi niste ponovo rođeni iz raspadljivog semena, nego iz neraspadljivog - živom i postojanom Božijom rečju, koja ostaje dovek“ (1. Petrova 1,23 – SSP-Karadžić). Ali mi ne možemo da vidimo kako će

to biti učinjeno, i zato ne verujemo u nju. Kada sretnemo nekog nevernika, i on kaže da veruje samo u ono što može da vidi, mi odbacimo tu ideju, a ipak radimo istu stvar iznova, i iznova. [I sami imamo stav da] Ako ne možemo to da vidimo, naravno da to ne može da se učini. Da li ste ikada čitali u 4. poglavlju Markovog jevanđelja, 26. stih i dalje, šta Gospod kaže o Božjem carstvu?

„I govoraše: tako je carstvo Božije kao kad čovek baci seme na zemlju, i spava i ustaje noću i danju.“ (Čarnić)

Savršeno je zadovoljan, jer tačno zna kako seme klija, raste i donosi plod? – Ne, uopšte ne piše tako. I „seme klija i raste, a on ni ne zna kako“ (SSP). Zar nije to predivno, da seljaci mogu noću da spavaju? Oni bace seme u zemlju i mogu da kažu: „Ne mogu da vidim kako će izrasti“. Naravno da ne mogu, zato što je u zemlji, a oni nemaju korist da to vide. I uopšte i ne treba to da vide. Ne znate kako će se to desiti, i ne treba da znate kako će se desiti, zato što ne treba vi to da radite. Bog će obaviti posao, i zar nije dovoljno to što On zna kako? Recimo da neko da bratu Kilgoru neki posao da uradi, a ja sednem i uzdišem, a i oni, zato što ja ne znam kako da se uradi taj posao. On treba da uradi posao, a ja se brinem zato što ja ne znam kako. Mi tvrdimo da verujemo da Bog obavlja posao, ali se držimo po strani, zato što ne možemo da vidimo kako On obavlja posao. Šta se to nas tiče, sve dok On to radi? On treba da uradi posao, i On ima silu da to uradi.

I opet: Hristos je rekao: „Božije carstvo ne dolazi kao nešto što se vidi. Ljudi neće moći da kažu: ‘Evo ga ovde!’ ni: ‘Eno ga onde!’ jer Božije carstvo je u vama (među vama – Čarnić).“ (Luka 17,20.21 – SSP). To je to, ta dva teksta se savršeno uklapaju. Seme je Božja Reč i ako se stavi u neku osobu, ako mu ona dopusti da bude tu – ako ne navaljuje da ga iščupa odatle – ako se stavi tamo i dopusti mu se da ostane, ono raste, a ona ne zna kako. To se ne dešava posmatranjem. Osoba to ne može da vidi. To je usađeno seme i ona je zadovoljna da ga pusti da raste, jer ima poverenja u životnu klicu u tom semenu, koja je energična i naći će svoj put da izbije. Postoji moćna sila u semenu breskve. Stavite ga u ze-

mlju, i to naizgled mrtvo jezgro će nići i rasti, a da mi ne znamo kako. Ali Bog zna kako! Zna šta Bog kaže o čoveku koji ne može da vidi, a opterećuje se time što mu nije dato da vidi. To je upravo isto pitanje koje mi razmatramo. Neko će reći: „Kako mrtvi ustaju, i u kojim telima dolaze? Ja to ne razumem. Ne mogu da vidim kako se to radi.“ „Bezumniče (budalo – KJV)“, kaže on, „opterećuješ se onim o čemu ne znaš ništa“. Jer ne morate vi to da radite. Bog mu daje telo. „To što seješ neće oživeti (osim) ako ne umre“ (Karadžić). „A Bog mu daje telo kakvo hoće, i to svakom semenu njegovo telo“ (1. Korinćanima 15,35.36.38 – SSP). Dakle, kada se seme – Reč – poseje u neku osobu, i ona ga pusti da bude tu, jednostavno što se manje zadržava u njenom telu – Bog će dati tom semenu neko drugo telo. „Svakom semenu njegovo (sopstveno) telo.“ Ono će preobraziti čoveka u skladu sa njim samim.

Božja Reč je živa (silna), energična, oštija od svakog mača sa dve oštrice; zato što i najoštriji od mačeva sa dve oštrice ne može ništa više nego da uđe između zglobova; ali Božja Reč prodire sve do rastavljanja duše i duha, u sva vlakna bića. Nema dela bića, ni tako malog atoma, a da ga Božja Reč ne prožme. Da li verujete u to? Božja Reč je život. To je Božji sopstveni život, zato što je Reč Bog. Vidite da se vraćamo na našu prvu lekciju, onu lekciju koja nam je potrebna, zato što sadrži sve. To je lekcija o Bogu u Njegovim delima, o Njegovoj Reči u Njegovim delima, jer je Reč Bog. Božja Reč nisu prosto određena odštampana slova. Reč je živa. Ono što imamo ovde napisano je samo forma Reči – opis Reči, ako tako hoćete, njen tačan opis ili slika; govori nam šta je ta Reč, šta će učiniti i šta možemo da očekujemo od nje; ali sama Reč je život. Ona je puna kretanja i energije, i oštija je od bilo kog mača sa dve oštrice, zato što prodire sve do rastavljanja duše i duha, zglobova i moždine, i sudi mislima i namerama srca. Nema ničega što je nevidljivo pred Njim, zato što je sve golo i otkriveno u očima onoga s kim imamo posla. Gde god da je živa Božja sila, tamo je Bog, sa opažanjem, sa energijom, sa osetljivošću (shvatate šta mislim pod rečju „osetljivost“. Ne ta vrsta osetljivosti koju ljudi imaju, da budu povređeni svaki put kada ih neka osoba prepre pogleda, već je puna osećanja i opažanja). Nema nijednog atoma u živom telu, a da nema prisutne Božje Reči, zato što je ona život tela.

Kako Bog zna sve o nama? – On je tu, na licu mesta. „Mi nemamo prvosveštenika koji ne može da se sažali na naše slabosti“ (KJV). Ili pre – koji ne može da saoseća. To je grčka reč. Reč „saosećanje“ je jednostavno preneti grčka reč¹, i to je ona reč koja se ovde koristi. Šta znači saosećanje? – Znači saučestvovanje u stradanju. Dakle, mi nemamo prvosveštenika koji ne može da strada sa našim slabostima. Ostavite po strani ono što je negativno i šta imate? – *Imamo* prvosveštenika koji *može* da strada, i koji strada sa našim slabostima. Božja Reč je prisutna na svakom mestu i nosi slabosti tela, zato što je Božja Reč postala telo, i oseća, i zna sve ono što telo nosi. Gde god da je život, tu je Bog.

Razgovarajte o skrivanju od Gospoda. Zar ne vidite da je nemoguće da se sakrijemo od Boga? „I od lica Tvog (tvog prisustva – KJV) kuda bih pobegao?“ (Psalam 139,7 – Daničić). To se ne može učiniti, zato što, gde god otišli, „Ti si onde“. On zna zato što oseća. Da li ima ičega što Bog zna proučavanjem i istraživanjem? Da li Bog, istražujući neku stvar, nauči nešto što nikada ranije nije znao? – Ne; to ne može da se desi, zato što bi to ukazivalo na nesavršenost u nekom Božjem aspektu. To ne može da bude. On to zna, jednostavno zato što zna; zato što postoji. On zna kako se mi osećamo, zato što i On to oseća. To je jedini način na koji bilo ko može da zna kako se neko drugi oseća. Vi to znate. Niko ne može da saoseća sa nekim drugim, u bilo kojoj nevolji, ukoliko i sam nije prošao kroz istu nevolju. To je jednostavno. Samo onaj ko je prošao kroz nešto, može da saoseća i pati sa nekim. Hristos pati (strada) sa nama u našim slabostima. Reč nas poznaje, zato što je u nama. Svaka slabost ljudskog tela, svaka nemoć, sve što nas dotiče i utiče na nas, sve što nam izaziva bol, bez obzira da li je opipljiva ili fizička, svaka povreda, svaka rana, sve što nas deprimira – Gospod to zna i oseća, zato što je tu. Da nije Božjeg prisustva u nama, mi ne bismo mogli da osetimo ništa, zato što ne bismo imali život. Hristos je naš život, tako da, ako ima ikakve razlike, On oseća naš bol čak i jače nego što ga mi osećamo.

Da li ima ičega čemu bismo se radovali u toj misli? Da li ima išta utešno u tome? Zato što je to jedina uteha na svetu. Sada uporedite ovo

1 Engleska reč *simpathy* potiče od grčke reči *simpateo* koja se koristi u ovom stihu (Jevrejima 4,15) i zato je pisac rekao da je reč preneti, jer praktično ne mora da se prevodi – *prim. prev.*

sa Isaijom 53,11 i dobićemo jednu veliku, utešnu misao: „Videće trud duše svoje i nasitiće se (biće zadovoljan – KJV); pravedni sluga moj opravdaće mnoge svojim poznanjem, i sam će (jer će – KJV) nositi bezakonja njihova.“ (Daničić)

Vidite? Svojim znanjem (poznavanjem – *prim. izdavača*) Ti ćeš opravdati mnoge, jer ćeš nositi njihova bezakonja.

(Glas) Nemački prevod kaže: On nosi njihova bezakonja.

To je to. Evo jagnjeta Božjeg koje nosi. To je tačno. On uklanja greh, a uklanja ga zato što On nosi greh sveta. On nosi sve. Kako? – Rečju svoje sile. Ta Reč koju vidite je u nama, ona nosi, živi, deluje, energična je i ispunjava. Sve je jasno, otvoreno, zato što je On tu, zato što On ispunjava, i svojim znanjem će opravdati mnoge, jer On nosi njihovo bezakonje. Onda vi i ja možemo da budemo srećni zato što Gospod zna sve o nama, zbog tog znanja kojim nas On opravdava. Kako zna? – Zato što oseća. Dobro, onda, dopustite Mu da nosi. Vi sve to imate. Onda ste opravdani, oslobođeni, slobodni. O, u tome je uteha!

Ovo otvara tako široko polje, toliko mnogo različitih stvari, da ja samo stojim u čudu! Odakle ćemo prvo krenuti od ove centralne tačke? Zato što, sve što Bog ima za nas, sva istina, proizilazi iz ovoga. Koji tekst ćemo prvo proučiti? Hajde da na trenutak pogledamo pitanje verske slobode. Ono počinje upravo u pojedincu. Tamo je sloboda. Šta je ropstvo? – Greh. Upoznaćete istinu, i istina će vas osloboditi (izbaviti). Od čega smo oslobođeni? – Od greha. Ali mislim da to nije sve. Bog je sa nama, u nama, stalno noseći naše slabosti. Zna da je Stefan rekao o Jevrejima „Nekih četrdeset godina ih je podnosio (nosio ih je i hranio – Čarnić) u pustinji“ (Dela 13,18 – SSP) [*sic*]². On je, doslovno, „trpeo“ njihove puteve, zbog svih njihovih greha koji su Ga pritiskali. On kaže: „Nego si me mučio svojim gresima, i dosadio si mi (izmorio si me – KJV) bezakonjem svojim. Ja, ja sam brišem tvoje prestupe sebe radi.“ (Isaija 43,24.25 – Daničić)

Da li shvatate to? Da li vidite suštinu? Bog kaže: Vi ste me iscrpeli, izmorili svojim slabostima. Zašto? – Zato što je Njegov život, Njegova

² U pitanju je Pavle – *prim. prev.*

Reč, to nosila; zato što smo stavili na Njega greh, i nastavili smo da ga gomilamo na Njega, i nećemo da dozvolimo Reči da čini ono zbog čega je sve vreme tu; naime, da ukloni bezakonje. Bog kaže: „Ja, ja sam taj koji brišem tvoje prestupe“ (KJV). Zašto? – „Zbog sebe“, – da bi se otarasio tog tereta greha koji je stavljen na njega – to je ono zbog čega On to radi, zato što je izmoren njime. On kaže: Ja ću sve to učiniti *zbog sebe*, da bih ja mogao da se očistim od toga. Zar nam to ne daje čvršći oslonac, snažniji temelj za poverenje, i pouzdanje, i radost u Gospodu? (Glas) Da.

Evo me; čitav moj teret greha je na Bogu, na Božjem sopstvenom životu. Sada On kaže: „Zbog sebe ću ga obrisati; umara me“. Bez obzira što naši gresi umaraju Gospoda svih ovih godina, On je bio sa nama, strpljivo to trpeći. On se nije uzbuđivao, niti nervirao, niti se okrenuo od nas i rekao: Odlazite; ja ovo više neću da trpim. Zar to nije podstaklo Njegov um da sve to treba da se uradi? – Da. Ali, to beskrajno Božje strpljenje! On je čekao, i čekao; Božje strpljenje je čekalo, a Njegovo strpljenje je spasenje. Da Bog nije bio strpljiv, ja ne bih mogao da budem spašen. Ali On je čekao svih ovih dugih godina, čekao, čekao, čekao; i uskoro, svojim nežnim strpljenjem je prošao kroz debeo sloj greha, koji je bio navučen preko mojih očiju i ja sam pristao da Ga pustim da radi na svoj sopstveni način. Da li neki čovek, koji poznaje Gospoda, i zna kako Bog nosi sa njim³, može da ide okolo pokušavajući da druge dovede u red i da ih popravi? – Ne, ne može; to je nemoguće.

(Glas) To je jedini čovek koji to neće učiniti.

Naravno. Nije važno koliko neki čovek može da tvrdi da veruje u versku slobodu, ako ne poznaje slobodu koju sam Bog daje, doći će vreme kada će tražiti da se drugi prisiljavaju. Ovo znanje o Bogu (poznavanje Boga – *prim. izdavača*) će učiniti da budemo izuzetno milosrdni jedni prema drugima. Kakav bi to preobražaj donelo našem crkvenom radu, kad bi svako ovo znao! Kakvu trpeljivost i dobrotu, podnoseći jedan drugog u ljubavi, i nežno postupajući prema onima koji nisu na pravom putu. To bi činilo ogromnu razliku u crkvi, ogromnu razliku u našem postupanju prema onima koji ne poznaju Gos-

3 Drugačije rečeno – šta sve Bog podnosi od njega – *prim. izdavača*

pada i prema onima koji se u svom neznanju bore protiv Gospoda. To bi činilo ogromnu razliku u našoj priči o progonu i o onima koji nam se suprotstavljaju. Mi nemamo protivnike. Oni za koje ponekad mislimo da nam se suprotstavljaju, u stvari se suprotstavljaju Gospodu; suprotstavljaju se istini. Mi samo treba da budemo strpljivi, i da imamo poverenja. Sećam se kada sam čitao jednu jevrejsku legendu – mislim da dolazi iz Talmuda – veoma upečatljiva, čak i ako nije istinita, osim što ne izgleda da je u skladu sa Avramovim karakterom. Neki starac je došao u Avramov šator jedne noći, tražeći smeštaj, i Avram ga je gostoprimitljivo primio; ali kada je pred njega stavljeno nešto da pojede, on je počeo da jede, bez priznanja vrhovnog bića. Avram ga je pitao zašto se nije zahvalio Bogu. On je rekao da ne priznaje Boga. On je obožavao vatru i nije video nijedno drugo biće koje bi obožavao; zato ga je Avram, u svojoj revnosti za Boga, izbacio iz šatora. Uskoro se podigla oluja i došao je Gospod pozvavši: „Avrame, gde je taj starac kojeg sam ti poslao da ga skloniš?“ – „Oh, on ne služi Tebi i ja sam ga izbacio.“ I Gospod je rekao: „Ja ga trpim sto godina; zar ti nisi mogao da ga istrpiš jednu noć?“

Kada pomislim koliko je toga Gospod morao da istrpi od mene, i koliko je neverovatno strpljenje imao, i *još uvek ga ima*, lako je imati, ne samo saosećanje i strpljenje, već i ljubav prema onima koji su u neznanju i koji nisu na pravom putu. Dakle, ako naučimo ovu lekciju, imaćemo ključ verske slobode i svi treba to da nauče, ako streme Nebu. Kažem vam, braćo, ova verska sloboda nije neka sporedna stvar koju mogu imati dvoje ili troje, i oni treba da je prenose, a da mi ne znamo ništa o tome, zato što je to previše duboko za nas; braćo, ako ne znate ništa o tome, nikada nećete ući u carstvo nebesko. To je isto tako duboko, kao i Božje spasenje, isto tako prostrano, isto tako jednostavno. To je pitanje života, života Božje Reči, koja je živa, energična, delotvorna – samodelujuća – to je pravednost. Stoga, ako je Reč u nama, ona će da proizvede pravednost. Uzmite stih koji je pred nama: „Držimo se onda čvrsto našeg priznanja“ (Jevrejima 10,23 – eng. prevod REV) – u vašim Biblijama piše „objava“, ali u Revidiranoj verziji je *priznanje*, i to je precizan prevod – držimo se čvrsto našeg priznanja. Šta je priznanje?

– Priznanje je da je Isus došao u telu. Držimo se sada čvrsto priznanja naše vere. Šta je naš problem? – To što se ne držimo čvrsto našeg priznanja. Ako priznamo i nastavimo da se čvrsto držimo priznanja – da je Isus Hristos došao u telu, da je Reč blizu nas, čak u našim ustima, i u našem srcu, da je reč vere koju propovedamo – ako svojim ustima priznamo Gospoda Isusa, da je On došao u našem telu, i verujemo u svom srcu da Ga je Bog podigao iz mrtvih – da je On živa sila, mi ćemo biti spašeni. Jednostavno je, zar ne? Da li vidite kako je to urađeno? Ne, mi ne možemo da vidimo kako je to urađeno, ali je to istina. To je tajna zasadenog semena, koje raste, iako ne možete da vidite život u njemu. Ne možete da vidite nikakav nagoveštaj života u njemu, ali je on tu. Ne možete da vidite kako zaista raste, kada raste; ali niče, a da mi ne znamo kako. To je tajna Reči – semena u nama.

Kada priznamo i dopustimo Reči da nađe slobodan put da se proslavi, ona to radi; ona radi u nama; ona se pokazuje u dobrim delima u našem životu. „On nas je spasao. Ali, ne na osnovu dela koja smo (mi sami – KJV) učinili u pravednosti (kao što čitamo u Titu 3,5), nego zbog svog milosrđa (milosti – Čarnić): kupanjem koje znači ponovno rođenje i obnavljanje Svetim Duhom, kojega je bogato na nas izlio kroz Isusa Hrista, našeg Spasitelja, da opravdani njegovom milošću (blagodaću – Čarnić) postanemo naslednici, imajući nadu u večni život. To je istina i hoću da to čvrsto zastupaš, da se oni koji veruju u Boga potrude“ (SSP) – da čine dobra dela? – Ne; već „da mi koji verujemo u Boga, treba da prednjačimo u činjenju dobrih dela.“ Ove stvari su korisne. Ne znači da mi treba da se trudimo da činimo dobra dela, već da zadržimo dobra dela koja nam Bog daje, i da pustimo da dobra dela rade. To je opravdanje verom; i to je sama poruka; to je sve. Zašto biste je ograničavali? Koliko dela će ona učiniti? „Da Božiji čovek bude savršen, pripremljen (spreman – Šarić; pripremljen – SSP) za svako dobro delo“ (2. Timotiju 3,17 – Čarnić) – osim dela Konferencije? A da li će ona učiniti ova dobra dela i u čoveku? Više je nego dovoljna za sva dobra dela. Međutim, zar niste vi svi rekli da je Božja Reč dobra u određenoj meri, a onda je Bog ostavlja nama, da je dovršimo. To je greška. Reč je korisna za učenje, za prekor, za ispravljanje, za poučavanje u praved-

nosti, da bi Božji čovek bio savršen, spreman za sva dobra dela; i to je Reč, nadahnutu Reč, udahnutu Reč. Hristos je dunuo u svoje učenike i rekao: Primate Svetog Duha; tako isto On udahnuje u nas živu Reč, i mi je primamo, i verujemo da je to živa Reč, i ovaj novi, energični i živi put, mi živimo verom, kao što telo živi od disanja.

Reći ću vam u čemu je problem; kada započnemo ovakav život, to znači predavanje samog sebe Reči; to znači razmišljati po Reči, pustiti samu Reč da vlada našim mislima. Mnogo lakše od toga je da se okupimo sat-dva, ili nekoliko sati, i planiramo kako ćemo delovati, i odlučimo da radimo po tim planovima, i onda ne moramo više da razmišljamo. Mnogo je lakše malo razmišljati povremeno, nego razmišljati sve vreme, a kada Reč stanuje u nama, ona će nas držati u razmišljanju i delovanju – Reč je aktivna energija; ona radi.

Postoji i drugi smer; ovo stvara pravednost. Onda to znači – pravednost u nama, Božji zakon deluje u nama, stvarajući u nama svoju sopstvenu pravednost. A ovo se odnosi i na privremene, i na večne stvari; zato što „pobožnost je korisna za sve, jer ima obećanje za sadašnji i budući život.“ (1. Timotiju 4,8 – Čarnić)

Sam Bog je lično prisutan u svim svojim delima. On sam je energija koja se pokazuje u celom stvaranju. Sam Bog je sila, sila koja se pokazuje u svakoj stvari. Kada smo išli u školu i učili neznabožačku filozofiju, učili smo da sama stvar (materija) poseduje određene osobine, zar ne? Da je sila neodvojiva od materije. To će reći, mi smo učili da je materija Bog, a Bog se ne dovodi u pitanje. Ali sam Bog je sila; on je moć – a Isus Hristos je Božja mudrost, i Božja sila. Recimo da priznamo činjenicu da mi svi živimo kroz Božji život, i samo Božjim životom. U početku je sve pokazivalo savršenstvo Božjeg života. U stvaranju, novom stvaranju, sve je bilo dobro i savršeno. Bog je sve pogledao, i sve je bilo veoma dobro. Hristos, koji je sišao u grob, takođe se i podigao, da bi mogao da ispunji sve. Odnosno, da učini da sve bude onako kako je bilo u početku; da sve bude ispunjeno Njegovim životom. Da li je sada sve ispunjeno Božjim životom? – O, ne; ljudi nisu. Ljudi su zadržali istinu – Hrista – u (svojoj) grešnosti. Ali priznanjem i pokoravanjem Duhu, mi možemo da budemo ispunjeni svim Božjim

savršenstvom. Bog planira da nas ispuni, čak i u našim smrtnim telima. A onda, kada dođe vreme, proces će se preneti korak dalje, tela će biti učinjena besmrtnima i slobodnima od propadanja. Postoji samo jedan život, Božji život, i stoga samo jedan zakon, a taj zakon je zakon života, zakon Duha života, zakon Božjeg života. To nije stvar koju je On proizvoljno postavio (pred nas), već je jednostavno rezultat Božjeg postojanja.

Mi govorimo o prirodnom i moralnom zakonu. Koja je razlika? Uzmite, na primer, biljke koje rastu prema određenim zakonima. Možemo da zapazimo da određene vrste biljaka, kada su neometane, uvek rastu na određeni način, a druge biljke se uvek prilagođavaju određenom zakonu, i mi kažemo: Ove biljke rastu po nekom zakonu (pravilu)! Ali po kom zakonu? – Taj zakon je Božji život u njima, Božji život koji bira mesto i ono što je za njih najbolje; ono što će voditi do njihovog najsavršenijeg razvoja, po njihovoj vrsti. Njegov život u njima se zove prirodni zakon, zato što se od njih ne očekuje ništa više od toga da samo rastu. One nemaju nivo inteligencije i odgovornost koju čovek ima. Čovek je viši nivo od biljke. On je biljka najvišeg nivoa, pokretna biljka, koju je Bog stvorio za najviši položaj u svemiru. Božji život u njemu, ako je neometan i nije poremećen, podići će ga do savršenstva koje mu je Bog namenio; on je moralno biće – to jest, on se bavi ispravnim i pogrešnim, i zato život u njemu stvara moralnost, i zato se to zove moralni zakon. Ali koja je razlika? Jedan je zakon u svemu, dovodeći svaku stvorenu stvar, od najniže biljke pa do čoveka, do savršenstva koje je Bog planirao za nju, po njenoj vrsti; dovodeći travu do savršenstva kao trave, i dovodeći čokot – viši nivo biljke, sa višim položajem da služi – do savršenstva kao vinove loze; a drvo hrasta, još moćnije, do savršenstva kao hrasta; a čoveka do savršenstva kao čoveka; ali jedan život je u svemu tome, jedan zakon kroz sve to. Međutim, ne vidimo puninu Božjeg života koja se ispoljava u čoveku, zato što je on potiskuje; stoga, zbog čoveka i za čovekovo dobro, mi ne vidimo puninu života u ostatku tvorevine.

Božje prokletstvo je na Zemlji, zbog čovekovog greha. Bog je rekao: „Pošto si ovo učinio, kada budeš obrađivao zemlju, ona ti neće

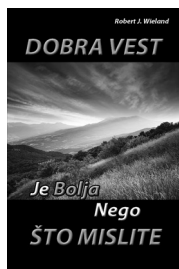
više davati svoj rod“ (1. Mojsijeva 4,12 – eng. prevod). A pošto ne daje svoj rod, šta onda rađa? – Trnje i korov. Ovo nije novo stvaranje, nije neko posebno stvoreno uređenje greha, da bi bilo prokletstvo. Bog nije stvorio greh da bi prokleo čoveka, već je greh prokletstvo, zato što potiskuje Božji život, koji traži nesmetano kruženje. Prokletstvo je potiskivanje toga, izopačenost toga, sprečavanje toga. Dakle, prokletstvo koje je došlo na Zemlju bilo je jednostavno čovekovo okruženje koje mu je odgovaralo. Čovek je pao, i isti pad i isto prokletstvo su se preneli na Zemlju, tako da ono (prokletstvo) ne donosi snagu Zemlji. Punina Božjeg života se ne pokazuje u njemu. Zbog saosećanja prema čoveku, i zato što punina Božjeg života nije pokazana, umesto rađanja savršene biljke, ono rađa biljku sa trnjem na njoj. Gde bi trebalo da budu plod ili cvet, nesavršena, degradirana biljka rađa trn. Koliko vas je zapravo videlo ovo, tako da možete da ilustrujete? Koliko vas je videlo drvo šljive u zapuštenoj bašti, neobrađenoj i zanemarenoj, koje je bilo potpuno prekriveno trnjem? Da je to drvo bilo obrađeno i da se o njemu brinulo, ne bi bilo prekriveno trnjem, već bi imalo plod na sebi. To je jednostavno degeneracija. Ono više ne dobija svoju snagu.

Zbog prokletstva, mi ne vidimo ništa u svom savršenstvu, a ipak, u neživoj tvorevini, odnosno biljkama, nalazimo Božji život koji se naj-savršenije pokazuje. U početku je Bog rekao: „Evo, dao sam vam sve bilje (svaku biljku) što nosi seme po svoj zemlji, i sva drveta rodna koja nose seme; to će vam biti za hranu“ (1. Mojsijeva 1,29 – Daničić). Uzimamo kukuruz i pšenicu, i u njima je život. Mi ih jedemo i život koji je u njima ulazi u nas i postaje naš život. Mi smo izgrađeni Božjim životom koji je u njima. Život koji je bio u toj biljci koja je rasla, sada je u semenu i kada ga uzmemo i apsorbujemo, sva moćna sila koja se pokazala u nicanju semena iz zemlje i njegovom usavršavanju, postaje naša i može da se pokaže u nama; ako mi budemo isto tako pokorni, popustljivi, pasivni u Božjim rukama, kao što je biljka, onda ćemo imati savršenstvo Božjeg života ostvareno u nama, čak i u našim jadnim, smrtnim telima. Zbog prvobitnog greha prokletstvo je sada na Zemlji, tako da neke stvari imaju manju puninu Božjeg života od drugih. Postoji razlika čak i u biljkama. Neke su sada otrovne, dok u početku nije

bilo ničega što bi prouzrokovalo smrt. A sada, zbog praktične primene ovog pitanja – zbog razmatranja odnosa kako hrana koju jedemo održava naš religiozni život. Ali vreme je isteklo, i moraćemo ovim da se bavimo sledeći put.

U PONUDI SU I SLEDEĆE KNJIGE I BROŠURE

Pored knjige koju upravo čitate u ponudi su i sledeće knjige i brošure koje sadrže samu suštinu ove jedinstvene poruke o opravdanju verom.

DOBRA VEST JE BOLJA NEGO ŠTO MISLITE, Robert J. Wieland

Milioni ljudi veruju lošim vestima. Evanđeoska poruka je tako dobra vest, da je to ponekad teško i poverovati. „Božja milost je...beskrajno bolja nego što ste mislili.“ Prvi put odštampana 1985, ova knjiga nastavlja da izaziva pažnju.

ZLATO PREČIŠĆENO U OGNJU, Robert J. Wieland

Knjiga koja je imperativ za svakog ko želi bolje da razume značenje Isusove vere i Hristove prirode.

MOĆNA DOBRA VEST, Robert J. Wieland

Knjiga sadrži pregled modernih koncepcija jednostavne poruke koje bi trebalo da budu „sila Božja na spasenje“ (Rimljanima 1,16), a koje su postale žalostan izvor zbuđenosti. Nasuprot tome, ovo delo baca sasvim novo svetlo na svu tu frustraciju, bezvoljnost, opadanje i mlakost koji se ogledaju na duhovnom planu. Da li smo propustili da sagledamo koliko je Dobra vest zaista dobra, ili nismo poverovali u to? Ideje koje su ovde izložene utemeljene su na Bibliji i predstavljaju svež dah koji je već pokrenuo srca desetina hiljada ljudi širom sveta. Ova knjiga posebno se obraća onima koji traže čvrsto tlo kao temelj svoje nade, usred ovog sveta punog beznađa i pometnje.

Svaka od sledećih brošura štampana je u formatu 95x140 mm. Njihov sadržaj predstavlja poruku opravdanja verom, slobodnu od svakog legalizma.

BLIZINA VAŠEG SPASITELJA

Jeste li umorni od osećaja krivice? Osećate li se odbačenim i nepotrebnim? Evo jedne izuzetno DOBRE VESTI. Hristos je preuzeo inicijativu da vas povede putem ka sreći ovde i sada, a dalje – ka nebu i večnom životu.

OBRNUTA MOLITVA

Voda ne teče uzbrdo, a i ljudi obično ne izgovaraju molitve poput one zapanjujuće u Jevanđelju po Jovanu 4, koja je obrnutog smera.

Jesmo li spremni za tektonsku promenu u svom pristupanju Božjem prestolu?

REČ KOJA JE PREOKRENULA SVET

Kako je jedna jedina reč mogla da milione preobrazi u ljude spremne da umru za svoja ubeđenja, a ostale milione u njihove progonitelje žedne krvi?

Kakva se sila krije u toj novoj i čudnoj reči?

DOBRA VEST U MALO REČI

Brošura nam otkriva kako ljudi i žene mogu da kroz Jevanđelje pronađu zadovoljavajuće odgovore na svoje probleme. Mera vere – čežnja za Bogom – usađena je u svakom ljudskom srcu. Bog svakako zna kako će odgovoriti na ovu čežnju.

ŽENA KOJA JE REKLA „DA“ BOGU

Tokom mnogih vekova, razvilo se mnoštvo mitova o Mariji, majci Isusovoj. Nastala od materijala namenjenog hrišćanima evangeliističkog usmerenja, ova brošura predstavlja pokušaj odvajanja neistine od fascinantnih istina koje nam Pismo otkriva o ovoj divnoj ženi.

Bolje razumevanje Marije može nam pomoći da bolje razumemo i njenog Sina.

KAKO SPASITI BRAK

Kako živeti s lošim bračnim partnerom. Bog ima lekovite Dobre vesti koje će doneti blagosloveno olakšanje u svaki nesrećan dom, i dodatno ohrabrenje za sve one koji su srećni u svom braku. Lek je u onom što verujemo, a ne u onom što činimo!

PREPORUČUJEMO I SLEDEĆE KNJIGE:

MARIJA MAGDALENA:

Biblijska priča, Robert J. Wieland

Marija Magdalena pleni pažnju i inspiriše maštu gotovo svake osobe koja je slušala o njenom tajanstvenom i raskošnom činu pomazanja skupocenim mirom koje je izlila na Isusova stopala, opravši ih zatim svojim suzama. Robert J. Wieland istražuje životnu priču ove čudesne žene koja zauzima visoko mesto među ličnostima o kojima govori Sveto pismo.

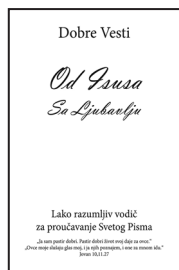
U POTRAZI ZA KRSTOM, Robert J. Wieland

Autor istražuje „putovanja“ onih osoba koje su se uputile prema krstu, među kojima su, pored njega samog, Isus, Marija Magdalena i Pavle. On nam otkriva kako možemo steći svoje lično iskustvo na tom istom „putovanju“, i naglašava da krst nesumnjivo ima snagu da protera svaki strah iz ljudskog srca. Radi se o dirljivo i ubedljivo napisanom štivu, namenjenom čitaocu modernog doba.

Radosne Vesti: OD ISUSA SA LJUBAVLJU

Komplet od 34 lekcije iz Svetog pisma koje će obradovati Vaše srce. Podeljene na tri odseka: Dobra Vest koja uzdiže um (srce), Dobra Vest o budućnosti i Pronalazačnje Božjeg mesta sigurnosti.

BEKSTVO KA BOGU, Jim Hohneberger

Bekstvo ka Bogu je knjiga koja govori o očajničkoj potrebi i traganju za Božjim prisustvom.

Autor Džim Honberger, u želji da pronađe autentično hrišćanstvo, seli se sa svojom porodicom u divljinu, nadomak Nacionalnog parka Glejšer, na granici SAD i Kanade. Tu, u netaknutoj prirodi, oni dobijaju jasniju spoznaju Božje ljubavi i navikavaju se da osluškuju Njegov glas u svakodnevnim situacijama u kojima se svako od nas nalazi.

POBEDITI KROZ HRISTA, Bill Liversidge

Da li se borite sa iskušenjem i grehom? Pitajte li se hoćete li ikada doživeti pobjedu? Da li se odajete obeshrabrenju, misleći da ste izgubljen slučaj? Da li vam je vera na niskom nivou? Da li čak pomišljate da ćete biti zadovoljniji životom ako se prepustite grehu? Osećate li da je Hrištov karakter za vas previsok i nedostižan standard? Ljubav, radost, mir, strpljenje, ljubaznost, dobrota, vernost, samokontrola – ne otkrivaju se dosledno u vašem životu.

Ako je bilo šta od ovog istina, ne očajavajte! Jevanđelje nudi rešenje – ono je zaista dobra vest za vas! Autor ove knjige propoveda i poučava o Jevanđelju s jasnoćom i silom, pojednostavljujući ono što nam izgleda složeno. Kad pročitate ovaj praktični vodič do pobjede, zaključite sami u kojoj meri je u tome uspeo.

JEVANĐELJE U KNJIZI PROROKA DANILA, Robert J. Wieland

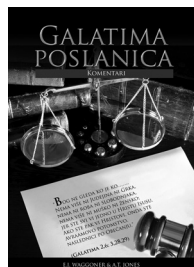
U ovoj knjizi je objašnjen lik iz Navuhodonosorovog sna, sa svim „zverima“ i simbolima, „dani“ koji označavaju godine, i tako dalje.

Ali to nije pravi cilj ove knjige. I drugi to lako mogu.

Ono što ovde želimo da shvatimo jeste čime to Dani-lova knjiga danas osvaja ljudsko srce i podstiče ljude da se potpuno posvete Danilovom Spasitelju – našem Gospodu Isusu Hristu koji je preuzeo našu drugu smrt i umro umesto nas.

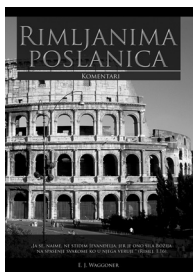
GALATIMA POSLANICA – KOMENTARI, E. J. Waggoner

Proučavanje Galatima poslanice, stih po stih. Vaggonerova vizija čudesne stvarnosti Hristovog krsta, zapravo je istina za sadašnje vreme. Prvobitno je objavljena 1900. a ovo je revidirana verzija koja se prvi put pojavila 1972. godine. Posle svih ovih godina njene poruke su još uvek sveže i ništa manje moćne po svom uticaju.

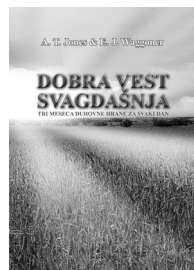
RIMLJANIMA POSLANICA – KOMENTARI, E. J. Waggoner

Stih po stih kroz Rimljanima poslanicu. Komentari koji su ovde izloženi nikad ranije nisu bili objedinjeni u formi knjige. Ova detaljna studija Rimljanima poslanice bila je u delovima objavljivana u časopisu Znaci vremena (Signs of the Times), u periodu od oktobra 1895, do septembra 1896.

DOBRA VEST SVAGDAŠNJA – 1. i 2. deo, A. T. Jones & E. J. Waggoner

Autori A. T. Džons i E. Dž. Vaggoner iznose osvežavajuće, podsticajne, motivišuće ideje koje crpe iz Jevanđelja. Ova knjižica je zamišljena kao tromesečna duhovna hrana – po jedna stranica na dan, kao obrok koji siti dušu.

HRISTOS I NJEGOVA PRAVEDNOST, E. J. Waggoner

Elet Dž. Vagoner objašnjava šta je sila koja nas spasava. Jevanđelje otkriva da je sila koja je svetove dovela u postojanje, ista ona sila koja deluje u spasavanju čovečanstva. U knjizi se jasnim rečima objašnjava ono što moramo znati o Hristovoj prirodi.

OTVORENI PUT DO HRIŠĆANSKOG SAVRŠENSTVA, A. T. Jones

Džons predstavlja Hrista u sve tri Njegove službe – kao Proroka, Sveštenika i Cara. Knjiga smelo izlazi u susret mnogim izazovima koji se danas postavljaju pred hrišćanstvo.

Jedan od njih je: Da li je hrišćansko savršenstvo karaktera moguće, uprkos činjenici da smo smrtnici, rođeni u grehu?

INDIVIDUALNOST U RELIGIJI, A. T. Jones

Iako nas od autorovog vremena deli više od jednog stoleća, on je u delu čije korice čitalac upravo gleda, gotovo proročki aktuelan u svom obraćanju nama ovde i sada:

„Dolazi dan, i nije daleko, kada će autokratija, nadmoćnost i krutost zakona vlasti, ujedinjena crkva i država, pa i same crkve, stajati svi ujedinjeni i pokretani istom mišlju, pa će zahtevati pokornost i uniformnost u religiji; i uništiti svaku naznaku individualnosti u religiji i svaku vrstu prava na nju.“

I upravo zato, imajući u vidu ono što uskoro treba da dođe, objavljene su ove studije.

Na sajtu www.najvaznijevesti.com, pored navedenih knjiga i brošura u elektronskom obliku, možete naći i mnoge druge koje ovde nisu navedene a od kojih će neke biti štampane u najskorije vreme.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

279.14-248.74-277

ВАГОНЕР, Елет Џозеф, 1855-1916

Jevrejima poslanica - komentari : serija predavanja preuzeta iz Biltena Generalne konferencije 1897. / Ellet J. Waggoner. - 1. izd. - Beograd : B. Đurić, 2016 (Beograd : Apollo Graphic Production). - 186 str., [6] str. s tablama ; 21 cm

Prevod dela: Studies in the Book of Hebrews. - Tiraž 50. - Napomene uz tekst.

ISBN 978-86-920741-1-0

COBISS.SR-ID 228214284

Knjiga Jevrejima poslanica – Komentari, koja objedinjuje E. Dž. Vagonerove nadahnute misli, izgovorene nama daleke 1897. godine, do danas je ostala neiskorišćeni kladenac, gotovo netaknut, kristalno čist izvor jevanđeoske nauke koju mora lično spoznati svaka duša koja danas traga za Bogom i Njegovim spasenjem.

- Kako Božja pravednost postaje moja?*
- Na koji način je Isus Hristos postao moja zamena?*
- Šta ja da činim da bi spasenje Božje donelo vidljive i stvarne plodove u mom životu?*

Na ova i mnoga druga pitanja, tako poznata svakom hrišćanskom verniku, autor daje veoma neobične i gotovo sasvim neočekivane odgovore, čak i za mnoge dugogodišnje istraživače Biblije.

Neka Bog, načelnik i usavršitelj našeg iskustva u spasenju, koji je, ubeđeni smo, nadahnuo E. Dž. Vagonera, davši mu poruku za svakog od nas, otvori naš um i srce, kako ništa od ovih dragocenih bisera istine ne bi propalo. To je molitva i želja izdavača ove knjige za svakog njenog čitaoca.

www.najvaznijevesti.com

